

ИДВАЩИЯТ НОВ ЧОВЕК

ОТ

ЯН ВАН РАЙКЕНБОРГ

второ, преработено издание 2020

ROZEKRUIS PERS - HAARLEM - NIEDERLANDE

Превод от немски език, пето, преработено издание, 2006

Оригинално заглавие:

Der kommende neue Mensch

Първо издание на холандски език 1953

Internationale Schule des Rosenkreuzes

Lectorium Rosicrucianum

Bakenessergracht 11-15

Haarlem - Niederlande

www.lectoriumrosicrucianum.org

ISBN 978-619-90887-3-9

© 2006 Rozecruis Pers – Haarlem – Niederlande

www.drp-rosenkreuz-verlag.de

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР

ПЪРВА ЧАСТ

СЕБЕПОЗНАНИЕТО КАТО ПРЕДПОСТАВКА ЗА ФОРМИРАНЕТО НА НОВИЯ ЧОВЕК

I-1 Идващият нов човек

Una Sancta – Да срещнем Господа във въздуха

I-2 Христос – универсалният извор на светлината и силата

Във света, но не *от* света – Истинското Духовно слънце – Атомът на Духовната искра – Ултравиолетово и инфрачервено – *Nora est!*

I-3 Седмортното въздействие на Божественото слънце

Сломяването на аза чрез отрицание – Седемте лъча на Божественото слънце – Пробуждането на атома на Духовната искра – Фазата на търсене – Чудната скъпоценност – Менталната концепция на безсмъртния човек

I-4 Същността на човешкото пленничество

Мисъл-формите и техните въздействия – Първичният инстинкт на кръвта – Съществуването на желанията, кръвният аз – Системата черен дроб-далак – Менталната концепция на безсмъртния човек – Прогонването на кръвния аз

I-5 Няма мост между природния човек и духовния човек

Трите природни его-съзнания – Привидната култура – Обезпокояването – Господното дело

I-6 Сила на привличане и освобождение

Вратата във вашите сърца – Желанието като електромагнитна сила – Микрокосмосът – Пътят към портата на мистериите: Да утихнем пред Бога – Двете електромагнитни полета – Трансфигурация – Новото жизнено поле

I-7 Глупостта на кръста

Усмирителната риза на природата – Съпротивата срещу трансфигуризма – В добро общество – Универсалното царство – Космическата седмортност – Диалектичната земя – Природните сили и първообразите

I-8 Бог – първообраз – човек

Божие царство е вътре във вас – Човешките първообрази – Атомът на Духовната искра и първообразът – Съвременната жизнена действителност – Възстановяването на нарушеното триединство: Бог–първообраз–човек – Универсалното братство на Христос като посредник – Утешителят – Какво представлява образът на Безсмъртния

I-9 Божествената алхимия и човекът

Фундаменталната божествена алхимична формула на нашата планета – Прасубстанцията, универсалната *materia magica* – Великото дихание – Първоначалната душа – Водороден газ – Роденият в материята душевен принцип – Два пъти родени – Новораждане от Вода и Дух – Живата водородна бомба (водород, кислород, азот, въглерод) – Нашата седмортна планета майка – Четирите свещени храни

I-10 Опознай себе си

Луцифер – Азовата душа е само едно природно явление – Безцелността на аз-човека и неговия свят – Фундаменталното единство на човека с полето на Луцифер – Заблудата на окултизма – Адът и адският огън – Диалектичната йерархия – Заблудата на природната религия – Ходът на съдбата в Луцифер – Зовът на Духовната школа към осъзнаване – Спасението чрез еволюция е невъзможно – Двамата принципа на змийския огън – Христос и Луцифер – Петдесетническата задача на ученика – Възкресението на Утринната звезда – Духът и невестата

I-11 Розата на седмортата Божествена изява

Розенкройц – Нашето поле на съществуване е едно затворено цяло – Четирите диалектични храни – Четирите свещени храни – Морето на Живата вода – Двете атмосферни полета – Христовият зов за завръщане – Изграждането на новия храм – Полагането на основния камък – Работата на ученика-строител на храма – Влизането в първоначалното електромагнитно поле

I-12 Неизбежността на кръстния път

Стилизираната роза – Кръстният път – Скъпоценната перла в лотосовия цвят – Целта на Духовната школа – Двете жизнени полета – Зовът на Универсалното братство – Необходимостта от себеосвобождаващото действие – Долавянето на зова – Фалшивият мистицизъм – Опасността от природната религия – Вървенето по Пътя – Вярващи, призвани и избрани

I-13 Възходът към свободата

Бог познава всички свои деца по име – Греховното състояние на аз-съзнанието – Луциферовият атом и Христовият атом – Първостепенната необходимост от новораждане на душата – Кръщението в Йордан – Трите фази на евангелския възход към свободата – Постижимото начало

I-14 Живото Евангелие на свободата

Разделителната линия – Умирането на аза в Господ Иисус – Странстването на Иисус – Евангелието, записано в сърцето – Евангелският кръстен път, един радостен път – Последната страница на Евангелието – Истинският Апостолски кръг – Благославящата молитва от третия храм – Всемогъщата милост – Пародията на Евангелието на свободата

I-15 Познанието за природата на смъртта

Причините за падението на човека – Подготовката за следването на Христос – Микрокосмосът като атомна колона – Необходимостта от подчовешките природни царства – Трагизмът на усилията на човека за самосъхранение

I-16 Заблудата на диалектиката

Всеобщата световна трагедия – Освобождаващото себепознание – Умората на търсещата душа – Умопомрачение – Опитът да се имитира Небесното царство – Постоянното пленничество на човечеството – Юда и ходът на неговата съдба – Тройната сигнатура на предателството – Фаталният край – Голямата опасност по Пътя

I-17 Двамата образа в микрокосмоса

Тройният призрак – Краят на Юда – Трите големи пречки преди откриването на Пътя – Ауричното същество, висшето себе – Нисшето себе – Луцифер, огненият бог – Ауричният небосвод като липика – Състоянието на зависимост на ауричното същество – Ауричното

същество като природен бог – Заблудата на окултизма – Латентното Духовно слънце – Изкушението в пустинята

I-18 Той трябва да расте, а аз трябва да се смаявам

Властта на висшето себе – Влиянието на висшето себе върху процеса на земното раждане – Днешното съществуване, само един природен процес – Фиктивната идея за продължаване на съществуването и за превъплъщението (реинкарнацията) – Безбожният живот на човека чрез обвързването му с висшето себе – Едно ново небе и една нова земя – Пълната ликвидация на човешкото природно състояние – Иисус Христос, напълно Другият – Пътят на пълното смиряване – Завръщането на Светлината

ВТОРА ЧАСТ

СЕДМОРНИЯТ ПЪТ НА ФОРМИРАНЕ НА НОВИЯ ЧОВЕК

II-1 Вярa, добродетел, познание

Опасностите при старанията и усилията по хоризонталната плоскост – Ключът към Пътя: вярата – Притежанието на истинска вяра – Добродетел – Познание – Да запалим един нов факел

II-2 Себевладеене (I)

Себевладеенето – Последниците от потиснатите природни инстинкти – Адът на граничните области на отвъдното – Възникването на „висшите“ области в огледалната сфера – Ефесянство – Взаимната вина на хората – Необходимостта от пътя на изцелението

II-3 Себевладеене (II)

Дванадесетте сили – Трите фази на растежа на диалектичния човек – Витлеемската звезда – Мечът в душата – Борбата на двете природи – Истинското себевладеене

II-4 Постоянство

Постоянството на диалектичния човек – Чистотата на сърцето – Шок – Необходимостта от постоянство – Грях

II-5 Блаженство (I)

Блаженството на диалектичния човек – Въздействието на върховното лекарство – Телесната промяна на ученика – Четирите свещени храни – Вторият змийски огън – Пингала и Ида; Анания и Сапфира – Колоната на новото съзнание – Тимусната жлеза – Една нова нервна система – Градът с дванадесетте порти

II-6 Блаженство (II)

Из гл. 5 на Деяния на апостолите – Общността, която е едно с Христовите радиации – Едно ново съзнание – Унищожаването на новото магнитно излъчване – „Младежите“ – Изискването за умирането на аза

II-7 Блаженство (III)

Един нов телесен образ – „Самоубийството“ на катарите – Двете ядра на съзнание – Празният гроб – Кръгът на апостолите

II-8 Любов към ближния

Бог, изявен в плът – Любовта на диалектичния човек – Хуманизъм – В плен в Гносиса – В света, но вече не от света – Рибари на хора – Тайната на работата на Духовната школа

II-9 Любов (I)

Трите храма – Рибари на хора – Трите свещени закона на апостолството

II-10 Любов (II)

Идващият нов живот – Идващият нов човек – Освобождаващият копнеж за спасение – Входът към Новото царство – Изграждането на новия храм – Прославената нова личност

ТРЕТА ЧАСТ

ДАРБИТЕ И СПОСОБНОСТИТЕ НА НОВИЯ ЧОВЕК

III-1 Ауричното новораждане

Към кого се обръщаме – Построяването на Ковчега – Работното място на строителя – Заблудата на „движенията на езиците“ – Любовта, която покрива греховете – Микрокосмичната революция

III-2 Последици от ауричното новораждане

Последиците от микрокосмичната революция – Прости ни греховете... – Първият ден от новосътворяването: нови дарби и способности – Кое не е изцеление

III-3 Дарбата за лечение

Три служби, пет задачи, девет способности – Опасностите от негативния интерес – Какво е изцеление – Помощта за спасението – Търсете първо Царството Божие – Освещаването, един кръстен път към изцелението

III-4 Задачите: пет потока на изцелението

Седморното световно братство – Състоянието на двете природи – Дарбата за лечение – Изявата на Божиите синове – Оздравяващата помощ на петте задачи – Очистващата вода от Силоам – Пробуждането на Розата – Една нова брънка в Златната верига

III-5 Способностите (I)

Ограничеността на дарбата за лечение – Способността за предаване на вярата – Способността за мъдрост и проектиране на картини – Способността за умствен анализ и за предаване на прозрение и разбиране – Способността за нова воля – Дарбата за лечение

III-6 Способностите (II)

Промяната на типа – Началото на изцелението – Възпламеняването – Способността за различаване на духовете

III-7 Смъртта е погълната в победата

Посланието за края – Не съществува освобождение чрез еволюция – Двете природи – Последната тръба – Вакуумът на Шамбала – Смърт, къде ти е жилото? – Нощта скоро ще премине

III-8 Новото жизнено поле

Дрехата без шев – Домът Sancti Spiritus за новата жътва – Йоан и Иисус – Сътрудничество в строежа на Божия дом – Проливане на кръвта

III-9 Дарбата за пророчество

Истинският служител на Словото – Истинският пророк – Способностите на пророка – Целта и задачата на пророка – Строене върху крайъгълния камък: Христос

III-10 Дарбата за „езиците“

Смущаването на магнитните полюси на диалектичното поле – Изявата на Божиите деца – Трансфигуризмът и този свят – Ходът на нещата се забавя – „Езици“ – Още веднъж за ауричното същество – Огнени „езици“ – Появата на новите „езици“

III-11 Дарбата за тълкуване на езиците

Нови огнени „езици“ – Заблудата и опасностите от „движенията на езиците“ – Не питайте мъртвите – Сензитивност – Придобиването на дарбите за „езици“ – Израстването на новото съзнание – Дарбата за тълкуване на езиците

Биография на автора

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

Предговор

Първото издание на книгата *Идващият нов човек* излиза през 1953 г. По това време Западна Европа е в разгара на възстановяването си след Втората световна война. Идеалисти от най-различни движения се обявяват за мир и нов световен ред. Днес, повече от 60 години по-късно, много неща се промениха, но борбата между народите и нациите остана. Сега повече от всякога човечеството търси изход от проблемите и трудностите, които самото то си е създало.

Братството на Златния Розенкройц подкрепя търсещите хора в борбата им за светлина. За да посочи и обясни пътя към вътрешното освобождение, Ян ван Райкенборг скицира в *Християнската мистерия на посвещение – Dei Gloria Intacta* (1946 г.) пътя, който лежи пред човечеството. *Идващият нов човек* е една прецизна разработка на този път. Авторът описва до най-малки подробности новото време и новото човечество, което ще населява земята в бъдеще. Тогава времето на личностната култура в днешния ѝ вид вече ще е отминало. В сега започващата фаза на космическо развитие човечеството стои пред една напълно нова задача – формирането на Новия човек, който се ръководи от безсмъртната душа и разполага с едно ново съзнание. За да се постигне това, беше прокаран пътят към гностичната трансфигурация. Егоистичните интереси трябва и ще отстъпят на заден план, за да може да се постигне тази възвишена цел.

Личността, описана в *Идващият нов човек*, не се състои единствено от аза, а представлява четворна система от тела, намиращи се в различни стадии на развитие. Едва след като цялата тази система бъде пречистена и разширена чрез едно ново измерение, тя ще стане годна за трансфигурацията. Тук става дума за пълна замяна на днешния човек с един нов човешки тип, който живее от сили, почти непознати досега.

Този нов човешки тип, един неясно очертан от много философи и хора на изкуството идеал, е описан от Ян ван Райкенборг до най-малките подробности, така че търсещите в днешно време да могат да го разпознаят и да получат информация за него. Понякога думите на автора могат да звучат малко архаично, но при четенето трябва да се има предвид, че той предава своето универсално послание с думи и понятия, чиято употреба е била напълно обичайна преди половин век. Но истинността на съдържанието, силата на изказа му и значението на неговите обяснения и до днес не са се променили.

Rozekruis Pers

ПЪРВА ЧАСТ

СЕБЕПОЗНАНИЕТО КАТО ПРЕДПОСТАВКА ЗА ФОРМИРАНЕТО НА НОВИЯ ЧОВЕК

ИДВАЩИЯТ НОВ ЧОВЕК

Много наши читатели със сигурност вече са се запознавали с различни окултни или етнологични спекулации относно идването на една нова човешка раса на земята и какви ще бъдат нейният вид и качества. Наистина, в хода на хилядолетията постоянно са се появявали нови човешки раси, които след това отново са изчезвали. Бъдещите диалектични изяви, без съмнение, няма да направят изключение в това отношение.

На нашата планета съществуват определени области, които могат да бъдат наречени смесителни съдове за претопяване на народите. От тези смесителни съдове, след многобройни пречиствания, накрая произлизат новите човешки раси.

Когато настъпват революционни космически промени, потъват цели континенти или много други катастрофи слагат край на живота на безброй земни обитатели, винаги е имало хора, които са избягвали тези катастрофи и донякъде съзнателно били предварително отвеждани в безопасност на сигурни места за пребиваване.

От тези „последни остатъци“ на диалектичното човечество се формират нови раси, които в течение на времето дават нова възможност за реинкарнация на всички, загинали при една такава радикална космическа промяна.

Сигурно вече сте чели, макар и откъслечно, как се осъществява такова ново заселване върху едно вече пречистено земно кълбо. Безброй легенди и митове разказват за това. Спомнете си например историята на Ной, който, след като се спасил от потоп, намира отново твърда земя на планината Арарат и заедно със своето семейство полага основите на едно ново населяване на света. Тази история се среща под една или друга форма в съкровищницата от митове на почти всички народи.

Така колелото на времето се върти през годините, вековете и еоните и мъдрият проповедник с право казва: „Виж, това ново ли е? То се е случвало и в отдавна отминалите преди нас времена.“ Това важи също и за появата и изчезването на човешките раси. По своята най-вътрешна същност те не са „нови“ раси в буквалния смисъл на думата, а са отново завърнали се стари раси или смесици от тях.

Това са винаги едни и същи неща, факти и хора, които при непрестанните промени в диалектиката отново и отново се завръщат в актуалните събития. Ако сега ви говорим за идващия нов човек, веднага трябва да ви стане пределно ясно, че ние в никакъв случай нямаме намерение да ви информираме за идването на някаква нова диалектична раса. Както вече казахме, всяка нова раса, която се изявява в света на диалектиката, вече е съществувала в хилядолетията, лежащи зад нас. Така че би било заблуда тя да се нарича „нова“. Но дори и да беше нова, за ученика на съвременната Духовна школа една такава расова изява не би имала никакво значение. Защото ние се стремим да се освободим от безкрайния кръговрат във времето. Ние се стремим към първоначалния живот в Божието царство, което не е от този свят.

Затова вие трябва да разбирате обясненията ни относно идващия нов човек в напълно нов смисъл, защото ние в нито един аспект не се позоваваме на някаква окултна или етнологична наука. По-скоро бихме искали да насочим вниманието ви върху факта, че и в Светото писание, в чистия му вид, също се говори за нова човешка раса, но в един много особен смисъл. Тази нова раса е известна под различни имена. Понякога се говори за идването на Божия народ на земята, друг път за Una Sancta, за едно свещено братство, споменават се и още много други имена. Вие със сигурност знаете това, но трябва също така и правилно да го разбирате, за да избегнете възможни заблуди.

Съществува едно свещено братство, Универсалното братство, Братството на Първоначалното царство. Но в повечето случаи с горепосочените имена от Светото писание не се има предвид това братство, а вниманието се акцентира върху създаването на едно напълно ново, различно братство, на една напълно нова Una Sancta. Ако за по-добро

разбиране разгледаме свързаните с това проблеми от гледна точка на времето и пространството, ще видим, от една страна, диалектичния свят и диалектичното човечество, а от друга страна – Божието царство и неговите обитатели. Между тези два свята зее дълбока пропаст, над която, погледнато от гледна точка на времето и пространството, е невъзможно да се хвърли мост. Хората и расите от кръв и плът, от обикновената диалектична природа, не могат да преодолеят тази пропаст. Затова в диалектичния световен порядък целият живот се върти като колело около собствената си ос, в непрекъснат кръговрат, в безкрайно повторение.

Ние знаем, че Братството от Другото царство полага усилия да спаси падналото и пленено човечество. За тази цел то извършва една работа, чийто аспекти непрекъснато се обясняват и изучават в Духовната школа. Много хора в този свят реагират на импулсите на Универсалното братство с голяма сериозност и всеотдайност. Ние не знаем колко са хората от този вид, но е сигурно, че те съществуват. Ние не знаем в кои страни живеят, нито пък към кои народи и раси принадлежат, но с вероятност, граничеща със сигурност, можем да допуснем, че почти във всички страни живеят хора, които реагират позитивно на тези импулси. Много от тях притежават качества и убеждения, подобни на тези, които срещаме в нашата школа.

В определен момент от световната история всички тези хора, от цялото пъстро многообразие от страни и народи, ще образуват една общност и ще бъдат включени в една много специална и изключителна раса, която няма да се отличава с това, че обитава някакво определено късче земя, а с това, че се е освободила от проклятието на въртенето на диалектичното колело и е осъществила чудото – преодоляването на непреодолимата пропаст към изгубената Родина. Тази формираща се нова общност има предвид Библията.

Тъй като времето за образуването на една такава раса в наши дни вече е настъпило, нашата задача е да насочим вниманието ви към него и да установим как ще протече всичко, както и да изследваме различните аспекти на това чудно развитие. Нашето намерение е да се доближим до тази извънредно необикновена и чудна изява и до развитието на един напълно нов, недialeктичен човешки тип в този диалектичен свят най-напред от мистично-философска гледна точка. След това ще разгледаме по какъв начин може да се осъществи всичко това и какви последици може да се очакват.

В *Първото послание към солуняните*, 4:13-17 апостол Павел говори за тази нова раса на освобождението:

„Но не желаем, братя, да останете в неведение за ония, които умират, за да не скърбите както другите, които нямат надежда. Защото както вярваме, че Иисус умря и възкръсна, така вярваме и че Бог ще отведе със себе си и умрелите в Иисус. Защото, това ви казваме като едно Господне слово, че ние, които останем живи до Господното пришествие, няма да изпреварим умрелите.

Понеже сам Господ ще слезе от небето като по сигнал, при зова на един архангел и при звука на Божия тръба, и мъртвите, които са умрели в Христос, ще възкръснат най-напред, а след това и ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците, за да срещнем Господа във въздуха, и така ще бъдем всякога с Господа.“

Този мистично-трансфигуристичен език, който за съжаление през вековете беше умъртвен от природно-религиозни практики на проповядване и с който мнозина злоупотребяваха, сякаш беше тяхна лична собственост, съдържа цялата схема за формирането на новата Еклезия.

Оттук разбираме, че и апостол Павел, напълно в съответствие с трансфигуристичното учение, не счита жизнените области на огледалната сфера за Небесното царство. За онези, които действително са свързани с Христовата Йерархия, и двете сфери на диалектичната природа – огледалната и материалната – са само области за временно пребиваване. Който е приет в процеса на формиране на новия човек в истинския трансфигуристичен смисъл, дори

и ако в началото става въпрос само за елементарно изучаване, трябва да се освободи от всяка форма на тъга и чувство за самотност. Подобни начини на поведение, нормални за обикновения природен човек, са заблуда за онези, които са освободени в светлината на Христос.

Естествено, всеки процес има своето начало. Ако ясно осъзнаете колко много процесът на освещаване, който разглеждаме тук, влияе телесно на целия микрокосмос на човека, колко дълбоко този процес е закотвен биологично и структурно във всяка фибра на съществото, тогава съвсем ясно ще разберете, че дори само началото на този процес вече трябва да означава свобода. Съзнанието за отделеност и изпитването на една тотална сломеност са съвсем нормални за обикновената природа, но погледнати в светлината на обновлението, те са във висша степен аномални. Който знае това, същевременно разбира, че вече не е от значение от коя страна на завесата на смъртта живее човек, когато връзката с абсолютната свобода вече е осъществена. Който напусне материалната сфера, без да е осъществил тази връзка, трябва отново да се върне в нея чрез реинкарнация. Но този, който притежава тази връзка, няма от какво повече да се страхува. Колелото на диалектиката не може да притегли обратно един такъв човек и никое влияние от огледалната сфера вече не може да го заблуди.

Макар досега да не е говорено много за това, вие трябва да знаете, че Духовната школа действа също и зад завесата на смъртта. Също и там, снабдена с много милостиви дарби, тя се грижи за своите ученици. Поради напълно различните условия и състояния, при които Школата работи в отвъдния свят, много трудности, които познаваме тук, там напълно отпадат, така че там учениците могат необезпокоявани да продължат осъществяването на процеса, който са започнали тук, в материалната сфера. Затова е сигурно, че когато напуснем този свят, ние скоро отново ще се срещнем.

Необходимо е да не оставате в неведение в това отношение и затова, когато някой приятел или приятелка почине, не показвайте и следа от печал, както правят другите хора, които не разбират нищо от това. Напротив, във вас трябва да цари голяма радост, когато някой сериозен ученик на Школата прекрачи преди вас прага на смъртта. Те се наричат „умрели според природата“.

Един „умрял според природата“ не е просто човек, съблякъл материалното си тяло, а е човек, който вече се е освободил от всички диалектични природни влияния и процеси. При напускането на материалната сфера един такъв човек се отвежда в област, която според своята същност и вибрация се намира извън огледалната сфера. В този смисъл трябва да разбирате израза „умрял в Иисус“. Но обърнете добре внимание на следното: „умрял“ още не означава възкръснал! Възкресението се осъществява едва в края на процеса, в който се намира умрелият.

Тук трябва да се отбележи, че състоянието „умрял според природата“ може да бъде постигнато и докато човек още живее в материалната сфера. Това е състоянието на тоталното сломяване и разграждане на аза. Предимството на състоянието „умрял според природата“ пред състоянието на разграждане на аза в материалната сфера е съвсем ясно. Защото умрелият в Иисус човек завинаги е освободен от диалектичното материално тяло и етерния му двойник и сега може на спокойствие да продължи да строи на базата на получените вече елементи и сили на обновлението. Изгубилият аза си човек от материалната сфера, напротив, трябва почти ежеминутно да се съобразява със съществуването и потребностите на своя материален организъм, който принадлежи към смъртната природа. И затова е разбираемо, че в процеса на обновление умрелите според природата, както обяснява апостол Павел, ще предхождат учениците от материалната сфера, защото те ще могат да осъществят този процес в едно по-бързо темпо.

Нашето намерение бе да ви накараме да осъзнаете факта, че сред обикновеното човечество, във всички страни и народи на земята, се подготвя за свобода един нов народ – един Божи народ – множество, което никой не може да преброи. Този народ, който произхожда от материалната сфера и се изявява в нея, не трябва повече в нито едно отношение да се

страхува от смъртта. Напротив, за него смъртта е печалба. Този народ се подготвя за едно много специално пътуване, пътуване, за което апостол Павел казва: „Да срещнем Господа във въздуха“. Това е универсален начин на изразяване, загатващ един следващ процес, който се отнася до промяната на новото душевно същество в духовно същество. Това е пътуването към Неподвижното царство.

Може би ви е известно, че човечеството като цяло също е подложено на кръговрат. Този кръговрат започва в новия ден на една диалектична изява и завършва с една космическа революция, след което всичко отново се повтаря. Когато наближава края на един космически ден, условията и вибрационните състояния се променят и накрая стават такива, че вече нито един човек не може да бъде спасен и освободен, преди отново да настъпи новият ден на изява. Когато и последният човек, който още може да бъде спасен, бъде приет в процеса на освобождение, прозвучава „звукът на последната тръба“. Тогава всички освободени ще бъдат отделени от диалектичното жизнено поле с неговите две сфери и ще започне славното пътуване към Бащиния дом.

Тогава новото братство, новата *Una Sancta* е образувана. Тя ще срещне „Господа във въздуха“. Това е общността на откупените от тази земя. Тези, които ѝ принадлежат, първо са били възпламенени от Божия дух, когато още са били истински търсещи, след това са умрели в Иисус, и накрая биват приети от Светия дух в процеса на новораждане, така че да станат Божии деца.

ХРИСТОС – УНИВЕРСАЛНИЯТ ИЗВОР НА СВЕТЛИНАТА И СИЛАТА

В този свят се ражда една нова човешка раса! Един нов народ се надига – предвещаният народ, народът на Господа, Божият народ!

Ако се поровите внимателно в световната литература, ще чуете много гласове, които ви говорят за идването на това славно множество, едно множество, което никой не може да преброи. Но наред с това пророчество поради диалектичното си състояние на съществуване, вие неизбежно приемате с всичките си сетивни органи и заблудата, че това идване на Божия народ се отнася до повторното обединение на старата семитска раса на бреговете на античното море. Или вниманието ви се насочва към британско-израелското движение, което създава впечатлението, че англосаксонската раса е народът на Господа.

Древните поети пеят: „Той ще събере своя народ от всички страни на земята“. Но не си мислете, че тези песни се отнасят до някакви окултни или етнологични развития. Вие трябва да ги разбирате в един напълно нов смисъл. Тези древни пророчества оповестяват необикновената и чудна изява на един напълно нов, недialeктичен човешки тип в този диалектичен свят. Тази човешка група не само мистично, но и структурно, биологично, следователно и телесно е *във* света, но не е *от* този свят.

Сега фазата на пророчеството по отношение на това развитие вече е приключила, защото сме навлезли в периода на повече или по-малко масово осъществяване. Затова Духовната школа вече не говори като възвестител, а сега тя трябва да ви разясни това развитие, за да вземете предвид всички фактори, участващи в него, и да можете да започнете да ги вграждате в своя живот. Така трябва да разбирате „влизането в Обетованата земя“. С това не се има предвид да промените местожителството си, а че трябва да се подготвите, за да принадлежите към тази нова човешка група. Вие ще разберете, че в това отношение има много неща, които трябва да се обсъдят, да се обмислят и грижливо да се изследват.

Най-напред трябва да се върнем към една стара тема, а именно че Христос не е някакъв величествен йерофант, пребиваващ някъде извън грубоматериалния свят, а преди всичко е едно безлично безгранично същество, което се изявява като светлина, като сила, като едно могъщо лъчево поле. Това Христово лъчево поле, което се появи между нас и не оставя на мира нашия тъмен световен порядък, оказва ясно различимо могъщо влияние, дори нещо повече, цяла поредица от влияния.

Фактът, че невидими за окото лъчи могат да упражняват голямо влияние, не е нещо необичайно за съвременния човек, тъй като човекът от нашето столетие вече познава приложението им в много области. В света на медицината, във военната техника и в много лаборатории се провеждат експерименти с невидими лъчи.

Съществуват лъчи, които действат разрушително, и лъчи, които могат да бъдат обозначени като привличащи. Лъчите от първата група се наричат ултравиолетови, а тези от втората – инфрачервени. Тъй като лъчевото поле на Христос формира една пълнота, включваща в себе си целия спектър и следователно може да се обозначи като Слънце, като невидимо слънчево тяло, е разбираемо, че лъчите и влиянията на това поле трябва да въздействат както привличащо, така и разрушаващо. За действието на тези две различни влияния и сили на Христовото лъчево поле, които работят съвместно и много хармонично, може да получите представа от следното обяснение.

В определен момент привличащата инфрачервена светлина на Божественото слънце ви докосва. Ако сърдечното ви светилище е от онзи особен вид, който имат „съществата с Духовна искра“, както ги наричаме в нашето учение, а това означава, че в дясната камера на сърцето ви се намира атом на Духовна искра, тогава вие ще реагирате, нещо повече, трябва да реагирате на тази привличаща светлина. Обикновеното съзнание не знае нищо за това, азът дори спонтанно ще се съпротивлява и ще дава поводи за всевъзможни изопачени

изказвания. Въпреки това то, заедно с цялото същество, сякаш ще бъде въввлечено в един поток от реакции. По този начин, вследствие на докосването от инфрачервения светлинен поток на Божественото слънце, цялото човешко същество бива подложено на поредица от опитности. Милиони хора в този свят познават от личен опит тези интензивни обезпокоявания и необяснимите преживявания, произтичащи от тях.

Фактът, че човек буквално бива привлечен от този светлинен поток, обяснява напълно защо в мистичния език се говори за „зов“. Този инфрачервен импулс, тази привличаща светлина в действителност е един зов. Вие обаче трябва много добре да различавате земната, природната инфрачервена светлина от инфрачервената светлина на Божественото слънце. Когато Бог ви зове, той ви докосва с тази светлина. Тъй като не можете да отделите тази привличаща инфрачервена светлина от разрушаващата Божествена ултравиолетова светлина, едновременно със зова възниква и разрушаване – а именно цялата поредица от обезпокоявания и преживявания, за които току-що говорихме.

Ако този зов не предизвиква безпокойство и непрестанно вътрешно вълнение, можете да бъдете сигурни, че не ви е докоснала Божествената инфрачервена светлина. Тогава това е бил зовът на едно чисто диалектично влияние, който се свързва с обикновеното ви аз-същество и ни най-малко не е в състояние да докосне атома на Духовната искра.

Когато Слънцето на Духа ви зове и вие последвате този зов, тогава същевременно трябва и да изоставите нещо, защото инфрачервената светлина винаги се съпровожда от ултравиолетовата. Това е смисълът на думите: „Иди и продай всичко, което притежаваш, и ме следвай.“ Това е смисълът на свободното зидарство върху крайъгълния камък. Който желае да строи върху този крайъгълен камък със светлината на Божественото слънце, трябва да се съобразява и с двете въздействия на тази светлина: разрушаване и строене, загуба и печалба.

Това двойно въздействие на Божествената светлина е от огромно значение за вашия живот. То е от такава абсолютна важност, че обяснява всички ваши житейски опитности. Всяка страница от вашата книга на живота свидетелства за тези две влияния. Вашето лично състояние като ученици, като сътрудници, мъже или жени, а също и отношението ви към другите и към обществото се обяснява с тях. Ясно е, че като ученици на Духовната школа вие се отваряте за едно много силно въздействие на двойната Божествена светлина. Така както с едно вдлъбнато огледало можете да отразявате обикновената слънчева светлина и при това огледалото образува един фокус, така и тази Школа е един фокус за Божествената светлина.

Колкото огледалото се шлифова все по-фино и по-фино и по този начин образува един все по-ясен фокус и цялата отразяваща система се подобрява все повече и повече, толкова атомът на Духовната искра във вас бива все по-силно докосван, привличан и призоваван. Същевременно, и това е вторият милостив дар на Духовната школа, това вълнение и призоваване ви се обясняват, техният вид и цел ви се разясняват. По този начин ученикът знае какво иска от него инфрачервената Божествена светлина, към какво го призовава и на какво го прави способен.

Прави способен? Да, точно така, и то по един непосредствен начин! Защото инфрачервената Божествена светлина винаги се придружава от ултравиолетовия лъчев потенциал. Това означава, че ученикът, който иска да върви по Божиите пътища, стига до откритието, че в подходящите моменти чрез ултравиолетовото излъчване всички негови трудности и пречки биват премахвани. Чрез тази Христова сила пътят за него се освобождава, при това до такава степен, че да не се препъне дори в едно-единствено камъче.

„Този, който ви зове, е верен – се казва в Библията – Той довежда всичко до добър край.“ Зовът да тръгнете по Пътя ви дава същевременно и възможността да вървите по него. Затова прологът на *Евангелието от Йоан* възвестява с пълна увереност: „А на всички ония, които Го приеха, даде силата да станат Божии деца.“ Сега вие вече разбирате защо всеки, който знае тези неща, може с такава сигурност да каже: Силата на зова е същевременно и силата, която освобождава пътя.

Сега да предположим, че един ученик, който по силата на своето ученичество, поради присъствието си в силовото поле на Школата бива призван и привлечен с голяма интензивност, но не е готов да разруши това, което по необходимост трябва да бъде разрушено, и не желае да се сбогува с това, от което трябва да се освободи. Този ученик, въпреки като цяло по-добрата си способност за разбиране, се е вкопчил с две ръце за многото илюзорни идеи, които чрез мисли и чувства в хода на инкарнациите са се превърнали за него в илюзия за действителност.

Какво става в този случай? Когато един ученик реагира хармонично на зовящия аспект, тогава той ще трябва да реагира също така хармонично и на разрушаващия аспект на Христовото старание. Тогава пътят ще стане за него по-лесен. Но ако ученикът иска да реагира хармонично на зовящия аспект, но не и на разрушаващия аспект, тогава тези две влияния ще се отразят дисхармонично на неговия живот. Тогава възникват многото трудности и пречки, безплодните старания, безкрайните безрезултатни размишления, чувството за разпокъсаност, самотата и скръбта. Това е едно змийско гнездо, в което той бива пленен. Това обаче не са наказания, които Гносисът му причинява, не, той се самонаказва с бича на диалектичната привързаност. В това състояние никой не може да му помогне. Той сам трябва да унищожи бича на тази привързаност.

Очаква ви неизмеримо щастие. Призовани сте да станете Божи народ, а сами се задържате тук в болки и страдания. Можете ли да си представите по-неразумно жизнено поведение?

Не приемайте тези забележки като проповед или призив. Защото вие сте призовавани от много отдавна, и то как! Нашият призив е само едно много слабо ехо от вечната действителност. Говорим ви за тези неща, защото времето е дошло. Фазата на пророчеството отмина. Фазата на подготовката приключи. Навлязохме в периода на осъществяването. От всички страни и народи множеството на реагиращите се събира за една нова дейност и за едно ново развитие. Онези, които желаят да участват – а това слово важи само за тези, които могат да участват, – трябва да побързат, и то поради много спешни, природонаучни причини.

Вече споменахме накратко, че освен двойното излъчване на Христовото слънчево поле, съществува и двойно излъчване на тази земна природа. Инфрачервената природна светлина се свързва с аза, а ултравиолетовата природна светлина разрушава и напада всичко, което се противопоставя на този аз. По този начин се развива диалектиката: възникването, разцветът и упадъкът, да ядеш, за да бъдеш изяден. Следователно развитието на природното лъчево поле води до дегенерация, докато развитието на Христовото лъчево поле подлежи на разгръщане и регенерация. Това означава, че тези две полета са подложени на една взаимно противоположна вибрационна промяна: в развитието си те все повече се раздалечават едно от друго.

Логично е да се заключи, че ще дойде момент, в който едно същество, което живее в едното поле, вече няма да е в състояние да премине в другото. Разликата между двете полета, която в началото е най-вече принципна и качествена, накрая става толкова голяма в структурно отношение, а съществата, които се изявяват в двете полета – биологично толкова различни, че човек, принадлежащ към диалектичното поле, от определен момент нататък вече няма да може да се помири, няма да може да се свърже с Христовото поле. В края на всеки един период от развитието на човечеството възниква една такава трагична ситуация. Естествено е, че човек, който бива призван от Христовото поле, но се вкопчва здраво в диалектичното поле, не може да служи едновременно на двама господари: той ще отпадне от Христовото поле, което всъщност самият той си причинява.

Времето е дошло, защото този процес на разделяне започва да приема ясни очертания в света: започва едно голямо разделяне. Името „Христос“ ще замре на устните на онези, които не принадлежат към Христовото поле. Те ще бъдат демаскирани и разпознати от всички. Останалите, сериозните търсачи, все още държат избора в ръцете си, ако докато е още време се решат да се разделят със своята нерешителност и с цялата си воля се доверят на Христовото лъчево поле. Тогава песните на древните ще важат и за тях:

„И дори да лежиш между два реда камъни, ти въпреки това ще бъдеш като гълъбови крила, покрити със сребро и с пера от блестящо, пречистено злато. Лъчезарните Божии сили ще те пазят по всичките ти пътища, те ще те носят на ръце, за да не удариш крака си в някой камък.“

Свободни зидари на Розенкройц, използвайте разума си: стройте върху вечния крайъгълен камък, който бе отхвърлен от строителите на този свят, и изживейте с нас идващия Господен ден.

СЕДМОРНОТО ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА БОЖЕСТВЕННОТО СЛЪНЦЕ

Както вече ви обяснихме, този свят и неговото смъртно човечество се облъчват от един цялостен слънчев спектър, от един съвършен сноп лъчи на Божественото слънце.

Всъщност в лицето на материалното слънце човечеството притежава един величествен символ за този божествен блясък. През цялата световна история поетите, мислителите и посветените винаги са били наясно с това. Да си спомним например величествения образ на Хиавата, герой от епоса на Лонгфелоу. Този мистичен образ изобразява по-висшия, по-добрия, по-благородния живот на народите. Лонгфелоу описва как на зазоряване, при изгрева на слънцето, Хиавата потъва в молитва, за да влезе в съзнателна връзка с Вечния, който се намира и действа зад всяко диалектично явление.

Така трябва да гледаме и на вечната Христова слънчева светлина, за да имаме правото да учим не само самите себе си, но и другите, които са възприемчиви за нея, как да се издигнат в този златен блясък, за да ги преведем накрая като един нов народ през вратите на освобождаващия живот. Времената, които Лонгфелоу виждаше като съществуващи в едно много далечно бъдеще, сега вече са настъпили. Времето дойде! Време е! Сега народът на Господа се събира от всички краища на света. Сега не става въпрос само да се реагира на този зов, а да осъществите и да покажете дали разбирате всичко, което служи на вашия вечен мир.

Ние споменахме два аспекта на спектъра на Божественото слънце: инфрачервения, или зовящия аспект, и ултравиолетовия, или разрушаващия аспект. Прилагайки мистичния ключ, открихме, че трябва да разбираме разрушаващия аспект по напълно различен начин от диалектичния човек. Начинаещият ученик, осъзнаващ този зов, вижда аспекта на разрушението като спор, като интензивна борба срещу нисшата, безбожна природа. Но ученикът няма какво да разрушава! Гносисът е този, който разрушава! Ултравиолетовият светлинен поток премахва всички препятствия, понякога дори със силата на ураган. Ученикът трябва само да премине към отрицание на усмирителната риза, в която е здраво завързан.

Познавате ли романа на Джек Лондон *Скитникът между звездите*? Един човек лежи безпомощно в своята килия, жестоко стегнат в усмирителна риза. Тялото му е покрито с паразити, неговото нещастие е почти пълно. Който се предаде на изживяването на едно такова телесно нещастие, умира в адски мъки и ужас. Героят от романа обаче се абстрахира от всичко това и мълчи. Той не обвинява своите мъчителите, а им се надсвива. Той мисли за лятното очарование на гората, за пеенето на птичките, и се опитва да долови със сетивата си аромата на цветята и ромоленето на поточето. И ето, неговата телесна слабост се превръща в благословия. Става едно разделяне на личността. Той напуска тялото си, което остава да лежи завързано в усмирителната риза, минава през стените и пеейки се понася навън към ширналото се поле, където слънцето топли вселената. Докато неговите тъмничари дебнат през шпионката, а тялото на затворника е проснато на пода, смъртно бледо, в безсъзнание, без никаква надежда, той е свободен и независимо от обстоятелствата, изпитва неизмеримо щастие. С тази радост той се връща в тялото си.

И материалният образ, разяждан от паразити, подема ликуващата песен на свободата и излива в песен своята радост. Той знае, че макар и да е затворник, същевременно е и един свободен. Смаяни и объркани, тъмничарите го намират така.

Може би сега ще можете да разберете какво има предвид Школата под *отрицание*. Отрицанието не е екзалтираност, не е затваряне на очите пред диалектичната действителност, а означава едно вътрешно дистанциране от нея. И това „дистанциране“ означава устремяване към прекрасната свобода. Да не би едно такова отрицание да е волева

дейност, както мнозина си мислят? Да не би да е някаква промяна в храненето или нещо подобно? Разбирано по такъв начин, отрицанието би означавало личностна култура.

Никой не може да премине към отрицание, както го разбира Школата, ако не се почувства позитивно призван към това от инфрачервения светлинен лъч на Божественото слънце. Никой не може да постигне това отрицание, ако не носи в сърцето си атома на Духовната искра. Който притежава тази сигнатура на първоначалния живот, бива призван, привлечен, извисен, той трябва само да върви. Неговото отрицание наистина е постоянно и позитивно, но то е следствие от зова.

Да изпитваш привличащата сила на този зов и чрез отричане на всичко, което е от този свят, да реагираш позитивно – това е, което апостол Павел нарича „вяра“. Това е устремяването към една непозната велика цел, появила се като ярко сияние на хоризонта на живота. Това е устремяването към една светлинна сила, която ви пресреща още отдалеч, за да ви обгърне с любов. Този процес изпълва ученика със силата и неотразимата радост на надеждата и го кара да пее в умиротелната риза на разложението.

Ако разбирате този език, тогава ще можете да влезете в редиците на идващото ново човечество и да се подготвите заедно с нас за настъпващия нов ден. И тогава има смисъл да се разгледа по-обстойно процесът, свързан с всички тези неща, и да се изследват по-отблизо всички негови аспекти. Досега ние прилагаме почти изключително само мистичния ключ. Сега да преминем към детайлите.

Божественото слънце, за което говорим, изпраща седем вида лъчи в този изгубен и паднал свят. Тези лъчи образуват пълен спектър от червено, оранжево, жълто, зелено, синьо, индиго и виолетово.

Това са седемте вида лъчи на Божественото слънце, с които от време на време свързваме учениците на нашата Школа посредством пеене на мантри:

*Така ние крачим напред в червеното на кръвната свързаност,
и живеем от обагрената в оранжево великолепие Божия прана.
Наше е златното сърце на Христовото слънчево сияние.
Ние се сплотяваме в зелената страна на надеждата.
Пред нас в далечината широко се отваря синият простор.
Облакът на Господа ни предвожда, обагрен в индиго.
Тогава премахнат ще бъде всеки воал пред лицето.
И ни очаква виолетовата кралско-свещеническа мантия.*

Това Слънце сияе в света и пробужда атома на Духовната искра в човешките сърца.

Какво се случва по-нататък? На този въпрос отговорихме по-горе, че когато човек бъде пробуден по този начин, той започва да търси. Един такъв отговор обаче казва твърде малко. Вие трябва да разберете какво се случва в един човек от физиологична и психологична гледна точка, когато бъде докоснат от тази необичайна лъчева сила и дава признаци, че реагира, тъй като притежава атом на Духовната искра.

Започва един процес в светилището на сърцето. Най-често в резултат на някакво голямо сътресение в обичайния живот атомът на Духовната искра в сърцето започва силно да вибрира. До този момент, вследствие от начина на живот и качеството на кръвта на обикновения човек, този атом е бил латентен и толкова капсулован, че е било невъзможно да бъде пробуден от светлината на Божественото слънце. Но ако поради горчив опит настъпи някакъв временен срыв в живота, който засяга и кръвта, една от седемте сърдечни камери се отваря, затвореният вътре в нея огън се разпалва и върху тимусната жлеза, която се намира зад гръдната кост, пада ослепителна светлина. В повечето случаи обаче един-единствен светлинен удар не е достатъчен. Но да предположим, че тимусната жлеза е станала възприемчива и светлинният импулс е постигнал целта си, тогава хормонът на тимусната жлеза ще отведе тази светлинна сила в малкото кръвообращение.

Случи ли се това, след известно време светлинната сила със сигурност ще докосне всички мозъчни центрове, до които тя достига посредством кръвта. Достигне ли светилището на главата, най-напред в съответния човек се ражда търсачът. Защото чрез влиянието на светлинната сила върху мозъчните центрове се пораждат мисли, които са от един и същи вид. Този човек е бил докоснат от зовящата светлина и посредством атома на Духовната искра, тимусната жлеза, кръвта и мозъчните центрове диалектичният аз осъзнава това. Ражда се една неотразима поредица от мисли. Според степента, в която мозъчните центрове са стимулирани така към една нова дейност, продължава по-нататък и дейността на атома на Духовната искра, тъй като сега вече е направен пробив както в кръвта, така и в съзнанието.

Сигурно сте чували за „взиране в кристал“. Това е един негативен окултен метод за постигане на разширено етерно виждане. Той е крайно опасен, защото онези, които го практикуват, извикват заедно с виденията си и безброй привързани към земята сили, които очакват фаталния край на своята жертва. Този фатален край настъпва, тъй като вследствие на взирането в кристала защитната светлина на кундалини, която обгръща пинеалната жлеза, прегаря. Това може да се сравни с изгарянето на бушон от електрическата мрежа. Когато този „предпазител“ на кундалини прегори, привързаните към земята сили могат за известно време да правят с един такъв човек каквото си поискат.

Всеки позитивен или негативен окултен метод не е нищо повече от изопачена имитация, карикатура на трансфигуристичната магия. Същото важи и за „взирането в кристал“. Добре шлифованият кристал, искрящият скъпоценен камък, в който може да се разкрие истината, е атомът на Духовната искра в сърцето. Когато чрез въздействието на Универсалната светлина, за което говорим, мислите на даден човек се насочат към един живот, който не е изявен, но въпреки това трябва да съществува някъде, и към скритите неща, които непременно трябва да бъдат разбрани, тогава този човек сякаш гледа в собствения кристал в сърцето си, от който в началото се появяват само мъгляви и неясни видения. Повърхностният човек обаче, като чуе да се говори за искрящия скъпоценен камък, сяда пред парче стъкло или хвърля билки в огъня, за да може с помощта на техните изпарения да изпадне в състояние на транс.

Атомът на Духовната искра се нарича още и „олтарът“, от който трябва да се издигне благоуханен за Бога аромат, който да изпълни цялото светилище на главата, за да може по този начин човекът свещеник да разбере Словото на Светия Дух. Така мислите на търсача се нижат една след друга. А вие вече знаете, че мислите са творения. Мисловните образи (или мисъл-формите) обитават полето на изява, дихателното поле. Мислите от един и същ вид притежават свойството да се привличат едни други и да се обединяват. В пълно съответствие с вида си, тези мисловни образи внасят в нашия живот хармония или дисхармония, сила или слабост. Ако един човек следва импулсите на своето търсене, можем точно да установим какво ще се случи с него.

Щом хормонът на тимусната жлеза попадне в кръвта на малкото кръвообращение, светлинната сила, естествено, потъмнява повече или по-малко, в зависимост от състоянието на кръвта. Защото по силата на рождението си вие носите в себе си кръвната картина на природната религия или природния окултизъм, на природния хуманизъм или на материализма. Ето защо първите мисловни образи, събудени от светлинната сила, са твърде слаби и неясни. Промените тук настъпват бавно и постепенно. Така вие ще разберете, че търсенето е процес, при който нищо не може да бъде прескочено или пропуснато. Това е процес, включващ извънредно много опитности, защото, преследвани от мисловните си образи, вие преминавате към експериментиране. Вие се присъединявате към всевъзможни движения тук в този свят, защото трябва на практика да проверите истинността и правилността на вашите мисли. Затова тук има толкова много хора, които вече са минали по безброй пътища, положили са много усилия, много са страдали и са се мъчили, докато намерят Духовната школа. Но утешете се, защото всички трябва да минат по този път.

Вливанията на светлинна сила от атома на Духовната искра, взирането в собствения вътрешен кристал трябва да продължи дотогава, докато се създаде един възможно най-чист ментален образ. В това отношение в Духовната школа ви се помага много: всеки ден, всеки час се полагат всички усилия, за да ви се обяснят пътищата и намеренията на Божественото слънце, да ви се каже всичко, буквално дума по дума, докато накрая във вас се появи възможно най-ясен и чист менталният образ на Безсмъртния. При вас, до вас, във вашето поле на изява образът на безсмъртния небесен човек трябва да бъде роден ментално, колкото се може по-ясен и чист, преди да можете да напуснете търсеция стадий на Пътя.

Апостол Павел също говори за образа на Небесния човек, който ученикът трябва да носи в себе си. Това е една чудна мистерия, която никога досега не е била разкривана в Школата. В *Първото послание към коринтяните*, 15:46-55, той казва на учениците, които се подготвят за Пътя:

„Обаче не е първо Духовното тяло, а природното, а след това Духовното. Първият човек е от земята – земен, от пръст; вторият човек е Господът от Небето. Каквото е земното, такива са и земните; и каквото е Небесното, такива са и Небесните. И както сме носили образа на земния, така ще носим и образа на Небесния. Но това ви казвам, братя, че плът и кръв не могат да наследят царството Божие, нито тленното наследява нетленното.

Ето, казвам ви една тайна: не всички ще умрем, но всички ще се изменим. [...] Защото това, тленното, трябва да се облече в нетление, и това, смъртното – да се облече в безсмъртие. Тогава ще се сбъдне написаното слово: Погълната бе смъртта в победата. О, смърт, къде ти е жилото?”

Когато ученикът, след продължително ориентиране по дългия път на търсенето, е оформил в себе си образа на Безсмъртния като едно родено от светлинната сила ментално творение, което е независимо от тялото, оживено и подсилено от излъчването на божественото слънце, едва тогава може да се предприеме една нова стъпка.

Тази нова стъпка, както казва апостол Павел, е една „тайна“, тайната на спасението, едно лечебно средство, средство за изцеление. Рецептата за това е: преходното трябва да се облече с непреходното, смъртното – с безсмъртното. Менталното творение, което разгледахме, менталният образ на Безсмъртния играе тук една съществена, доминираща роля. Това чудно събитие желаем сега да разгледаме по-отблизо.

СЪЩНОСТТА НА ЧОВЕШКОТО ПЛЕННИЧЕСТВО

Както вече установихме, в процеса на осветяване, през който трябва да премине кандидатът на новия освобождаващ живот, най-напред се изисква той да оформи образа на безсмъртния, на първоначалния небесен човек. Чрез една фундаментална жизнена промяна той трябва да изгради в дихателното си поле това ментално творение, този ментален образ.

Може би знаете, че всички ментални образи, или мисъл-форми, на човека обитават дихателното му поле. Мислите са материални, те са светлинни светкавици, светлинни импулси на мозъка. Тези светлинни лъчи представляват съединения от много фина материя, които могат да бъдат установени с извънредно точни инструменти и дори може да се измери тяхното тегло. Следователно мислите всъщност са материални форми, макар и от много по-фин вид и със строеж, различен от този на грубоматериалното ни тяло. Тези мисъл-форми пребивават в непосредствения радиус на действие на своя творец или в близост до това поле. Те се съединяват с мисъл-форми от същия вид и по този начин стават все по-могъщи. Ако човек не оживява ментално тези мисловни същества в своето дихателно поле и вследствие на това те се намират в покой, тогава те приличат на облачни образувания, които се движат ясно забележимо като облаци във въздуха.

В тази връзка, ако наблюдаваме даден човек, ще забележим как тези мисловни облаци се появяват от дясната страна на тялото му, някъде по средата, издигат се нагоре и над главата му, след което отново се спускат надолу от лявата страна на тялото и изчезват някъде по средата на тялото. Следователно, ако наблюдаваме човек, който се намира срещу нас, тогава този кръговрат се извършва по посока на движението на часовниковата стрелка (отляво надясно), а ако наблюдаваме това движение при нас самите, посоката е обратна.

Тези мисловни облаци трябва да бъдат хранени, защото са създания, живи същества. Мислите са живи същества от определен клас и порядък. За да поддържат своето съществуване, те се нуждаят от светлинната сила, от светлинната субстанция на мозъка, който ги е породил. Затова тези същества умоляват, ако се наложи дори принуждават своя създател да ги храни и поддържа със същата мисловна сила, с която са били създадени. Сега искаме да ви опишем начина, по който вашите мисловни деца упражняват върху вас тази принуда.

Когато един човек е подложен на тази напълно естествена принуда (което се случва ежедневно, да, почти ежечасно), от мисловните облаци, циркулиращи в дихателното му поле, се издигат ясни форми, като най-отличителният им външен белег може би са очите. Според степента, в която тези форми биват хранени от мислите, от очите им излиза едно въздействие, ставащо все по-парализиращо и хипнотизиращо. Чрез тази произлизаща от собствените му мисловни творения хипноза, човекът бива тласкан към действие, дори към цяла поредица от действия. По този начин той става роб на тези фантоми. Така в течение на еони време всички хора са станали роби на собствените си илюзии и заблуди, на предразсъдъците и пороците си, които чрез мисловната им дейност са приели форма в дихателното им поле. Хората са ги хранили и поддържали, докато накрая били напълно завладени от тях. Жизненото поведение, за което толкова често съжалявате, срещу което толкова често нямате сила да се борите, жизненото поведение, което отравя живота ви, защото се отвърщавате от самите себе си и губите цялото си самоуважение, е резултат от онази принуда, произлизаща от кръговрата на мисловните ви навици, от мисловните ви творения, населяващи дихателното ви поле.

Човечеството е много болно, смъртно болно. То е жертва на собствения си творчески импулс и няма земен човек, за когото това да не важи. Тъй като диалектичният човек по един ужасен и хаотичен начин ежесекундно злоупотребява със споменатата творческа способност на мозъка си, той се принизява и често слиза дори под животинското ниво. Когато Библията възразява срещу злоупотребата със свещената творческа функция, тя има предвид тази

пагубна употреба на умствената способност, подчинена на почти безграничните желания и страсти и техните последици. И поради това, затворени в кръговрата на мисловните си навици, много хора са станали твърде черни и пропаднали, за да могат изобщо вече да бъдат докоснати.

Ако искрено поставите собствения си живот в преценяващата светлина на Братството, ще откриете колко често по неведоми причини нежелани от вас мисли се прокрадват, за да започнат пагубния си ход. Колко често, затворени в света на своите мисловни навици, казвате: „Кое не желая, него правя.“

Коя е причината за този гибелен и нежелан поток от нисш мисловен живот, който се изплъзва от нашия контрол в такава ужасяваща степен?

Като цяло, причината за това е кръвта. Страстните желания, похотта и склонността към порочен живот се коренят в кръвта. Диалектиката е фундаментално закотвена във вашата кръв. Ако се опитате да обуздате този природен кръвен инстинкт с помощта на вашата волева култура, може би ще успеете по някакъв начин да канализирате кръвния поток, но той със сигурност ще избие в друго направление, при това по-мощно от всякога. Всеки диалектичен човек, без изключение, е във всяко отношение по-опасен от едно хищно животно, макар и понякога това да остава скрито. Както винаги, кръвният инстинкт си пробива път, защото това е от жизнено важно значение за човека животно.

Как този нагон, този първичен инстинкт идва в кръвта? Ако искаме да отговорим на този парещ въпрос, ще трябва да бъдем много подробни в отговора. До този момент Школата на Розенкройц се ограничаваше да дава само философски и мистични обяснения по този въпрос, но сега вече е време да дадем едно научно обяснение.

В нашето учение ние говорим за четворна личност. Сега бихме искали да разгледаме тази четворна личност по начин, напълно различен от досегашния.

Материалното тяло се изявява във и чрез едно концентрирано етерно поле. Доколкото това етерно поле действа и се изявява в тялото, говорим за етерно (или жизнено) тяло, защото човекът живее от етерите. В непосредствена близост до материалното тяло етерното тяло все още притежава формата на материалното тяло, но с отдалечаването тази форма преминава в полето на изява, или дихателното поле.

Мисловната сила в мозъка също е етерно съединение, и то с много фин състав.

Освен това в тялото е налице съзнание. То се намира в гръбначно-мозъчната система, в колоната на змийския огън. Ние знаем, че този огън на съзнанието е много тясно свързан с кръвта и нервния флуид. Това съзнание, заедно с кръвта и нервния флуид, се управлява от съществото на желанията и може да се обясни чрез него. Следователно това същество на желанията е вътрешното ядро на диалектичната, материалната личност, то е *азът* – кръвният аз, земната душа. То може да се открие в тялото, а именно в системата далак-черен дроб. Там е неговото седалище, не само образно, но и съвсем буквално. Черният дроб, далакът, бъбреците и надбъбречните жлези, както и слънчевият сплит (plexus solaris), известен също като тазов мозъчен център, изграждат дома на кръвния аз – на съществото на желанията.

Чрез черния дроб, този най-важен орган, живее човекът. Ако изследвате неговото име, ще откриете, че при много народи онези, които първоначално са го нарекли така, са били добре запознати със задачата, която той изпълнява. Чрез системата далак-черен дроб, заедно с принадлежащите към нея органи, се контролират и поддържат в определено състояние кръвта, нервния флуид, змийския огън, а чрез тях и цялостния човек. Затова чрез тази система всички светлинни сили и техните хормонални въздействия, които не могат да се обяснят от тази природа, се отстраняват от кръвта.

Казахме, че ядрото на аз-съществото живее в тази система. То лежи затворено в далака. По време на будното състояние то лежи навито в далака като спирала, а по време на сън излиза навън: спиралата се развива в облакоподобна нишка, излиза от далака и в дихателното поле този облак формира един образ – това е образът на действителния диалектичен човек,

на съществото на желанията, на истинския кръвен аз. Този „аз“ най-често изглежда съвсем различно от вашия материален образ! Но е по-добре да се откажем от описанието му.

Това изявяващо се в дихателното поле същество на желанията е нещо съвсем различно от мисъл-формите, за които говорихме по-горе. По време на сън този истински диалектичен аз може да се отдалечава на доста голямо разстояние от материалното тяло, но все пак не чак толкова далече, колкото менталното тяло. Сега, когато вече знаете, че всичките ви нощни опитности се осъществяват от съществото на желанията и се записват в него и че този кръвен аз произхожда изцяло от тази природа, ще разберете ясно защо е абсолютно изключено той да може да приеме никакви импулси от освобождаващ вид. Природният аз не може да стане възприемчив за висшия живот, той трябва да умре, защото „Плът и кръв не могат да наследят Божието царство“.

Когато по една или друга причина изпаднете в някакво силно емоционално състояние, например се раздразните или ядосате, аз-съществото излиза от далака, дори без да подозирате това, готово да се нахвърли върху евентуалния противник.

Освен че изпълнява функцията на седалище на аз-съществото, далакът е и най-важната входна врата на тялото за етерни сили. Съществото на желанията се храни от тези сили, живее от тях и така контролира цялата телесна система. Накрая, и менталните фантоми, чието възникване, дейност и поведение вече описахме, също оказват много силно въздействие върху далака. Процесът, свързан с казаното по-горе, може да се опише по следния начин:

Съществото на желанията заставя мозъка да употреби творческата си способност, мисловната си дейност, в съответствие с вида и потребностите на кръвния аз. По този начин цялото дихателно, или етерно, поле на микрокосмоса бива населено с тези мисловни същества. Всяка една от тези мисъл-форми формира фокус за етерните сили, намиращи се в полето на изява, и ги трансмутира в съответствие със своя вид. Така чрез всички тези мисловни същества етерното поле бива обработено по определен начин и през далака резултатът от това се поглъща на големи глътки от съществото на желанията, от аза. Всички тези сили циркулират в тялото като през шлюз: влизат в далака и излизат от черния дроб. По този начин целият жизнен процес служи за това да изхранва съществото на желанията, кръвното същество, аза. Такава е ужасяващата картина на вашата действителност!

И сега, ако напълно осъзнаете истинската същност на този жалък и същевременно пагубен живот и в резултат на това изпитате своето пленничество до последната фибра на съществото си, и след това, по време на нашите храмови служби, когато тези и подобни неща се разглеждат, изследват се най-задълбочено и се показват до най-фините им нюанси, така че дори и едно дете да може да ги разбере, във вас може да се прояви склонността да гледате на това, което се разяснява тук, като на ужасни бедствия. И точно както навремето, когато Едгар Алан По описваше детайлно и спиращи дъха зловещи ситуации, затвори и изтезания, така и вие бихте могли да извикате: „Стига, престанете! Аз знам, че живея в затвор, но защо е необходимо да описвате стените на затвора и вида на ограниченията с всичките тези подробности?“

Никой обаче не може да възкръсне от гроба на природата, ако не е изпитал до мозъка на костите си смразяващия студ на дома на смъртта, в който „живее“. Никой не може да тръгне по пътя на спасението, ако не е почувствал навсякъде диханието на смъртта. И никой няма да види изгрева на вечната свобода, ако не е готов да носи кръста на истината в мрака на среднощните часове.

Който не е достатъчно силен да изтърпи всичко това, нека стои настрана от делото. Апостол Павел с право казва: „Евангелието на Исус Христос е само за силните.“ И това Евангелие започва с демаскирането. Но ако вие наистина сте вкусили заедно с нас от горчицината на затвора, ако сте готови да изпием киселия оцет, тогава ние ще ви насочим към тайната на спасението на апостол Павел, към формулата на изцелението.

„Ето, една тайна ви казвам“, тайната на изцелението: „Ние всички ще се преобразим! Защото това, тленното, трябва да се облече в нетление, и това, смъртното, да се облече в безсмъртие. Тогава ще се сбъдне писаното слово: Погълната бе смъртта в победата.“

Нека сега анализираме тази тайна. Истинският ученик е в състояние, намирайки се в този преходен свят, да създаде в своя пропаднал и смъртен микрокосмос нещо непреходно и безсмъртно, а именно – менталното творение, менталния образ на безсмъртното небесно същество. Тази концепция трябва да възникне по един напълно различен начин от нашите обичайни мисловни творения. Само човек, който още притежава атома на Духовната искра в дясната сърдечна камера, може да осъществи една такава ментална концепция. Ако този атом на Духовната искра може да бъде докоснат от инфрачервената светлина на Гносиса, тогава в тимусната жлеза (орган с вътрешна секреция, намиращ се зад гръдната кост) възниква една много особена дейност. Защото в това състояние атомът на Духовната искра започва силно да вибрира и докосва със светлинните си импулси тимусната жлеза, в резултат на което тя започва да отделя определен хормон в кръвния поток на малкото кръвообращение.

Тимусната жлеза е активна в детството, след което закънява и става латентна. Но вибрацията на докоснатия от гностичната светлина атом на Духовната искра я съживява отново. Щом заредената с този особен хормон кръв достигне главата и докосне мозъка, под нейното въздействие в мозъчните центрове възникват най-удивителни мисли, а именно мислите, отличаващи всеки истински търсач. Може да се каже, че сега, без влиянието на тялото на желанията, на кръвния аз, само посредством тази удивителна дейност още в първия стадий се поражда в ембрионален вид образът на безсмъртния човек.

Но както вече споменахме, този мисловен образ има напълно различен вид, вибрация и състав от всички други мисловни творения, за които вече говорихме. И поради това той не може да циркулира през шлюза далак-черен дроб. Този образ тихо сияе като една особена светлина в дихателното поле и най-често се намира точно пред ученика, очи в очи с него. От време на време, привлечен от инфрачервената светлина на Гносиса, той излиза извън цялата микрокосмична система, извън ауричното същество, за да се върне след това още по-силен.

Но чрез кръвообращението тимусният хормон, който е породил всичко това, естествено, отново бива отведен надолу и впоследствие дейността на съществото на желанията става причина тази враждебна за него субстанция да бъде отстранена от кръвта посредством бъбреците. Чрез черния дроб и бъбреците от кръвта се изхвърлят всички чужди на природния аз субстанции. Ако обаче атомът на Духовната искра продължи да вибрира, с всички вече описани последици, тогава възниква особеното и много добре познато на много търсачи състояние на раздвоеност в живота. Състояние, в което човек сякаш живее два живота едновременно. В процеса на търсене той продължава да доизгражда с помощта на Духовната школа своята ментална концепция, която е извън тази природа. Чрез вътрешна дисциплина и подкрепящата сила на силовото поле той постоянно пречиства своя ментален Божествен образ от лъжи и заблуди. Междувременно той води обичайния живот на ефесянин и външно в живота му не се променя нищо, или много малко. Годините отлитат и той в най-добрия случай се наслаждава от време на време на менталния образ на Безсмъртния, който носи в себе си.

Тук трябва да ви отправим едно предупреждение. Това бленуване, в което вие се любувате на менталните си творения, може да продължи много дълго време, твърде дълго, често пъти много инкарнации. Причината за това е съществото на желанията, което не само чисти кръвта в биологично отношение с помощта на системата далак-черен дроб, но и привидно сътрудничи на вашата склонност към търсене. Съществото на желанията, азът, криещ в себе си атлантска хитрост, има зад себе си култура, трупана еони време. Както главата и сърцето притежават мозък, така и тазът притежава в слънчевия сплит (plexus solaris) мозък, пълен с лунно мозъчно съзнание.

Ръководен от тази интелигентност, азът се опитва да обгърне със заблуди, с всевъзможни спекулации и пълни лъжи родената от атома на Духовната искра ментална концепция на Вечния във вас. По този начин Прометей буквално бива вързан и прикован. Образът на Непреходното бива капсулован в дихателното поле или се свързва с природно-окултни и природно-религиозни развития.

Затова Духовната школа толкова внимателно следи за чистотата на учението и се старее да съхрани работата винаги жива, защото по този начин тя може най-добре да помогне на всеки ученик. При това тя трябва винаги да се обръща назад към опита на своите предшественици във времето, които отново и отново са бивали принудени да прекратят преждевременно своята работа поради всевъзможните пречки, създавани по гореописания начин.

Имайки предвид всичко това, чуйте сега тайната на спасението, тайната на изцелението. Ако чрез искрен стремеж и искрено живяно ученичество ученикът поддържа чиста и ясна своята ментална концепция на Безсмъртния и се доверява напълно на ръководството на Духовната школа, тогава това ново, родено от Бога ембрионално същество ще достигне до пълен растеж. И накрая ученикът ще носи в себе си цялостния образ на първоначалния Небесен човек, роден от инфрачервения полюс на гностичната светлина.

Вие знаете, че всички обикновени, природни мисловни творения циркулират през шлюза далак-черен дроб. Сега менталната концепция на Небесния човек, подтиквана от ултравиолетовия полюс на гностичната светлина, трябва чрез едно ясно изразено волево решение на ученика да премине по същия начин към циркулация през шлюза далак-черен дроб, евентуално чрез прилагане на вътрешно насилие, защото съществото на желанията, азът, ще откаже достъпа до него.

Можете да предвидите възникващите от това последици: чрез тази нова циркулация на свършено различни етерни сили, на чисти Христови етери, бива нападната крепостта на аза. Азът, съществото на желанията, бива прогонено от тазовия център и в него се ражда едно ново същество на желанията.

Сега може би вече разбирате прастария мит от началото на диалектичните времена – мита за Адам и Ева. Адам е Манас, мислителят, менталният образ на Безсмъртния; Ева е новият аз – новото същество на желанията, което, идвайки от лявата страна на тялото, сега трябва да се докаже. Тези двамата, този мъж и тази жена (поради своята полярност, съществото на желанията винаги бива представяно като женско), този нов Адам и тази нова Ева трябва да бъдат родени в нашата система. Когато тези двамата се обединят в свещена работа, от тях ще се роди новият трансигурирал човек.

Това е тайната на спасението, за която говори апостол Павел. Това е формулата: преходният, диалектичният, най-главният орган на физическия човек – системата далак-черен дроб, трябва да се облече с непреходното, непреходното трябва да проникне в преходното със сила. Тогава ще се сбъдне словото, както е писано, ликуващото слово: „Смъртта е погълната в победата.“

Който иска да извърви този кръстен път, той ще победи. И накрая, последното пробождаване с копието в лявата страна, в далака, ще докаже, че смъртта на земния човек е окончателна. Само тогава Небесният човек ще расте – от вечност към вечност.

Така както сте носили образа на земния човек, така тогава ще носите образа на Небесния човек.

Но внимавайте: първо идва това, което принадлежи на душата, и едва след това духовното! Стъпил здраво с двата крака в реалността, ученикът започва своята *виа долороза* към утрото на възкресението.

НЯМА МОСТ МЕЖДУ ПРИРОДНИЯ ЧОВЕК И ДУХОВНИЯ ЧОВЕК

В някои от досегашните глави вече насочихме вниманието ви към идването на новия човешки тип. Въпреки че това въведение не беше съвсем пълно, считаме за уместно, преди да продължим с нашите по-нататъшни обяснения, още веднъж да обобщим казаното досега и да направим някои необходими заключения.

Вероятно вече сте разбрали, че диалектичният човек е снабден с тройно съзнание, с троен аз. Когато наблюдавате поведението и действията на хората и се налага да влезете в контакт с тях – нещо, което се случва всеки миг, е абсолютно необходимо да установите с кой от тези три принципа на аза си имате работа в този момент.

Различията между тези три състояния на съзнание в човека не са само символични или философски. Те могат да бъдат доказани напълно научно и да се посочат органите, в които са техните седалища.

Първо, съществува едно централно съзнание, или аз, чието седалище се намира в светилището на главата. Това съзнание използва мозъчните центрове и може да бъде обяснено с тяхната структура. Всички ваши интелектуални способности, както и обучението ви, произтичат от активностите на този аз. Следователно той е способен да възприема интелектуално ценностите на живота така, както те му се представят, да си вади от тях логични умозаключения и да взема разумни решения.

Освен това съзнанието на светилището на главата е снабдено и с волева способност. Вибрацията, която произлиза от тази волева способност, гласка кръвта, нервите и мускулите към действие. Инструментариумът на този център на съзнание обяснява напълно защо има много хора, които се управляват главно от това съзнание и поради наследство или чрез обучение се намират почти изцяло под негово ръководство. В този случай говорим за интелектуален тип човек. Към един определен клас на този тип централно съзнание принадлежи и окултистът.

Второто състояние на съзнание разпознаваме в светилището на сърцето. Принципно и това съзнание функционира независимо от другите две. Седалището му се намира органично в седмортното сърце. Но трябва да обърнете внимание, че това съзнание няма нищо общо с атома на Духовната искра, който пространствено погледнато се намира в дясната сърдечна камера.

Централното съзнание на сърдечното светилище използва пълния регистър на човешките чувства. Чувственият живот е един цялостен инструмент на съзнанието, който може да функционира независимо от светилището на главата. Човек действително може да „мисли“ със сърцето, макар че думата *мисля* веднага предизвиква у нас представи, свързани с умствената ни способност. Затова може би е по-правилно да се каже, че сърдечното съзнание е способно да възприема живота и неговите разнообразни фактори, да преценява и на тази база да взема решения.

Съзнанието на сърдечното светилище също е снабдено с волева способност, която можем да обозначим като чувство, емоция, вълнение или сантименталност. И чрез вибрацията на тази волева способност човек също бива гласкан към действие. Хората, които са ръководени предимно от това централно сърдечно съзнание, наричаме мистици. Към тях трябва да причислим и онези, които са се отдали напълно на природно-религиозен живот.

Третото състояние на съзнание има за седалище светилището на таза, или по-точно неговия връх. То е свързано с органите от системата черен дроб-слънчев сплит-далак, за която вече подробно говорихме. Това централно „коремно“ съзнание е най-фундаменталното от трите природни его-съзнания. То определя характера, с който човек идва на този свят. Всички ваши скрити или изявени наклонности и цялата ви карма се съдържат в него. Азът на системата черен дроб-далак упражнява силно, определящо влияние върху другите две его-

съзнания. Това е азът, с който през нощта човек „излиза навън“ и събира своите нощни опитности.

Егото на главата и егото на сърцето могат да бъдат култивирани диалектично до тяхната естествена, закономерна граница, обаче коремното егото не подлежи на никаква култура. Това егото е истинският диалектичен човек, който е длъжен да покаже разголено и неподправено своето истинско себе. И тъй като не може да се осмели да се разкрие такова, каквото е в действителност, това егото често се крие зад повече или по-малко култивирания блясък на центровете на главата и на сърцето. Тогава от време на време можем да чуем онази високопарна и възвишена реч, преливаща от интелектуалност и човеколюбие. Зад нея обаче дебне празвярът, готов за скок. Коремното съзнание също разполага с напълно оборудвана дедуктивна способност в структурите на слънчевия сплит и притежава и воля. Волята на коремното съзнание наричаме влечение, инстинкт или нагон. И всички ние знаем, че и чрез този инстинкт човекът е подтикван към действие. Ако човек живее напълно разюздано и предимно от това трето егото, той проявява типа на първобитния човек, на истинския, освободен от всякакви морални задръжки природен човек, на бруталния материалист, грубия, алчен за притежания човек.

След известен размисъл ще ви стане ясно, че всички диалектични експерименти в областите на цивилизоването, културата, религията и магията могат да се обяснят с безбройните опити да се сложи ред и да се постигне баланс в дейностите и аспектите на трите природни егото-съзнания. Но същевременно ще разберете, че точно поради това възниква в извънредно голяма степен една неистинност и по този начин във всеки един човешки живот се развиват огромни, почти непоносими напрежения. Дисхармонията и напреженията между трите егото-съзнания: на главата, сърцето и корема, са причината за всички болести, които измъчват човечеството.

Когато първичните инстинкти на човека се отрищат, той пропада до такъв ужасен начин на живот, че бива напълно обладан от един всеобщ демонизъм. През всички периоди от историята на човечеството неговите водачи са се опитвали да се справят с тази фундаментална опасност, като са подлагали егото на главата и егото на сърцето на всевъзможни възпитателни методи. Но щом индивидуализмът, себеутвърждаването и жизнените норми бъдат застрашени (а това е природен закон в диалектиката) и човек изпадне в беда, тогава по силата на своята същност третото егото настъпва и атакува; тогава светът се превръща в бушуващ ад, а човекът – в хищен звяр в пустошта.

Всички усилия на главата и сърцето да прикрият, да разкрасят, да аргументират това състояние или да фантазират относно него не са в състояние да скрият реалността: не съществува мост между природния човек и духовния човек.

Природният човек е съоръжен с три механизма на съзнание, два от които трябва да служат като „предпазни клапани“ за третото, фундаменталното съзнание. Но както изглежда, предвид резултатите от този природен живот, всичко това се оказва недостатъчно: или някаква чудовищна катастрофа си пробива път, или настъпва някаква драматична разруха. При всички случаи резултатът е смърт и непрестанно въртене на колелото на диалектиката.

Който изследва обективно организма на диалектичния човек и накрая изпита дълбоко отчаяние от своите заключения, дава по този начин доказателство за един извънредно забележителен процес в своята система.

Човекът е природно същество; цялата му жизнена система може да се обясни от тази природа, а жизнените му импулси произлизат от единството му с тази природа. Затова и болката, мъката и страданието на природния човек не произтичат от отчаяние поради отчуждаването му от Бога, а от съпротивата, която той изпитва в своето природно развитие. Както заекът напада своя предсмъртен вик, когато е нападнат от хермелина, така и човекът стене, когато естественият ход на живота му се спъва от болест или от други граждански проблеми. При изследването на този въпрос ще откриете, че макар и да можете да убедите всеки един човек в закономерностите на диалектиката, той всъщност съвсем не я намира за лоша. Напротив, той я намира за естествена, дори често за прекрасна; защото диалектиката

се намира в пълно съответствие с неговото истинско природно състояние. Той счита борбата в природата за естествена, човешка, мъжка битка. Съвременният начин на живот, който управлява света в момента, е възникнал изцяло от тази борба и този закон.

В състоянието си на съществуване като природни същества хората се отчайват единствено от това, че светът не функционира така, както им се иска, така както се отчайват например от един икономически срив. И затова не бива да се заблуждавате, когато тези хора, евентуално изпълнени с религиозна сантименталност, запяват своите жални песни, оплаквайки се от този лош свят. Защото те намират света за лош само защото не получават нещата, които желаят. Ето защо и вие самите трябва да се изследвате добре: дали случайно не сте дошли в Духовната школа, защото сте разочаровани от природата, или действително се чувствате като чужденци в този свят, чиято душа се разяжда от отчаяние поради отчуждението си от Бога.

Ако случаят е вторият, тогава става въпрос за онзи извънредно забележителен процес във вашата система, за който вече говорихме, защото тогава вашето безпокойство може да се обясни с дейността на атома на Духовната искра. Ако един човек все още притежава този Атом и чрез Гносиса може да го подтикне към активност, тогава ще се изпълни словото:

*По твоя велик и мъдър пример желаем да живеем,
свързани като атоми, които заедно нашето его формират.
Към съзнанието на това его искаме да се стремим,
докато атомът осъзнае: В Егото изпитвам болка.*

За тази болка на атома на Духовната искра в обикновеното, земно природно същество става въпрос – единствено тази мъка, единствено тази болка е освобождаваща. Който познава тази болка, знае, че тези белези служат за неговото изцеление; защото чрез тази болка истинският ученик разбира, че Гносисът го е намерил. Който изпитва болка в природата, реве като животно в пустошта; но този, който изпитва болката на човек, обхванат от Духа, е един блажен, защото:

*Тогава чрез Божествената сила ще бъде запалена великата светлина.
Тогава Духовният атом ще бъде възпламенен от Божественото светлинно излъчване
и пробивайки през тъмната материя,
ще се издигне над природата.*

Който, вследствие от пробуждането на атома на Духовната искра, изпита такава „болка в егото“, в него започва вече споменатият процес, който буквално и телесно означава звън на погребални камбани за тройното диалектично его.

Както вече знаем, от атома на Духовната искра се ражда ясният образ на Безсмъртния човек, чиято ментална концепция накрая прониква в системата черен дроб-далак, за да нападне там ключовата позиция на диалектичното природно същество.

В началото, чрез атома на Духовната искра, сърдечното светилище бива принудено да премине към нова, освобождаваща активност. Следователно най-напред централното сърдечно съзнание бива изтласкано от неговото естествено състояние. След това чрез една нова мисловна дейност централното съзнание на главата бива свързано с потока на обновлението. Трето, образът на Безсмъртния човек трябва да навлезе в шлюза далак-черен дроб, за да нападне третото его. Така брадвата бива поставена върху корена на диалектичното съществуване. Когато тази трета дейност заработи в ученика, той започва съвсем конкретно да се подготвя и да става годен за идващия нов човешки тип. Тогава той бива органически подготвен да срещне Христос в облаците на небето. Тогава се сбъдват думите: „Смъртта е погълната в победата.“

Ако обаче не притежавате атом на Духовната искра, или той все още не е възпламенен във вас от Гносиса, тогава вие ще възприемете всички наши обяснения и разсъждения само

по един интелектуален или мистичен начин, според наклонностите на първото или второто его във вас. Но в най-дълбоката ви същност всичко това няма да ви каже нищо и не може да ви докосне. То няма да ви обезпокои.

Ако обаче заедно с нас изпитвате болка в егото благодарение на атома на Духовната искра и поради това светлината на Гносиса се е превърнала в „светилник за нозете ви“, тогава всяко слово на Духовната школа ще извиква във вас една много особена сила. Тогава всяка дума ще говори непосредствено на вашия атом на Духовната искра, който лежи погребан в сърдечната кръв. Чрез чудотворните свойства на Духа за вас става възможно да проверявате всяка дума и веднага да я разпознавате като истина. Тогава тя ще внесе във вашето кръвообращение една несравнима сила. По този начин Господното дело, делото на Универсалното Христово братство ще бъде закрепено във вас.

В тази светлина трябва да разбирате думите на апостол Павел: „Затова, възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими, и преизобилствайте всякога в Господното дело, знаейки, че в Господа трудът ви не е напразен.“

В този смисъл „Господното дело“ не е някаква грижовна дейност за душата, която Школата на Розенкройц извършва за вас, а е методична работа, която се осъществява от Гносиса във вас и за вас. Тази дейност, която Братството предприема във вас и за вас, не е работа, за която вие оставате в неведение, не е автоматично освобождение, в което ще бъдете приети. Не, целият ваш атом на Духовната искра, изпитващ болка в егото, трябва да сътрудничи по интелигентен начин в тази работа. И затова вие, учениците по пътя, бъдете твърди и непоколебими!

СИЛА НА ПРИВЛИЧАНЕ И ОСВОБОЖДЕНИЕ

При всичко, което беше разкрито в последно време относно идващата нова човешка раса, една от най-важните цели на съвременната Духовна школа е: нормите, основите и аспектите на възникването на новия човек да се разяснят възможно най-добре на онези, които могат да разберат тяхното послание. Отправеният към тях призив да опитат всичко, за да вземат участие в това ново развитие, обяснява в достатъчна степен това намерение. Защото всички спекулации, несигурности и неясноти трябва да изчезнат колкото е възможно по-бързо, и всички философски размишления и обсъждания трябва да бъдат избягвани.

Ако притежавате нещо от истинското ученичество, тогава във вас съществува един фундаментален копнеж за завръщане в Неподвижното царство. В днешната фаза на изява на Братството на този копнеж се дава посока и на развитието на всеки ученик, при когото се забелязва вътрешна решимост за това, се дава *ускорение*. Вие обаче трябва добре да разберете какво означава това „ускоряване“ в живота на един човек. Това не е някаква негативна помощ, а на първо място тук става въпрос за постигане на разбиране, на познание. Не напразно в Библията се подчертава: „Моят народ загива, защото му липсва познание.“

Познание в смисъла на Универсалното учение означава на базата на един действащ атом на Духовната искра да се постигне разбиране по отношение на това, което засяга действителното състояние, пътя и самия истински живот, както и всички съдействащи фактори, които са на разположение на кандидата. Когато това знание е налице, ученикът сам преминава към действие. Духовната школа иска да ви подтикне да вземете участие в това освобождаващо себеизграждане, в това свободно зидарство.

Новата човешка раса няма да бъде родена като по чудо. Всяко същество, което иска да принадлежи към нея, трябва да се включи в тази група посредством едно себеосвобождаващо действие. Вие трябва да се себепосветите, вървейки по тесния път на себеизграждането. „Изработвайте спасението си в страх и трепет“, казва Господарят на целокупния живот, което означава: „Работете за освобождението си, изоставяйки аза“. Вие ще успеете, непременно ще постигнете успех, ако вярвате в това.

Вяра в смисъла, който Братството влага, означава: да знаеш отвътре. Това вътрешно знание е дейността на атома на Духовната искра. Затова апостол Павел говори за „вярата във вашето сърце“. С това той няма предвид някаква сантименталност, нито предаваната ни чрез Библията или църквата вяра, а искрящата вибрация на атома на Духовната искра в дясната сърдечна камера. Това е вярата, която трябва да намери жилище във вашето сърце. За да получите тази вяра, за да пробудите тази вибрация, вие бивате приети в преддверието на Духовната школа. Но не си мислете, че Духовната школа може или ще направи нещо повече за вас, преди да сте в състояние, на базата на тази нова, изключителна вибрация на вярата, „да преместват планини“.

Ние казахме, че сте приети в Духовната школа преди всичко за да събудите вибрацията на атома на Духовната искра, или мистично формулирано: „Да освободите вярата във вашето сърце.“ Често това са само формули, само лозунги, които могат да се чуят навсякъде и от всеки, но които казват толкова отчайващо малко. Когато ви казваме: „Вие сте в Духовната школа, за да освободите вярата в сърцето си“, в началото това може да ви даде един вид еснафско успокоение, чувството, че сте си у дома. Но не се заблуждавайте! В тази Школа вие не сте дошли у дома си! Школата има за задача да ви обезпокои, тя трябва да даде „ускорение“ във вашия живот.

Който тук се чувства вече като у дома си, още не притежава действащ атом на Духовната искра. Атомът на Духовната искра трябва да „изпитва болка в егото“, както вече обяснихме в предишната глава. Този, който изпитва тази особена болка в собственото си същество, ще изпита същата болка по отношение на света, в който живее. По този начин в него ще

възникне един неизмерим копнеж по изгубената първоначална родина. И тогава, напълно в съответствие с този копнеж, ще се появи „ускорението“ във вашия живот!

Какво представлява копнежът, силното желание, от природонаучна гледна точка? Желанието е една сила, сила на привличане, гравитационна сила, една магнитна способност. Както при всеки магнит, така и тук има и друг полюс – магнитен полюс, който отблъсква. Когато вашето желание – единият магнитен полюс, е насочено към нещо, то другият магнитен полюс отблъсква противоположното му. Този факт е от неимоверно голямо значение. Трябва добре да помислите върху това!

Вие знаете, че личността ви е в центъра на една система, която наричаме микрокосмос, един *minutus mundus*, един малък свят. Къде се намира, къде живее този микрокосмос? Тук, в този свят! Този свят, в който вие живеете, е организиран на същия принцип, както и вашият малък свят. Затова ние говорим за „космоса“ – света, и за „микрокосмоса“ – малкия свят, който сте вие самите.

Космосът, който обитаваме, се носи с огромна скорост през пространството. Как така не сме изхвърлени от повърхността на това кълбо? Поради силата на привличане, гравитационната сила на Земята. Магнитната сила на нашия космос ни задържа. Електромагнитното поле на този свят държи заедно всички създания, включени в неговото пространство.

Но забележете, че функционирането и привързващата сила на тази система зависят от човека! Вие сте родени от природата, от материалните принципи на този порядък и по силата на това раждане вашето лично електромагнитно поле е напълно съгласувано с полето на този свят. Те са напълно едно с този свят. Ако копнежите и желанията ви са насочени към хоризонталната плоскост на живота, ако стремежите ви са насочени към тази природа, към нещата от този свят, тогава, естествено, вие засилвате своята магнитна привързаност към земната природа. Защото вашето желание има привличащо магнитно действие. Когато вашето желание е насочено към земята, тогава, естествено, вторият магнитен полюс отблъсква всичко, което не е насочено към земята, и държи далеч всички освобождаващи влияния. И така, ние констатираме, че по силата на диалектичната ви природа и въз основа на собствените ви микрокосмични електромагнитни въздействия, вие сте държани в плен от електромагнитното поле на Земята, като при това обаче вие самите сте собствените си тъмничари.

Да приемем, че в това състояние изпитвате болка, страдание и съпротива, които, с оглед на естеството на диалектиката, са неизбежни. Но дали тази болка, целият този вихър от мъка и страдание е болката на атома на Духовната искра? Абсолютно не! По силата на природните закони на този космос, пленени в електромагнитното поле на нашия световен порядък, вие всички сте обект на спор, борба, омраза и на въздействието на природните инстинкти. Това е проклятието на това жизнено поле. Това изпитвате вие. Върху вас се стоварват тежките удари на съдбата. Какво ще направите сега? Вие викате за помощ, търсите изход, закрила. Следователно от вас излиза една спонтанна електромагнитна реакция. Това ли е копнежът, копнежът към спасение, магнитният зов за помощ, излъчващ се от атома на Духовната искра? Това ли е „вярата във вашето сърце“? В никакъв случай!

Това е една електромагнитна активност на вашата природа, на вашето тройно природно его, активност, която не предизвиква никаква промяна в магнитното поле на този свят. Това е едно земно желание за земни притежания или за земна сигурност и земна закрила. Ако на базата на едно такова желание започнете да развивате мистични, окултни или псевдотрансфигуристични активности, тогава поради вида на магнитното поле ще пробудите единствено реакции във вашето природно жизнено поле. Така никога няма да се освободите от огледалната сфера. Следователно не е възможно и освобождение.

Може би от опит вътрешно ще разпознаете всичко това като истина. Как ли само не се старяхте и мъчихте в непринудена искреност! Изстрадахте хиляди безплодни мъки. В своята непринудена искреност се приближихте и до Духовната школа. Но намерихте вратите

заклучени, защото Духовната школа не може да ви помогне, преди „да се събуди вярата във вашето сърце“, преди да бъде събуден атомът на Духовната искра във вашето сърце.

Ако разбирате това, трябва да действате интелигентно. Сега знаете, че всяка активност е завихряне на вашето електромагнитно поле, произлизащо от природната ви нагласа, и затова резултатите от него са от полза само в тази природа. Близко до ума е, че трябва да прекратите и да доведете до пълен покой тези магнитни вълнения, преследването на своите желания. В началото поради откритието, че цялото това преследване не носи никакъв резултат, а води само до една още по-силна привързаност към тази природа. Втората фаза на това утихване, на тази тишина обаче трябва да бъде: отдаването на Гносиса, падане на колене пред портите на мистериите, както се представя в митовете.

В Универсалното учение всички кандидати се учат да пребивават в покой, в състояние на утихване. В старите мистерии се казва: „Моята душа е тиха пред Бога – от Него е моето спасение.“ А в новите мистерии се казва: „Старайте се да бъдете тихи.“ Това можете да прочетете например в Първото послание на апостол Павел към солуняни. Сега вие сигурно ще разберете, че чрез постигане на истинския покой, чрез утихването на природните електромагнитни бури за ученика се отваря една нова възможност: в този покой той може да бъде докоснат от лъчевата сила на електромагнитното поле на Универсалното братство.

Защото в земния космос съществуват две електромагнитни полета, като центровете и на двете полета се намират в сърцето на Земята: едно централно магнитно поле на тази природа, и едно централно магнитно поле на Братството. Ако един човек, притежаващ в сърцето си атом на Духовната искра, доведе природната си жизнена дейност до покой по гореописания начин, той ще бъде докоснат невъзвратно от магнитното поле на Братството. Тогава споменатият атом в дясната сърдечна камера ще се пробуди и в него ще възникне една нова вибрация, едно ново желание, следователно една нова електромагнитна сила. Тогава ученикът вече ще разполага с тази електромагнитна сила, която не произхожда от тази природа. Истинската вяра е събудена в неговото сърце и той, както се изразява апостол Павел, е „изпълнен с неугасима надежда“, с една извънредно голяма магнитна сила, така че привлича в своя микрокосмос многобройни сили и ценности, които не произхождат от тази природа. Навярно не е нужно да разясняваме, че чрез така променената сила на привличане в микрокосмичната система се натрупват много нови строителни субстанции, необходими за възстановяването на цялата система. Така откриваме, че трансфигурацията всъщност е въпрос на нови електромагнитни закони.

В началото на тази нова изява ученикът – по природна необходимост – изживява по напълно безличен начин и без величественото присъствие на някой, т.н. посветен, пълната подкрепа на електромагнитното поле на Братството. Защото така както природният човек по силата на своята същност се съгласува с магнитното поле на природата, така и ученикът се съгласува с новото жизнено поле, в което тогава е роден. Сега това ново жизнено поле наистина го пленява, приема го, но това приемане е убежище в Бога, убежище в Гносиса.

Сега си представете, че като ученици на тази Школа влизате в новото магнитно поле. Тогава вашите микрокосмоси биха проявили тези нови магнитни явления. Тогава заедно вие бихте развили такава извънредно голяма магнитна сила, че бихте нарушили безвъзвратно магнитните активности на тази природа. По този начин бихте станали причина за многобройни магнитни отклонения. Тогава бихте събрали в тази атмосфера сили, които биха причинили хаос в обичайния ход на природното развитие. В сътрудничество с магнитния център на Братството в сърцето на Земята вие бихте разрушили стените на този природен затвор. Така този световен ред би се устремил към едно ново начало, чрез което спасението на обновените хора би дало нов шанс на останалите.

Започвате ли сега да различавате нещо от фундаментите, върху които почива животобновяващата и освобождаваща човечеството работа на Духовната школа? Ние ще ви докажем, че пътят на трансфигурацията е нов природонаучен процес, един алхимичен процес, една алхимична сватба с Христовата Йерархия, един процес, започнат, проведен и

коронован в себеосвобождаващото свободно зидарство. Затова, отдайте се заедно с нас на грижливо изучаване на космоса и микрокосмоса, за да превъзмогнем природната смърт в Иисус Христос, нашия Господ.

ГЛУПОСТТА НА КРЪСТА

Вече ви обяснихме колко тясно е свързана цялата безкрайно варираща редица от човешки желания и дейности с електромагнитните процеси в микрокосмоса. Електромагнитното поле на всеки отделен човек е едно с това на Земята, така че в много отношения центърът на привличане на човека се намира в този свят. Управляван от земния магнетизъм, целият му живот, стремежи, действия и желания се характеризират с тази зависимост – той е от земята, земен. Всички привични, религиозни, окултни и хуманистични стремежи намират своята основа и цел в тези природозакономерни активности. Те произлизат от природата, проявяват се *във* нея и *чрез* нея и се завръщат отново *към* нея.

Ако изследвате този свят с пъстрото му многообразие от активности, неминуемо ще стигнете до резултата, че в действителност нито една от тези активности, които много често са напълно противоположни, не е враждебно настроена към тази природа и не се противопоставя на нейната фундаментална електромагнитна умирителна риза. За трансфигуриста не е важно по коя икономическа система ще живее човечеството сега или по-късно, каква позиция ще заеме човек по отношение на някаква определена област от живота в тази природа или как ще оцвети жизненото си поведение в религиозно, окултно или хуманистично отношение. Трансфигуристът се насочва към пълното си освобождение от това природно поле. Затова не можете да си представите по-радикален човек от трансфигуриста. Радикалният, но природен тип човек се стреми към една или друга насилствена промяна в икономическата, социалната или политическата област, т.е. на хоризонталната плоскост. Трансфигуристът обаче желае да се дистанцира напълно от тази хоризонтална плоскост чрез една мощна революционна намеса в собственото си същество.

Трансфигуристите са изключително рядко срещани в този свят. Възможно е, изненадани от това наше изказване, да изтъкнете голямото развитие на нашата школа с нейните многобройни ученици. Тогава обаче трябва да ви отговорим, че повечето от тях още не бихме могли да наречем трансфигуристи. Да имаш интерес към плана за развитие на Школата на Розенкройц, да си ориентиран във всичко, което тя предлага, все още не означава действителна реализация на плана на нейната работа в живота. Вие сигурно усещате, че тук съществува огромна разлика и тази разлика може да е налице още дълго време, тъй като по-късно някои с всички сили и безмилостно ще се борят срещу тази трансфигуристична школа, и вследствие на тази борба мнозина може би отново ще се отдръпнат от нея.

Ще ви кажат: „Трансфигуризмът е една класическа форма на лудост, която се появява от време на време в световната история. Трансфигуризмът е върхът на глупостта и природонаучно е невъзможен. Трансфигуристът се опитва да осъществи нещо, което фундаментално е абсолютно невъзможно.“ Или пък ще се твърди: „Човек може най-много да се надява чрез една или друга форма на култура да постигне определена висша цел.“ И тогава ще ви посочат различни културни блага, които привидно напълно потвърждават тези думи.

Ако тогава не сте достатъчно твърди в убежденията си, ще се отвърнете от тази школа и когато ви попитат: „Не бяхте ли и вие един от тях?“, смутени и изчервени от срам, ще изречете лъжата: „Разбира се че не, как ви хрумна това?“ Отричането на апостол Петър е ситуация, която постоянно се повтаря при учениците от преддверието. И въпреки това, трансфигуристите с тяхната „глупост“ се намират в много добро общество!

Иисус е изправен пред Синедриона – генералния синод на онова време. Наричат Го опасен глупак ... но Иисус мълчи.

Апостол Павел е изправен пред Фестус, римския наместник. Той обяснява на наместника трансфигуризма. Реакцията на римлянина не закъснява: „Ти си луд!“... а апостол Павел отговаря на това с мълчание.

Чуйте как разпалено и гневно говори Августин против манихеите! Чуйте как злъчно ги подиграва и ги представя във фалшива светлина ... но братята манихеи мълчат. Какво биха могли да кажат, когато не съществува обща база за взаимно разбиране?

А чели ли сте как катарите са били обвинявани заради опасната, както се е смятало, „доведена до крайност глупост“? Почти цял един народ бе изстребен, но самите братя катари ... мълчаха. По природна необходимост трансфигуризмът трябва да бъде глупост за всички, които са от тази природа. Светът прелива от религиозни убеждения, но фундаменталната религия на освобождението се обозначава като глупост. Това е сигнатурата на диалектиката. Спомнете си знаменитите думи на апостол Павел от *Първото послание до коринтяните*, 1:18:

„Защото словото на кръста е безумие за тези, които погиват; но за нас, които ще бъдем спасени, то е Божия сила. Понеже е писано: „Ще унищожа мъдростта на мъдрите и ума на разсъдливите ще отхвърля.“ Къде са умните? Къде са книжниците? Къде са мъдреците на този свят? Не превърна ли Бог в глупост мъдростта на този свят? Понеже чрез мъдростта си светът не позна Бога в Неговата мъдрост, Бог благоволи чрез глупостта на проповедта да спаси тези, които повярват в нея.[...] Защото Божията глупост е по-мъдра от хората.“

Следователно можем да кажем, че трансфигуристичната ерес се практикува в едно много добро общество.

Такъв еретик е глупак, откачен дърдорко, заблуден човек. Той изцяло се посвещава на глупостта на кръста. Само тази глупост получава висш разумен смисъл, само тази глупост се превръща във величествена сила за онези, които могат да разберат кръста на трансфигурацията и са готови да го носят. Затова трансфигуристът няма да прахоса нито дума за онези, които с всичките си амбиции и стремежи стоят здраво в тази природа. Той ще запази мълчание, без да пророни нито дума за защита, нито дума на компромис или отстъпка.

Затова нашата школа е затворена. И затова се говори само на онези, за които понастоящем може да се приеме, че в някаква степен разбират разумната основа на гностичната глупост. Светът дава изобилни доказателства за това, че със своята впечатляваща мъдрост не може да намери „Бога в Божествената мъдрост“. Ето защо ние се дистанцираме от нея, за да се насочим към една друга действителност, свободна от всякакви диалектично-философски работни хипотези.

Присъства ли тази друга действителност в нашата природа? Може ли да се открие някаква следа от нея? И ако предположим, че тя съществува, можем ли да подложим на практическа проверка тази „друга“ действителност, за да се предпазим от нова заблуда? На тези въпроси можем да отговорим ясно и недвусмислено: „Да!“ Христос е най-висшата, разумна действителност, а не някакво историческо явление. Ние наричаме тази действителност „лъчевото поле на Братството“ и ви казахме, че центърът на това лъчево поле се намира в сърцето на този свят.

Как трябва да разбирате това? Философията на съвременните розенкройцери казва: Истинската божествена земя, светът, който се нарича още и *Неподвижното царство*, не е планета, изчезнала зад воалите на правремената, превърнала се в мъгляво „нищо“, а и днес все още съществува в непокътното състояние. Тази първоначална планета се състои от седем кълба, които се въртят едно в друго, като едното от тези кълба може да се обозначи като „диалектичния аспект“ на тази седмост. Чрез своята диалектична природна закономерност този аспект освобождава сили в служба на другите шест аспекта, в служба на съвършения живот, който намира истинския си божествен израз единствено в тази седмост.

Затова вечното Бащино сърце на Логоса прониква и действа във всеки един аспект на Божествената планетарна цялостност, следователно това означава, че и тук, дори и тук,

трябва да може да бъде намерено електромагнитното лъчево поле на Братството, защото то е фундаменталното сърце на нашата планета.

Това, което обикновено наричаме „нашият свят“, е забележителната, чудна, тайнствена и почти напълно непозната седма част на Божествената космическа действителност. Обитателите на тази долина на сълзите принадлежат към една жизнена вълна, която първоначално беше призвана да достигне своята слава в полето на Божествената седмост, но пропадна в една жизнена област, в която истински божествен живот е невъзможен. Те са прокудени, структурно напълно денатурирани и изпаднали в състояние на всеобща дегенерация.

Сега във вас има един фундаментален стремеж към напредък, към издигане, който се поражда от копнежа на изгнаника във вас към кръвта и земята на неговото рождение. И целият свят бърза припряно и нервено напред като подплашено животно и креши за култура. Разбирате ли това препускане, този стремеж? Той е атавистичен остатък, въздействие от древното минало, който се предава от род на род. Той говори, той апелира, но никой вече не познава действителността и никой вече не може да я познава, защото познавателната способност за това е изгубена.

Наистина, диалектичното човечество притежава някаква познавателна способност и мъдрост, но с тази мъдрост и с тази познавателна способност то вече не може да намери „Бога в Божията мъдрост“.

Като последица от човешкото падение, от поквареността и ужасната дегенерация на нашето жизнено поле върху тази седма част на космичната цялостност непрекъснато се упражнява насилие. Въпреки това може и трябва да се каже, че Бог е нападнал този свят в сърцето, защото и това жизнено поле е част от вселената на седмостта. Същност това състояние обяснява и присъствието на електромагнитното лъчево поле на Христовите йерофанти. Същевременно обаче ние констатираме и изпитваме, че поквареното човечество е държано в плен от електромагнитното лъчево поле на една враждебна и небожествена природа, да, по своята същност то е станало едно с това поле. Затова ние не питаме: „Откъде идва магнитното привличане на Братството?“, а питаме: „Къде да намерим причината за тази диалектична противоположност? Къде да намерим ядрото на силите на тази всеобща природна дегенерация?“

За да намерим отговора на тези въпроси, трябва да отидем при мистериите на космичната седмост в Школата и затова сега молим за вашето внимание.

От казаното досега вероятно сте разбрали, че човешката жизнена област е само малка част от едно кълбо, което не бива да си представяте като някакво отделно и самостоятелно тяло, а като част от една система от седем въртящи се един в друг светове, които заедно формират истинската божествена земя – Универсалното царство. Всяка част от тази система сама по себе си е съвършена и притежава органичната способност напълно да се защитава срещу всяко нападение, насочено към нейната същност и цел. По този начин се гарантира цялостното функциониране на космическата седмост при всякакви обстоятелства.

Ние вече казахме, че в ядрото на нашето земно кълбо пулсира космическото Христово сърце. И сега ще ви стане ясно, че това е така и при останалите шест кълба на тази система. Затова можем да говорим за седмостното сърце на космоса, чийто образ и подобие трябваше да бъде седмостното човешко сърце. Чудната органична способност, интелигентността и духовното ядро на този седмостен свят се намират затворени вътре във всяко едно кълбо така, както в човешкия микрокосмос всичко е затворено вътре в ауричното същество.

Общо взето хората не знаят почти нищо за кълбото, в което живеят. Днешната им жизнена област заема една сравнително малка част от нашата тайнствена земя. Към тази човешка жизнена област принадлежи изцяло и отвъдният свят, наричан още *огледална* сфера. В двете сфери на тази жизнена област се осъществява кръговратът на раждане и смърт, който познавате.

Тази жизнена област е един затвор, една килия вътре в голямата система на космическата седмормност. Това, което се обозначава като земна повърхност, е един сравнително тънък слой. Геолозите и инженерите са способни да проникнат само донякъде в този тънък слой, и то само частично. Всичко, намиращо се под него, е непознато за обикновените смъртни. Обикновено човек си представя, че с нарастване на дълбочината температурата се покачва, така че в определен момент се стига до огнена течна маса, а накрая – до адски нажежено газообразно ядро.

Трансфигуристът обаче знае, че вътрешността на Земята се състои от взаимно обгръщащи се силови и жизнени полета, свързани много тясно едно с друго, които могат взаимно да се коригират или неутрализират, за да осигурят функционирането на цялото. Сега ще насочим вниманието ви по-специално върху две от тези полета, намиращи се в дълбините на Земята. В тези две полета живеят силите, които ние наричаме природни сили и първообрази (или прототипи).

Природната сила е способност, с чиято помощ може да бъде осъществяван и поддържан един определен план. Полето на природните сили е много силно магнитно, или по-точно казано, то е поле, в което се извяват необятно количество различни магнитни напрежения, вибрации и състояния. Всички те служат на космическото стопанство. Тези природни сили не действат на сляпо в човешкото жизнено поле, както често се смята, а са свързани с първообразите – всяка природна сила е свързана с един план, с една висша интелигентност, която я ръководи. И природната сила се извява в съответствие с това ръководство. Първообразите са живите, вибриращи мисъл-форми на Гносиса.

Наречени са първообрази, защото в тях намира израз първоначалната божествена идея. Тези живи първоначални принципи, тези живи Божествени мисъл-форми извикват природните сили и ги прилагат. И когато в съставното седмормно земно тяло се появи опасност да се развие нещо, което би могло да наруши хармонията и безпрепятственото функциониране на цялото, изключително фино настроената възприемателна способност на Земята незабавно го регистрира и разпознава и първообразите и природните сили, възплътяващи идеята и волята на Бога, незабавно се намесват коригиращо.

Представете си сега, че вашето присъствие в това жизнено поле, вашето жизнено поведение, вашето структурно жизнено състояние, вашата жизнена борба, следователно целият ви начин на живот и този на другите хора не е в съответствие с фундаменталния Божествен план, със силовото поле на първообразите – а това действително е така! Тогава природните сили, в съответствие със своята същност, ще се обърнат срещу вас. Тогава вие ще изпитате тези сили като дисхармонични, ще бъдете подмятани насам-натам в диалектиката на нещата и ще причинявате експлозия след експлозия. Така че не трансфигуризмът, който цели съвършеното помирение с Универсалната воля, е безумие, а стремежът към диалектична култура, който иска да превърне откъсването от Универсалната воля в едно постоянно състояние.

Вие сте пленени в това електромагнитно поле на противопоставящите ви се природни сили. В това поле се е развило и злото – сатанизмът. Но това зло не е произлязло от природните сили, а е явление, съпровождащо нашия хаотичен, безсмислен живот. Вашето пленничество ще продължава дотогава, докато не намерите обратния път. Към това ви призовава електромагнитното поле на Братството. В това ви подкрепя също и лъчевата сила на Христос Йерофант. И един ден вие отново ще изпитате природните сили като благотворни и свещени.

БОГ – ПЪРВООБРАЗ – ЧОВЕК

При разглеждането на природните сили и първообразите ние споменахме накратко мистериите на космическата седмост. При това обяснихме, че Истинската земя представлява система от седем, въртящи се една в друга планети, и че нашата паднала човешка жизнена вълна се извява, наблъскана като в затвор, в една много малка част от диалектичната планета на космическата седмост. Това жизнено поле не е било предвидено като такова и поради своето небожествено съществуване човекът се намира във фундаментален конфликт с магнитните напрежения на природните сили, който изпитва като дисхармония.

Природните сили са свързани с първообразите – живите мисли на Бога, които намират своя израз в една от планетите. Цялостната космична седмост е израз, осъществяване на определена идея, на един план. И тъй като извята на тази божествена седмост е безкрайно разнообразна и варираща, е съвсем ясно, че и цялостната идея за планетата на първообразите също трябва да е съставена от безброй ментални елементи. От тези градивни елементи някога бе построено непреходното Божие творение и чрез тези непреходни ценности то се поддържа вечно. И всичко, което не е в равновесие с тази Божествена природа, бива погълнато от една противоположна и загива – нещо, което адамитското човечество ежедневно изпитва върху себе си. Всеки посветен ученик на Духовната школа може от собствен опит да установи като божествена аксиома, че в основата на всичко, което се извява в космическата седмост извън антиприродата, е заложена – нещо повече, трябва да бъде заложена – универсалната идея на Гносиса. Следователно и първоначалният човек произлиза и съществува от Божията идея.

Като творческа сила всяка идея винаги остава свързана със своята извява. Това е първичен закон. Така Божията идея е постоянно действаща във всички свои изяви. Когато обаче поведението на извята, на създанието, вече не съответства на тази идея, възниква конфликт, разрыв и заплаха от падение. В началото идеята в това създание става латентна и потъва в бездействие. По-нататък, в степента, в която то продължава да следва своя несвещен път в противоположността и все повече се отделя, първоначално все още латентната Божия идея започва да отслабва и накрая напълно изчезва от системата на това създание.

По този начин природонаучно може да се установи фактът на едно абсолютно изгубване и затова е разбираемо защо от „всички, които знаят“ прозвучава ликуващ вик, когато в някое създание латентната Божия идея отново се оживи и започне да направлява живота му. Само на такъв човек може да се каже: „Истина ви казвам, Божието царство е вътре във вас!“

Вероятно тук е необходимо едно разяснение. „Божието царство“ в този смисъл е вече споменатият по-горе атом на Духовната искра. Който притежава този атом, който все още го притежава, с него притежава в себе си и Божието царство – това означава, че Божията идея за Неподвижното царство лежи в него, потънала в латентно състояние. Единствената цел на Универсалното братство е да събуди този Божествен праатом от неговото латентно състояние. Ако този спасителен процес се осъществи успешно в някой ученик, тогава в него ще се освободи великата първоначална сила и той ще бъде в състояние да тръгне по пътя към Неподвижното царство.

Вие сигурно много пъти сте чували за този спасителен процес и теоретично вече го знаете наизуст. Тук обаче се крие опасността тази тема да ви изглежда изчерпана и вече неносеща сила, защото си мислите, че сте я овладели в достатъчна степен. Но ако сте проследили внимателно това, което сега ви предадохме, ще разберете, че обяснението ни беше само едно повърхностно разглеждане и трябва да се пазите от всякакво отслабване на вътрешната си насоченост.

Както казахме, в планетата на първообразите живеят идеите на Бога, при това не само тези, които касаят Неговото творение, но и всички онези, които се отнасят до Неговите

създания. Една идея е мисловна форма. Тя притежава своя структура от силови линии и поради това е една жива действителност. Затова, като се имат предвид, че са Божии идеи, с право може да се говори за „първообрази“. По образ и подобие на тези първообрази и с помощта на Божествената сила великата цел става конкретна действителност. В планетата на първообразите не съществува човешки тип като определен вид или категория, а за всеки отделен човек съществува собствен първообраз. Трябва обаче добре да разберете, че това не се отнася за диалектичния човек, а изключително само за истинския, първоначалния човек. Следователно първоначалният човек, истинският човек не принадлежи към някакъв вид, народ или раса, не: всяко същество, принадлежащо към славните множества на космическата седмост, е една автономна самосътворяваща се действителност. Тя е моделирана по един първообраз, свързан изключително само с нея.

Въпреки това не бива да си мислите, че първообразът е основният, който ръководи и управлява, и едно същество, веднъж изпълнено от тази идея, става неин роб. Първообразът е един божествен образец, към който душата трябва да се стреми. Един мисловен образ е жив и вибриращ, но никой не може да каже, че мисловният образ и душата, мисловният образ и съзнанието могат да се слейт в едно. Така че първообразът на истинския човек представлява един жив, вибриращ образец, един жив, вибриращ Божии план, който се отнася само и единствено до този човек. И сега този човек бива приканен да се изяви свободно, в съответствие с този образец.

Би трябвало от опит да знаете, че когато една мисъл-форма ви подтиква да извършите някаква дейност, нейният план сам по себе си също се развива в степеня, в която той се изпълнява. Така е и при първообразите. Те са предназначени да бъдат използвани от истинския човек. Ако това стане в съответствие с техния вид и същност, тогава и първообразите се разгръщат и стават все по-величествени, разцъфтяват, превръщайки се в прекрасни същности, стимулирайки природните сили към невероятни постижения.

Така установяваме, че съществуват първообраз и човек. Първообразът е една гностична изява и според този първообраз се изявява и човекът. Сега ще проследим по какъв начин възниква човешката изява.

Когато един първообраз е създаден, така да се каже, „измислен“ от Бога, тогава, както вече казахме, този образ е жив и вибриращ. Той е едно алхимично съединение, което е в състояние да концентрира сила и материя в мястото, към което е насочена мисъл-формата. От тази концентрация възниква микрокосмосът – човекът. Следователно между Бога, първообраза и човека съществува неразривно единство. Първоначалният човек действително е създаден по Божии образ и подобие, т.е. според първообраза, в съответствие с Божията мисъл-форма.

Чудният принцип, който наричаме атом на Духовната искра, в началото беше централният фокус на първообраза, около който се формира микрокосмосът. Затова с право можем да говорим за един първообразен атом. Когато дадена система приема слънчевата светлина, тогава съществува и орган, който да прави възможно това. Както далакът абсорбира материалната слънчева светлина, от която третото природно его живее и поддържа доминиращата си позиция, така и чудният атом в дясната сърдечна камера е фокусът, контактната точка на първообраза.

След това обяснение може би ще получите една по-реалистична картина на вашата жизнена действителност. При това приемаме, че вие все още разполагате с атома на Духовната искра, или първообразния атом.

Трябва обаче да ви е ясно, че както първообразът може да се развива и да разгръща своето величие в степеня, в която човекът върви по пътя на непреходната слава, така и този първообраз ще остане абсолютно латентен, ако човекът пропадне в адамитската изява. Такъв е случаят с човека от този свят! Триединството Бог – първообраз – човек се е превърнало в една разбита реалност, защото човекът не живее от лъчевата сила на своя първообраз, а „от волята на човека, от волята на плътта“, както се казва в пролога на Евангелието от Йоан.

Това означава, че чрез диалектичния процес на раждане и смърт, чрез въртенето на колелото, неговият микрокосмос бива държан вътре в своя затвор. Вследствие на това светлинното и силово излъчване на първообраза е изчезнало и първообразният атом в неговите гърди е помръкнал: вечният огън в човека е угаснал. Между Бог и човека зее огромна пропаст. В своята изява човекът е станал зависим от един противоестествен процес на поддържане на живота, който, въпреки това, сега е много естествен и необходим за него. Под въздействието на противоположността и като следствие от своята фундаментална дегенерация той е предоставен на електромагнитното поле на враждебните към него природни сили.

Какво трябва да се предприеме, ако Универсалното братство иска да помогне на падналия човек, който все пак някога беше Божие дете? Трябва да се направи опит да се възстанови старото триединство: Бог – първообраз – човек.

Това обаче не може да стане само чрез съживяването на първообраза. Ако това се случи, от първообраза ще се излъчи голяма сила, първообразният атом ще бъде събуден насила и последицата от това ще бъде мигновеното унищожение на съответния човек.

Разрушеното единство не може да бъде възстановено и чрез форсирано съживяване на първообразния атом в сърцето. Подобен метод би имал същите драматични последици.

Затова, за да спаси безпомощното паднало Божие дете, на Братството не му остава нищо друго, освен временно да поеме функцията както на първообраза, така и на първообразния атом. Братството буквално става посредник за човека. Когато в своето диалектично отчаяние един човек стигне до задънена улица, Братството го поставя в силово поле. В началото това поле е напълно едно с него самия. То излъчва голяма мекота и интензивна любов и иска „да избърше сълзите от очите му“. И когато в човека настъпи известно спокойствие, полето се раздвижва и му носи друго, ново обезпокояване. Човекът е извървял заедно с Братството един километър, но сега то избързва с един километър пред него. Вие разбирате, че процесът на освобождение е започнал, микрокосмосът трябва да бъде откъртен от костницата на вкаменелостта.

Затова пътят, по който Школата върви със своите ученици, се характеризира с непрестанно докосване и тласкане напред, от кръг в кръг, с все нови и нови перспективи и реалности. Ако тръгнете по пътя на Школата, един ден във вас ще прозвучат думите: „За вас е добре, че си отивам, но ще ви изпратя Утешителя. Той ще ви говори от Мое име.“

Кой е Утешителят, Светият Дух? И какво се оповестява с Неговото идване? Това е славният момент, в който първообразният атом отново започва да работи донякъде самостоятелно, и следователно и моментът, в който след дългата подготовка чрез посредника първообразът отново се събужда за живот в своята планета. Т.е. принципно и фундаментално Бог отново докосва своето дете. Това, което Бог иска, е било събудено чрез Сина и сега ще расте в Светия Дух. Този растеж представлява цялостна трансфигурация, защото от диалектичния човек не може да остане абсолютно нищо. Трябва да бъде роден един напълно нов човек.

Ние вече обяснихме какво се случва в ученика, когато първообразният атом отново стане действащ. Посредством новия тимусен хормон и малкото кръвообращение ученикът бива тласнат към една напълно нова мисловна дейност. Така след многобройни грешки и след многото номера, които му устройва старият Адам, ученикът изгражда в себе си образа на Безсмъртния човек.

Сега може би разбирате чий образ е той. Това е една, ставаща все по-чиста проекция на първообраза като база за новия човек, който трябва да дойде. Посредством първообразния атом този образ на Безсмъртния човек е директно свързан със самия първообраз, а по този начин и с Гносиса. Така планът на Великия архитект се доближава до ученика. Сега за кандидата се освобождават големи сили. Електромагнитното поле, което толкова дълго време е било враждебно към него поради принадлежността му към противоположността, сега се превръща в една красива хармония. Сега това поле и полето на Братството се сливат в съвършено единство. Бог и човек се откриват отново и създанието върви по-нататък от сила към сила и от великолепието към великолепието.

Вие ще разберете, че тази прослава не се отнася единствено за кандидата, но и за планетата на първообразите, защото в нея е освободен и отново съживен един първообраз. Сега в степента, в която планетата на първообразите се прославя, природните сили усилят дейността си. Но в съответствие с това и противоречията в противоположността също нарастват, и слава на Бога, защото по този начин се ускорява и големият край.

БОЖЕСТВЕНАТА АЛХИМИЯ И ЧОВЕКЪТ

Възможно е някои да кажат, че в досегашните ни въвеждащи разяснения относно идващия нов човек не сме дали достатъчно конкретни напътствия. Защото разясненията за земните кълба¹, първообразите, природните сили и магнитните въздействия не се намират непосредствено в сферата на понятното. Затова се надяваме, че, съобразно най-съкровения ви чувства, съдържанието на тази глава ще ви свърже по-тясно от всякога с ценностите и действителността, които Братството иска да предаде на вашето съзнание. Предвид състоянието на съществуване на диалектичната човешка жизнена вълна тук ще подходим по друг начин с надеждата, че фактите ще ви говорят повече от всякога и ще ви подтикнат към необходимата реакция.

В основата на нашата прекрасна планета, от която човекът познава само много малка част, доведена от него в дисхармония, лежи божествена алхимична формула, която се прилага непрекъснато. Тази формула е съставена от Божествения Дух и се отнася до една изява *във* прасубстанцията, *чрез* прасубстанцията и *със* прасубстанцията.

Прасубстанцията изпълва огромното, безкрайно интеркосмическо пространство, вечното море на божествената пълнота на живота. Тя е универсалната *materia magica*, с чиято помощ става възможна всяка изява. Всички представими и непредставими елементи, вещества и сили присъстват неорганично в тази *materia magica*. И в това универсално море на Водата на живота се изявява това, което се обозначава като „Великото дихание“ – непознаваемият Дух, който задвижва този огромен воден поток и го тласка към изява.

Когато Великото дихание докосне водите на прасубстанцията, възниква това, което се нарича „първоначална душа“, т.е. формулата, алхимичният план на изявата. Следователно душата е един изявяващ принцип в прасубстанцията. Това определение обаче не е достатъчно изчерпателно, за да ни помогне дори само в някаква степен да разберем природата на тази душа. Затова констатираме, че душевният принцип е огън, който се запалва от Духа в прасубстанцията, в *materia magica*.

Вие знаете, че душата е огън. Затова говорим за душевен огън, за змийски огън, за огнен душевен принцип. Ако изследваме този огнен принцип на душата по-отблизо, откриваме, че в нашата жизнена област течният огън на душата е извънредно фин материален еликсир, един газ, а именно добре познатият ви водороден газ. Водородният газ се среща в безброй вариации, които обаче притежават едни и същи фундаментални принципи. Вие навярно сте учили в училище, че водородът присъства във всички съставни вещества, че гори в кислородна среда, че сред всички познати елементи той произвежда възможно най-високата температура на горене, и накрая, че е извънредно експлозивен.

Ако се замислите върху това, ще разберете в каква извънредно критична и свръхчерномагична фаза е затънало човечеството – същата фаза, до която беше достигнало и атлантското човечество малко преди своя край, тъй като е известно, че природоизследователите – съвременните магьосници, създадоха водородна бомба. Водородната бомба, или Н-бомбата, възплътва душевния принцип на гибелта, на експлозията на самоунищожението. Който се захваща с това, напада дори в по-голяма степен, отколкото чрез атомната бомба, основите на прасубстанциалното пространство и може да опустоши цялата Вселена. Ако някой все още се е съмнявал, че човечеството е навлязло в периода на последните си дни, сега може да замени съмнението си с увереност.

Вече казахме, че водородният газ се среща в безброй вариации в зависимост от честотата на трептенията, в които и чрез които се изявява. Почти безкрайното разнообразие на изявите във Вселената се обясняват с това. Също така вие ще разберете, че един огнен душевен принцип може да променя вида си и като резултат от това – и вибрацията си. Тогава също и първоначалният резултат от душевната вибрация се заменя с един напълно различен.

¹ Б.пр. по-горе обозначени като планети

Ако първоначалната душа, първородната, е в хармония с Великото дихание, със своя Божествен творец, тогава изявата поражда това, което в Универсалното учение се нарича „Манас“ – първоначалното човешко същество, първоначалната изява на човека. Но душата на човека вече не е първоначалната душа, това е съвсем ясно. Неговият душевен огън е един водороден принцип на земната природа. Ако душата на човека беше първоначалната душа, т.е. в истинския смисъл на думата първичният огнен принцип, запален от Великото дихание в *materia magica*, тогава неговата изява би трябвало да даде божествено доказателство за това. Човешката душа е отломка от първоначалната душа, един дегенерирал душевен принцип – една водородна формула, напълно съгласувана с тази природа и която изцяло е произлязла от нея.

Затова човекът се нарича „роден в материята“ и неговата изява е смъртна. Ако той иска да се освободи от това жизнено поле и да стане отново един нов човек, роденият от материята душевен елемент трябва да бъде унищожен и от Великото дихание отново да се роди една първоначална душа.

Ето защо Исус Христос насочва вниманието ни към трансфигурацията, към новораждането на душата. Затова онези, които са новородени според стария (но всъщност първоначален) божествен огнен елемент, биват наречени „два пъти родени“. Който не е в състояние да отпразнува това раждане, не може да види Божието царство. „Който не се новороди от Вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие.“

Тук, в разговора си с Никодим, Исус ни насочва към същността на трансфигурацията. Всеки ученик на Школата на Златния Розенкройц, всеки, който иска да върви по пътя на трансфигурацията, трябва първо да бъде новороден според душевния си огън. Неговата душа трябва отново да излъчва и вибрира в съответствие с прастарата божествена формула на Великото дихание. Концентрираната в неговия микрокосмос прасубстанция трябва да бъде силно раздвижена от Духа. Тази буря на Духа, тази Петдесетница на Божествения огън трябва да помете стария водороден принцип, за да може старото поле на изява да засияе отново в неизразим блясък. Който не желае това, няма да види Божието царство. Който не желае да умре според аза си, не трябва да влиза в нашата школа.

Всеки смъртен по природа е жива водородна бомба, експлозивна и разпространяваща се, превръщайки се в ужасен ад, докато колективното цяло не избухне в пламъци и като огнена пещ не погълне вселената. Но нека разгледаме тази тема трезво и обективно, за да изпитате истинността на това, което свидетелства Универсалното учение, като един обезпокояващ факт и вече да не можете да се абстрахирате от нейното познание.

Когато душевният огън бива запален в прасубстанцията, тогава, съгласно една определена формула, възниква концентрация от водород. Веднага щом този водород бъде освободен в прасубстанцията, едновременно с това от своята латентност се освобождава и един втори елемент, а именно *кислород*.

Знаем, че водородът гори в кислород, превръща се в огън. Следователно, когато водородната концентрация влезе в контакт с кислорода, започва процес на горене, така както чрез дишането, в резултат от срещата на атмосферния кислород с водородната концентрация на душата, в тялото възниква процес на горене.

Сега може би ще кажете: „Този процес на горене не води ли до водородна експлозия и няма ли да причини опустошителни разрушения? Няма ли в това отношение никакви естествени граници, които да държат този процес в определени рамки, вътре в един определен план?“

В действителност такива граници съществуват. Естествените граници на процеса на горене, който възниква при срещата между водорода и кислорода, се създават от един трети елемент, а именно чрез елемента *азот*.

В младежките си години може би сте учили, че азотът е свързващ газ, обаче тази дефиниция не разяснява достатъчно изчерпателно действието на този газ. Азотът съдържа две сили: една забавяща и една инертна. И двете сили произлизат от формулата, лежаща в основата на изявата. Инертната сила се грижи планът на изявата да се осъществява без

прекъсване, а забавящата сила се грижи за това, развитието на плана да не се изплъзне от контрол и по този начин процесът на горене да прерасне в експлозия.

Така чрез горенето, от огъня, възникнал при срещата на двата елемента водород и кислород, се развива един процес, докато един трети елемент – азотът, позволява той да протича планомерно. Целият този процес подтиква към изява, в която може да бъде разпозната първопричината – самият План.

Тази изява възниква с помощта на един четвърти елемент, който познаваме под името *въглерод*. Въглеродът придава форма на нещата и ги свързва в химически съединения. Въглеродът е кристализираща сила. Той формира базата на всички органични вещества и е елементът, с чиято помощ могат да се създадат всички представими и непредставими форми. Следователно съществуват:

- един фундаментален огнен елемент – водород;
- един фундаментален възпламеняващ елемент – кислород;
- един фундаментален изявяващ, формообразуващ елемент – въглерод.

Планът, лежащ в основата на тези три взаимодействащи си елемента, видът, качеството, евентуално техния божествен или небожествен произход, се проявява чрез двете сили на четвъртия, контролиращия елемент – азота. Забавящият и инертният фактор на този елемент определят резултата.

С тези четири първични елемента се осъществява Божествената алхимия. От тези четири елемента съществува всеки космос и всеки микрокосмос. Тъй като всяка първоначална душа живееше от Великото дихание според един Божествен план, лесно можем да прозрем, че всеки първообраз от този план се съхранява в земната сфера на първообразите като запазена жива формула за всяко едно същество. Защото ние принадлежим към системите, живеещи от взаимосвързаната планетарна система, наречена космическа седмост.

Нашата седмостна планета-майка съхранява всички тези божествени съкровища в своята утроба, откъдето човекът отново трябва да ги извади. Затова, както в легендарните и символични описания на най-възвишените и дълбоки мистерии, ученикът, подобно на Данте в „Божествена комедия“, трябва да се спусне в дълбините на земните сфери, за да бъде отведен от Беатриче, от Божественото, до Универсалната светлина.

След всичко, което се опитахме да ви обясним, сега може би ще разберете, че сърцето на Земята се състои от концентрация на водород, чието излъчване – древния, първоначален духовен огън – се издига през единия от полюсите и се разстила в нашата атмосфера. Поради тази причина съществува едно „свидетелство в облаците на небето“, едно живо Христово лъчение, което може да бъде вдишано. Следователно лъчевото поле на Братството не е само символ, а жива действителност и пълна противоположност на всеобщото, диалектично състояние на човека.

Сега всеки ученик ще може да разбере защо казваме, че човечеството е навлязло в периода на последните дни и защо зовът: „Времето е дошло“ трябва да прозвучи както като предупреждение, така и като радостен вик. Едно съвсем просто разсъждение и самите факти ще ви го докажат. 80% от нашата диалектична жизнена атмосфера се състои от азот. Дали този азот се намира в своето първоначално състояние? Това божественият управляващ елемент ли е? Абсолютно не! Това е диалектичният управляващ елемент, който се освобождава при небожествения процес на изява. Тази могъща управляваща сила упражнява принуда върху човека и го тласка към смърт и разруха. Със сатанинска инерция и с едно забавящо действие, като във филм със забавен кадър, тази могъща сила влачи със себе си човека в непрестанното въртене на колелото. Така, оковани, хората поглъщат азота на диалектиката под формата на белтъчини и други животински и растителни продукти. И говорят за чиста храна и чист въздух! Но точно както живеят и дишат в това небожествено поле, така и се хранят от него, за да се задушат накрая в едно непрестанно умиране в азот.¹

¹ Б.пр. На немски азот е Stickstoff, което буквално означава задушавашо вещество.

„What is in a name?“¹ – така пита един от класиците. Е, сега вие знаете какво означава това име. Но сега вие знаете също така и че е крайно необходимо да заживеем от четирите свещени храни в първоначалното поле на Христос Йерофант, да дишаме в него и да се храним от него. Ние всички сме призовани към това чудно хранене.

¹ Б.пр. от англ. "Какво означава едно име? Какво носи като информация?"

ОПОЗНАЙ СЕБЕ СИ

Нашето изследване установи, че в човешкото жизнено поле е запален и продължава да се поддържа един небожествен огън. Вие го носите в себе си като огнения пламтящ факел на душата. Този огън във вас постоянно се подхранва от централния небожествен огън, който пламти в едно определено злонамерено ядро на жизнената ви област.

В Универсалното учение още от най-древни времена този централен огън на небожествеността се нарича *Луцифер*. Това е един водороден център, който не вибрира в съответствие с Божествения първообраз и поради това никога не може да даде импулс за един истински Божествен живот. Той разпалва само нещастие, смърт и унищожение.

Водородният газ е душевна субстанция. Затова една концентрация от водород в *materia magica* винаги е индивидуализирана; тя е изпълнена със съзнание, с едно присъщо за нея природно съзнание. Това обяснява защо винаги се говори, че Луцифер е една могъща същност, противостояща на Бога.

Според своята най-дълбока същност обаче, Луциферовото съзнание е недействително, то е илюзия, тъй като Луцифер не е същество, а природно явление, което действа в нашия свят в несвещеност, тъй като идеята, която е извикала към живот тази водородна концентрация, е небожествена и следователно не е съгласувана с Божия план. Съзнание е налице, едно същество може да се каже, че съществува едва тогава, когато душевният център е свързан с абсолютен дух. Без тази връзка с Духа има само един фокус, безцелно горящ огън, една опасна заблуда.

Човешките душевни огнени елементи, запалени в Луцифер, са също така недействителни, какъвто е и самият централен несвещен огън. И когато всички несвещени душевни огнени елементи, горящи в Луцифер, прозрат своята недействителност, своята фундаментална заблуда, и се откажат да съществуват повече в този огън на несвещеността, тогава и централният огън на Луцифер ще бъде угасен. Това е много ясно разбираемо.

На вас обаче може би ви е трудно да разберете и едва ли ще приемете факта, че в действителност не живеете, а сте природни явления, природни феномени. Цялото ваше съществуване е резултат от многообразните възможности в *materia magica*. Факелът на вашата душа гори чрез съединяването на известен брой природни огнени духове, наречени „саламандри“. Общата им дейност, или сливането на известен брой саламандри – на онези огнени змийски принципи на елемента водород, на фундаменталния огнен елемент – предизвиква феномена, познат ви като съзнание, като усещането „аз съм“.

Като диалектични души вие сте фундаментално безцелни. Вашето съществуване е като въртенето на едно колело – вие живеете, за да умрете, и умираете, за да живеете. Тук всичко подлежи на възход и упадък. Нищо не е постоянно, нищо не е съществено. От това трябва да научите, че вие самите и вашият свят сте резултат изключително само от безцелната моторна огнена активност, от една верижна реакция. Цялостното ви съществуване се основава на една несвещена алхимична формула:

Водородният факел на вашата душа гори в кислород;
процесът се управлява от двата фактора на елемента азот;
резултатът се извява във и чрез въглерод;
и всичко това произлиза от едно огнище – Луцифер.

Ако не желате да осъзнаете заедно с нас това фундаментално диалектично състояние или не искате да го приемете, ако се противопоставяте на тези заключения, тогава какво можете да сторите? Тогава можете да направите това, което са правили безброй други преди вас – да тръгнете по пътя на природната магия, по пътя на природния окултизъм. Накъде води този път? Към ядрото на Луциферовото поле! Ще ви докажем това.

Първо, нека изясним един въпрос: Възможно ли е да се излезе от диалектичното поле на съществуване? Може ли един човек от тази природа, един душевен огнен елемент, запален от Луциферовото ядро и горящ в него, да напусне това огнено поле?

Не, не може, защото това е напълно извън неговите природни възможности. Той може да съществува само в полето на своето рождение, в полето, което е основа на неговото природно същество. Той може да остане само такъв, какъвто е, и там, където е. Той може да се скита и да изследва границите на своето жизнено поле.

Но той може и да се опита да проникне до ядрото на жизненото си поле. Така прави природният окултист. Той прониква до основите, до ключовата база на своето съществуване и иска да я завладее, да я контролира. Следователно в това отношение той не желае да бъде служител, жертва, а да бъде майстор.

Наистина човек може да тръгне по този път, но какво всъщност прави? Чрез активностите си и резултатите от тях той усилва Луциферовото ядро на несвещеното жизнено поле. Той раздухва този огън по-ярко от всякога или го разпалва отново, когато има опасност да загасне. С други думи, той буквално и телесно влиза в ада, по същност става едно с ядрото на несвещения огън. Така както един орган чрез промяна на броя на клетките и клетъчната структура придобива друг характер, така и окултистът с Луциферова природа се слива с тази природа и вече не може да се освободи от нея. Той става едно с тази природа.

За това състояние разказват всички описания, митове и легенди на свещения език, когато говорят за ада и адския огън. В адския огън на Луцифер попада обаче само този, който сам се хвърля в него.

Кой се хвърля сам в този огън? Този, който в своя инстинкт за съществуване съзнателно се свързва елементарно с него.

Може би сега ще видите в целия ѝ драматизъм неизмеримата пагубност на тази обединена сила, която познаваме като диалектична йерархия. Тази йерархия представлява обединените сили на всички, които поддържат Луциферовото ядро на човешкото жизнено поле, да, които трябва да го поддържат поради необходимостта от себеутвърждаване. Но внимавайте, за да успеете да видите този драматичен елемент от правилната перспектива. Тук не става въпрос за действителен живот, а за едно природно явление, отделено от Гносиса.

Затова нека не осъждаме природния окултист, защото в съответствие с инстинкта си за съществуване той е потърсил убежище по много естествен начин към сърцето на извора на своето съществуване. Същевременно откриваме, че всичко, което в тази природа е религиозно и се основава на големите и познати ни природно-религиозни системи, се основава всъщност на ядрото на Луциферовото водородно поле. Дали даден човек е мистик, окултист, материалист или примитивно биологично същество, се определя от броя на саламандрите, огнените елементи в душевния му огън. Всички тези форми на проявление са свързани помежду си както звената на една верига и тяхното състояние на съществуване се поддържа от адския огън. Някои от тях са се свързали напълно с ядрото на този огън, други – не, още не! И към тези други принадлежите вие.

Всичко това обаче не бива да ви изпълва със страх от адския огън. Всъщност всеки диалектичен природен поток след един дълъг кръговрат се връща обратно към ядрото си, т.е. към Луциферовия огън. При природния окултист това се случва бързо и радикално; другите вървят по един по-спираловиден път. Стигнали веднъж до ядрото и станали по същество едно с него, от това огнено ядро отново се разпръскват нови жизнени искри. И те също биват приети в един, продължаващ еони, процес на изява на диалектичното явление човек, за да се върнат накрая отново към първоизвора си. Нещото отново се превръща в нищо. Псевдосъзнанието, съществувало толкова дълго в привързаност към колелото, отново бива унищожено. По този начин възниква познатото въртене на колелото и Луциферовия кръговрат.

Намиращи се в една определена точка от този двоен път като мистик или окултист, като материалист или какъвто и да е друг, сега вие бивате привлечени от Духовната школа. Казва

ви се: „Макар и да имате съзнание, вие не притежавате абсолютно никакъв живот, защото животът съществува единствено в Духа и чрез Духа.“ Това съзнание преминава през определена поредица от състояния, докато се излее в ядрото на вашето поле на съществуване и изчезне. Това сливане, това обединяване с Луциферовото ядро на вашето поле на съществуване се нарича инферно, ад, поглъщане от адския огън. С това се опитваме да ви обясним поредицата от природни явления, в която вие самите играете определена роля. Питаме ви: „Трябва ли това да продължава все така? Не искате ли да го промените?“

Възможно е тези обяснения и въпроси да ви засегнат по един много специален начин, така че от това да се почувствате развълнувани, защото чрез тези въпроси и силата, която стои зад тях, се отправя един апел към атома на Духовната искра във вашето сърдечно светилище. Който притежава такъв атом на Духовната искра, не може да остане необезпокоен от този зов.

Атомът на Духовната искра е нещо много забележително. В предишната глава се опитахме да се доближим до тази мистерия по-отблизо, говорейки за водородния атом, защото огненият водороден атом е началото на процеса на възникване на личността. Възпламененият от Божия Дух водороден атом дари живот на първоначалната личност. Тази първоначална личност обаче е изчезнала, от нея е останал само старият водороден принцип. Той се намира в латентно състояние, скрит в сърдечното светилище. Този стар водороден принцип, този атом на Духовната искра вече в нито едно отношение не взема участие в процеса на поддържане на днешната диалектична илюзорна действителност.

Възможно е всичко това да е за вас трудно за разбиране. Вероятно сте в състояние да си представите как старият жизнен принцип е тръгнал по една дегенеративна линия, линия на падение. Би било логично да се предположи, че в даден момент тази линия ще направи обратен завой и насочвайки се отново нагоре, ще започне еволюционен процес. Дължни сме обаче да поясним, че подобна представа в никакъв случай не отговаря на истината. Както един мотор спира веднага, щом свърши горивото, така и първоначалният жизнен принцип престава да функционира непосредствено след прекъсването на връзката с поддържащия го Дух. Тогава всичко, което преди е било възможно чрез Духа, изчезва.

Следователно близко до ума е въпросът: „Не съществуват ли тогава два жизнени принципа, два водородни принципа, два принципа на змийски огън? Няма ли един първоначален принцип, който поради липсата на поддържащата го сила сега е латентен, и втори, който е много активен?“ Да, това действително е така! Този факт е един от непоклатимите фундаменти на трансфигуристичното учение на мъдростта. Затова искаме да се спрем по-подробно на това, за да разкрием цялата истина.

В Универсалното учение винаги се е говорило за тези два елемента. От него знаем, че Христос е антипод на Луцифер. Христос е Божественият пълномощник, Луцифер е облеченият с голяма власт служител. Поради славата си Луцифер е наричан „утринната звезда“, „синът на зората“, сияйният изменник, могъщият метежник, носителят на светлината. За него се казва, че носи най-висшата титла извън небесата, защото не може да съществува на небето. Но извън небето, той е всичко. В свещените легенди в битка срещу него излиза Михаил – непобедимата небесна енергия. Как да разбирате всичко това?

Когато Непознаваемият Дух се влъчва в прасубстанцията, в *materia magica*, и в нея се запали огънят и започне верижната реакция на елементите, едновременно с това възниква един ефект на огледално отражение – може да се каже, „хвърляне на сянка“. Господното дело в *materia magica* се отразява така, както един образ в огледало.

Може би вече сте забелязали, че един такъв огледален образ притежава сила, че от него се излъчва едно магично въздействие. Това въздействие не е без значение, защото, макар че екзистенциално не съществува, то несъмнено върши нещо. Макар да е илюзия, то въпреки това образува един фокус. Този фокус действа заедно със самото същество в служба на великата цел. Затова този фокус действително е облечен с „власт“.

Когато Духът проникне в прасубстанцията, за да изпълни един Божествен план, като цялостната Божествената активност по този план се обозначава с името Христос, т.е.

Помазания, свързания с Божествения план, тогава същевременно в *materia magica* възниква и едно пряко огледално отражение – Луцифер. До Божественото слънце, възпламенено в прасубстанцията, се издига Утринната звезда. Следователно Луцифер, Утринната звезда, е пряката проекция на една по-висша действителност, но само проекция, а не самата действителност. Затова в свещените митове се казва, че той носи най-висшата титла извън небесата, но в самото небе не може да съществува.

Така установяваме, че във всяка изява в *materia magica* има два горящи огъня – един концентричен и един ексцентричен, един Божествен и един природозакономерен огън. Когато обаче Божественият процес в прасубстанцията стагнира, природозакономерният процес не преустановява своята дейност. Напротив, когато този двоен процес е вече в ход и ядреният процес стагнира, тогава природозакономерният двойник продължава своя ускорен ход като сляпа сила, с всички съответни последици.

Когато в мозъка ви се появи някаква мисъл, в полето ви на изява веднага се проектира нейното отражение, чийто поглед е насочен към вас. Вие сте създали една звезда във вашия микрокосмос. Дори и да изоставите тази мисъл, нейният мисловен образ продължава да излъчва и да осъществява своята работа. Така можете да си представите, че някога са съществували времена, за които древните свещени поети пеят:

*Тогава всички утринни звезди заедно пееха,
Божиихте синове от радост ликуваха. (Йов, 38:7)*

Сега вие можете да разберете и защо древният пророк казва:

*Как падна от Небето,
о, Утринна звезда, Сине на зората.
В един пламтящ огън си паднал. (Исая, 14:12)*

Ще разберете и защо авторът на Апокалипсиса пророкува:

*На този, който победи,
ще дам Утринната звезда. (Откровение, 2:28)*

Всеки, който наистина иска да бъде ученик на Школата на Златния Розенкройц, трябва да изпълни една петдесетническа задача. Чрез ендуристичен живот в смирение, кротост и себеотдаване, той трябва да поднесе на Универсалния Дух своя атом на Духовната искра, първоначалния водороден атом, с единствената молба, родена от едно обновено жизнено поведение: „Свети Дух, ела върху нас!“

Тогава Христос, Помазаният, първоначалният божествен факлоносец ще заживее във вашето сърце, което означава, че праатомът¹ във вас отново ще се свърже със своя първообраз. Той ще засияе и ще започне да действа така, както вече подробно го описахме по-горе. И, о, чудо, извън вашето поле на изява, пред вас се извисява образът на Безсмъртния човек. Тогава Утринната звезда отново изгрява – прастарият Луцифер, Великолепният, и чрез свързването с този фокус се осъществява Божият строеж, делото на трансфигурацията.

Когато образът на Безсмъртния действително се появи на небето на вашия микрокосмос, тогава буквално ще се сбъднат думите от Откровението на Йоан, гл. 22:

„Аз, Иисус, изпратих ангела Си да ви засвидетелства това за църквите. Аз съм Коренът и Родът Давидов, светлата Утринна звезда. И Духът и невестата казват: Ела! И който чуе, нека каже: Ела! И който е жаден, нека дойде! И който иска, нека вземе даром от водата на живота! Онзи, който свидетелства за това, казва: Да, идвам скоро! Амин. Милостта на нашия Господ Иисус Христос да бъде с всички вас.“

¹ Б.пр. първообразният атом

РОЗАТА НА СЕДМОРНАТА БОЖЕСТВЕНА ИЗЯВА

Вие навярно вече сте виждали в литературата на Школата на Златния Розенкройц или в някоя от нейните храмови постройки илюстрация на стилизирана роза. Тази роза се образува от седем симетрично разположени окръжности, пресичащи се в една обща точка – общия център на фигурата. Тази роза е символ на космическата седморност, на истинската божествена земна планета. Когато видите тази седморна роза, закрепена на кръста, със сигурност ще разберете смисъла, вложен в този символ.

Човекът, който избира този кръст с роза за своя цел, е трансфигурист. Чрез своя кръстен път той се освобождава от електромагнитния затвор на диалектичната природа, за да направи отново възможно своето издигане в изгубената Родина – Неподвижното царство.

От това ще ви стане ясно, че не всеки, който нарича себе си розенкройцер, споделя същата идея, и че не всеки, който твърди, че следва пътя на Розата и Кръста, действително върви по същия път. Съществуват различни мистични, окултни, църковни и трансфигуристични розенкройцерски символи¹. Естествено, в това се крие една голяма опасност за търсещия човек, защото далеч не всеки флаг на кораб съответства на истинския товар, който той носи. Затова онези, които още търсят своя път, трябва да бъдат изключително внимателни със символите.

Между другото, символът на Розата на космическата седморност е изобразен и върху камъка, положен в основите на храма на международния център Ренова на Лекториум Розикруцианум край Билтховен в Нидерландия. Следователно този камък дава израз на задачата, към която е призвана съвременната Духовна школа. Освен това върху този крайъгълен камък виждаме и Кръста, символизиращ пътя, по който и чрез който тази цел трябва да бъде постигната. По-нататък върху този основен камък намираме указания за четирите свещени храни – четирите първоначални елементарни сили, храната по пътя към целта на Розата.

Сега някой може да попита: „Няма ли символът на тази толкова прекрасна действителност след време да се окаже в много отношения само една илюзия? Човек може да си представи как една прекрасна идея е в състояние да вдъхне кураж на хората и да ги изправи, за да не вървят превити под тежестта на колелото на навика. Тъй както искрица радост може отново да даде на човека малко смелост, така и идеята за едно пътешествие към първоначалния Йерусалим може да допринесе за това да погледнем в очите жестоката действителност с усмивка. Ето защо е добре да не преставаме да говорим за един нов живот. Това винаги помага малко. Но осъществяването ... ех!“

Вероятно има хора, които са се присъединили към нашата школа в подобно душевно състояние, изключително само за да се наслаждават на сладостта на тази идея. Затова ще ни позволите ли да обясним колко много символите на космическата седморност, на Розата и Кръста и на четирите свещени храни са отличителните белези на една толкова близка до вас действителност, че един от Великите можа да възкликне: „Царството Божие е вътре във вас!“

Вече обяснихме по какъв начин падналото човечество се държи пленено в своето поле на съществуване, в електромагнитното поле на противостоящите на човека природни сили. В земната сфера на първообразите и в тази на природните сили се развива все по-нарастваща съпротива срещу всеки безбожен живот. Тъй като тези земни сфери са изцяло съгласувани с човешкото поле на съществуване, всички, които са засегнати от грехопадението, биват държани в електромагнитен плен и чрез вулканични изригвания и други природни въздействия биват снабдени с атмосфера, която напълно съответства на жизненото им състояние. Който започне да изследва по какъв начин божествената природа предпазва самата себе си, ще разбере истината в думите на Якоб Бьоме, който казва, че Бог е създал

¹ Б.пр. По света има много организации, които се определят като розенкройцерски и които използват розенкройцерски символи.

вътре в това жизнено поле едно затворено цяло, в което падналото човечество да се върти в кръга на възникване, разцвет и упадък, докато настъпи денят на себеосвобождението.

Всяко същество, което възниква в космическата седмост, е тясно свързано с фундаменталната жизнена формула на тази планета. Всеки, който по някакъв начин се противопоставя на този фундаментален жизнен закон, поражда вибрация, която моментално предизвиква съпротивата на фундаменталните природни сили. Те автоматично излъчват електромагнитен поток, който обгръща и „завързва“ бунтуващото се същество, така че то да не може вече да предприема и да извършва нищо повече. То бива поставено в едно „затворено цяло“, за да бъде предпазено от самото себе си.

В това ново електромагнитно поле се извяват четири елементарни сили¹, които трябва да служат за храна на затвореното в изолация същество:

- водород за неговото душевно излъчване;
- кислород за процеса на горене;
- азот за регулиране и поддържане на този процес;
- и въглерод, за да даде израз на жизнената идея, която управлява в даденото поле.

Но тези четири диалектични сили вече в почти нито едно отношение не притежават природата и свойствата на първоначалните четири свещени храни. Те се изхвърлят от многобройните вулканични кратери, управлявани от природните сили. Така, чрез трансформация четирите свещени храни са били пригодени за човека. Трансформаторната станция се намира в земната сфера на природните сили, а така създадената атмосфера се обхваща и държи здраво, точно както и нас самите, от електромагнитното поле.

Чистите първоначални елементарни сили обаче също присъстват в Земята. Центърът на тези сили се намира в сърцето на космическата седмост и съвпада приблизително с центъра на това, което наричаме Земя. Тези сили изтичат от седемте северни полюса и служат за храна на всички божествени създания. Заедно, те формират първоначалната атмосфера и се поддържат от електромагнитното поле на седемте природни силови слоя, така както то се развива според своята първоначална същност. Следователно четирите първични, както и четирите диалектични елемента имат един и същи произход – те са трептения и излъчвания на първоначалната прасубстанция.

Да предположим за миг, че нашето диалектично електромагнитно поле изведнъж изчезне. В същия миг и диалектичната атмосфера също ще престане да съществува – ще се разсее в пространството. Тогава всички хора биха се озовали в безкрайното море на първоначалната атмосфера. Но тъй като не биха могли да бъдат поддържани там, мигновено биха загинали от задушаване. Те биха се удавили в морето на Живата вода.

Добре е да се спрем за малко тук, на този пасаж, защото от него става ясно, че нашият затвор не е само наказателна колония, но същевременно е и място на милост, където се прави опит да се помогне на човека отново да стане Божие дете. Отново се доказва истината в думите на Якоб Бьомер: „Бог нападна този свят в сърцето, за да направи възможно едно завръщане.“

Вероятно сега ясно ще осъзнаете, че съществуват две атмосферни полета. Не едното тук, а другото – някъде другаде, а две едновременно съществуващи полета, така както съществуват едновременно и две електромагнитни полета. Едното състояние характеризира полето на падението и милостта, полето на търпението и помощта; другото състояние е полето на Абсолюта и Божествеността. Двете състояния присъстват в един и същ момент, в едно и също пространство, тук и сега. Не може да се посочи нито едно място, където морето на Божествената пълнота да не присъства. Божието царство и неговата жизнена атмосфера са по-близо от ръцете и краката ви. Да, то е във вас. Великите посветени, свидетелстващи за тази Божествена жизнена пълнота, се обръщат към вас с думите:

„Вижте, аз съм с вас до края на вашия свят. Този, когото не можете да познаете, е сред вас. Живата вода е тук и вие можете да пиете от нея даром. Желаете ли да пиете

¹ Б.пр. силите на четирите елемента

от нея, желаете ли да живеете и съществувате в другата атмосфера? Тогава вие трябва да напуснете вашия собствен временен свят, трябва да приключите с вашия сегашен свят. Идете, продайте всичко, което притежавате, и Ме следвайте.“

За да можете обаче да напуснете затвора на вашия собствен, непредвиден свят, трябва да станете Майстори на камъка, трябва да положите първия камък на строежа на един нов храм. Но за да можете да бъдете Майстори, трябва преди това да бъдете ученици, ученици строители на храма.

Избрани за това от опит, вие сте могли да опознаете вида на своя затвор и да откриете, че този свят същевременно е и едно място на милост. Защото Гносисът не желае вашата гибел, а иска да ви помогне. Затова съществува Универсално братство, което хвърля мост над бездната между двете жизнени атмосфери. То ви носи нещо от първоначалната Жива вода в различни състояния, пригодени към вашата жизнена действителност. Вие не сте в състояние да направите цялостния скок и не е необходимо да го правите. Има братя и сестри, които ще ви помагат при всяка крачка, която искате да направите, и ще поставят крака ви върху всеки един камък от моста, водещ от сегашното ви състояние към другото, новото състояние. Защо трябва да изпитвате страх и боязън? Никой не може да ви принуди да направите крачка, за която все още не сте готови и не можете да направите. Никой брат няма да ви форсира. Останете на камъка, на който сте застанали, и когато придобиете силата за следващата крачка, ще ви се помогне. Затова се казва: „Елате при Мен всички вие, които сте отрудени и обременени, аз ще ви утеша.“ „Търсете и ще намерите, почукайте и ще ви се отвори.“

Съществува само една предпоставка за пътя: от вас се изисква да бъдете ученици строители на храма. Тогава без съмнение един ден ще станете Майстори на камъка.

Какво означава да бъдеш ученик строител на храма? Това означава да положите първия камък на строежа на един нов храм, да подготвите първия камък по правилен начин.

Позволете ни да ви научим по какъв начин трябва да стане това? Добре, сега вземете едно парче твърд камък, т.е. представете си твърдата като камък действителност на вашето диалектично безцелно съществуване. Застанете с остроото длето на своята правилна насоченост и непоклатима решителност пред това парче действителност и издълбайте в него с цялата си сила стилизираната роза на космическата седмормност. Тогава тази стилизирана роза ще стане прозорец във вашия затвор, през който вие ще можете да гледате навън. През тази роза гледаше Гьотевият Фауст, през тази роза Данте виждаше рая. През тази роза гледа с ясен поглед напред ученикът строител на храма.

В този прозорец ученикът разбива, издълбава и измайсторява кръста. Той проправя своя път, своя освободителен път. В този знак той ще победи както Християн Розенкойц.

След това поставя своя камък пред Гносиса и докато продължава да върви по ендуристичния път на сломяване на егото и приключва със своя стар свят, той призовава с остротата на оръжията си четирите свещени храни:

Ignis – първичния водород;

Flamma – кислорода на Божествената действителност;

Materia – двойната сила на осъществяването;

Mater – формообразувания първичен въглерод.

Сега той поставя своя камък в нишата на осъществяването в голямата зала на Майсторите строители. Как мислите, какво ще се случи сега?

„Когато настана денят на Петдесетница, те всички бяха заедно в единомислие.

И внезапно настана шум от небето, като че идеше силен вятър, и изпълни цялата къща, където седяха. И явиха им се езици, като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях.“ (Деяния на апостолите 2:1-3)

Новата атмосфера, прастарият Духовен огън обхваща пилигрима и се спуска върху него, защото той, както го изобразява една стара картина, е пробил с главата и тоягата си сфероидна на диалектичната заблуда и вижда действителността на стилизираната роза, но сега вече не

като символ, а като вътрешно притежание, като разкриваща се за него действителност. Неговата система става едно излъчващо поле на Братството. Той влиза в първоначалното електромагнитно поле. Чрез полагането на първия камък се разпалва пожарът на Духовния огън и ученикът строител на храма става Майстор на камъка.

Дано скоро да можете да видите Розата на седмортната божествена изява като седморен огнен пламък. Нека в този сияещ пожар да започне строежът на вашия храм!

НЕИЗБЕЖНОСТТА НА КРЪСТНИЯ ПЪТ

Ние още веднъж извикваме пред вашето съзнание образа на стилизираната роза като символ на космическата седмормност, на Божествената земна планета. При това вие не бива да мислите нито за седемте планети на нашата Слънчева система, нито за различните сфери на човешкото жизнено поле, а трябва да виждате в това само обозначение за свещената Божествена земя – такава, каквато беше някога и каквато продължава да е и до този час. Тук става дума за една система, която най-добре може да се опише като система от седем въртящи се едно в друго кълба с общ център. Разбираемо е защо за символ на тази вечна, Божествена действителност древните са избирали цвете – бяла роза, лилия или лотос. Понякога това е цвете, друг път е венец от седем цветя, но те винаги възплъщават една идея – идеята за Божествената седмормна земя, произлизаща и съществуваща вечно от праосновата на Вселената.

И такава, каквато е истинската земя, такъв трябва да бъде и истинският човек. Затова свещеното цвете символизира не само макрокосмоса, но също така и микрокосмоса. За да върне падналият микрокосмос отново в неговото първоначално състояние, човек трябва да преживее и да се пребори с два процеса. Той трябва да извърви два пътя – пътя на сбогуването, на сломяването, на тоталното ендуристично умиране, представен чрез хоризонталната гредна на кръста; и пътя на възхода, на обновяването, на новораждането, на трансфигурацията, изобразен чрез вертикалната гредна на кръста. Така цветето, Розата, трябва да формира едно единство с Кръста.

Долният край на вертикалната гредна на кръста е забит дълбоко в тъмната земя, като доказателство за славния факт, че пътят на трансфигурацията действително трябва да започне тук, в мрачните недра на диалектиката.

Хоризонталната гредна на кръста, пътят на сломяването на природата, няма пряка връзка с природната основа на диалектиката, защото това сбогуване е съвсем протиеестествено и се счита за глупост. Обаче това, което за мащабите на обикновения, природен разсъдък е пълна глупост, се превръща в Божествена мъдрост, когато вървим по пътя на ендурата.

Ръцете на човека са преди всичко непосредствените органи, чрез които той действа. Когато кандидатът на Христовите мистерии върви по пътя на ендурата, в хода на процеса той преустановява своята естествена диалектична дейност; тогава неговите ръце сякаш са приковани за кръста. Тогава и краката му вече не могат да следват обичайните ежедневни действия. Неговите крака искат да вървят по новия път, по вертикалния път на извисяването, на възкресението; следователно по отношение на старата природа краката му също са символично приковани към кръста.

И в сърцето на кръста, който кандидатът е издигнал вътре в самия себе си, разцъфтява едно чудно цвете – „прекрасният скъпоценен камък в лотоса“, а именно атомът на Духовната искра, един от най-малките атоми, така непредставимо малък, както невъобразимо малък е ембрионът на растението в семенцето на цветето, в който обаче е скрито цялото му развитие. И кандидатът ликува: „О, скъпоценен камък в лотоса“; „О, роза, която разцъфтява на кръста“; „Eloi, Eloi, lama sabachtani“ – „Елохими, Елохими, как ме прославихте“. И накрая прозвучава възгласът на освобождението: „Consummatum est“ – „Изпълни се“.

Трябва да ви кажем всичко това още веднъж, за да насочим вниманието ви повече от всякога към единствената цел на Духовната школа. За да подсилите представата си, можете да говорите за роза, лилия, лотос или за каквото друго си поискате, но само ако се придържате здраво към тази едничка цел: завръщане към Божествената земя, към Неподвижното царство, вървейки по двойния път на сломяването и възкресението.

По-рано вече се опитахме да ви обясним, че нашето диалектично жизнено поле не представлява абсолютно единство, а е само една изолирана част от космическата седмормност. Който иска да се завърне в Първоначалната си родина, трябва да напусне това поле на

изолация, това макрокосмическо карантинно отделение, извървявайки двата пътя, които му сочи Кръстът. Тогава той ще стане един освободен, откупен човек. И като доказателство за това, Розата ще разцъфти.

След всичко обсъдено дотук, ние приемаме, че сега ви е станало ясно, че съществуват две жизнени полета: жизненото поле на пленничеството и полето на първоначалния живот. Всяко от тях притежава електромагнитно поле и атмосфера. Вие знаете, че както електромагнитните, така и атмосферните състояния се определят от въздействията на природните сили. Те от своя страна се определят от вида на живота, изявяващ се в съответното жизнено поле.

Всички хора изпитват електромагнитното привличане на диалектичното изолационно поле, в което пребивават. Чрез действието на гравитационната сила на това поле те биват държани в плен. Въздействията му формират стените на тяхната земна килия. В тази килия има атмосфера, която по природозакономерни причини се намира в съответствие с тяхното жизнено състояние. Това същевременно е и една милост, защото ако пригодената за тях атмосфера изчезне, се оказва, че те нямат никаква органична пригодност към някакъв друг вид атмосфера и поради това не биха могли да живеят в нея.

Ако разбирате всичко това, ще поставим няколко важни въпроса: Привлечени ли сте и от другото, първоначалното електромагнитно поле? Дишате ли отчасти и в божествената атмосфера, която принадлежи на това поле? Имате ли опитности по отношение на силата на привличане на Гносиса и неговата първоначална прана, така както очевидно изпитвате притеглянето на вашето поле на изолация и с всяко свое вдишване поемате неговата атмосфера?

На всички тези въпроси трябва решително да се отговори: абсолютно не – напълно изключено!

Може би този отговор ще ви разтърси, но Братството изрично иска да ви постави пред този отговор, за да ви спести всички евентуални мистификации.

Този отговор е в привидно противоречие с фактите, защото вие бихте могли да отбележите, че всички велики пратеници на Гносиса, всички спасителни сили от Неподвижното царство са донесли на човека универсалното лечебно средство. Вие бихте могли да приведете срещу нашето становище много цитати от световната литература.

Въпреки това ние трябва ви посъветваме да разгледате много трезво и по-задълбочено този проблем и да разчистите хаоса във вашите разбирания. Много, извънредно много хора в това жизнено поле твърдят, че принадлежат на Христос, че следват Христос, че Го познават, че Го притежават. Те ежедневно говорят за Него с голяма сериозност, но съвсем определено не са в състояние да ни дадат най-убедителното и директно доказателство за това, а именно доказателството за една тотална „промяна пред очите ни“, както го нарича Библията. Защото веднага щом един човек осъществи връзка с електромагнитното поле и атмосферата на космическата седморност, в него започва промяна от фундаментален и структурен вид и той става негоден да се утвърждава повече в това поле на изолация.

Ако в определен момент човечеството като цяло и учениците в преддверието на Розенкройц бъдат докоснати от въздействията на силата на привличане на Неподвижното царство, те не биха могли да им отговорят, не биха могли да реагират на тях и тогава това докосване би било и катастрофално за тях.

Но все пак не сте ли вие предмет на Гностичното старание? Без съмнение, но вие не бива да разглеждате това старание като привличане, а като един зов.

Универсалното братство, което работи за падналото човечество, никога не се приближава до него с електромагнитния потенциал на космическата седморност. Преди всичко защото това въздействие би било опасно за фундаменталната същност на диалектичното състояние и така целта не би могла да бъде постигната, защото тези хора не притежават в нито едно отношение годна органична структура, за да преминат в едно друго жизнено състояние. Освен това едно магнитно влияние, насочено към човек, който фундаментално не е в

състояние да му отговори, винаги съдържа фактор на принуда, на насилие и в резултат на това той би бил подтикнат към действие, което няма да съответства на вътрешното му състояние.

Братството не изисква от вас нищо, което не можете да направите. То не желае да упражнява върху вас принуда или да ви форсира. Затова то само ви „зове“. Братството ви призовава към себеизграждане, към свободно зидарство, и то има право и може да ви помогне само в степенята, в която сте готови да преминете към сломяване на себето. Ако вие вървите с него един километър, то ще ви даде сила и светлина за следващия километър. Но обърнете внимание, че в името на собственото си спасение никой човек не може да бъде освободен от работата, която сам трябва да свърши.

Зовът на Универсалното братство се отнася до едно чудно излъчване в човешкото жизнено поле. В това излъчване, нека да подчертаем това още веднъж, липсва всякакъв магнитен елемент, всякакъв фактор на принуда или насилие, но въпреки това тази лъчева сила не оставя на спокойствие нито едно същество с Духовна искра, защото атомът на Духовната искра има еднаква полярност с това излъчване. Ето защо чрез това въздействие възниква едно постоянно вълнение, едно знание, че си непрестанно призоваван, едно чувство на пробуденост.

Така както един радиоапарат, настроен на определена дължина на вълната, възпроизвежда това, което се излъчва от предавателя, така и атомът на Духовната искра, по силата на своята същност, постоянно е настроен на космическите трептения на Братството и ги възпроизвежда в своята собствена система. Тези вибрации присъстват навсякъде в природата на това поле на изолация. Те се обръщат към всеки, който може да ги възприеме, на един специален език. През всички времена при човечеството са идвали братя и сестри, за да превеждат този език, да го разясняват, да обясняват смисъла на зоващата светлина и чрез това същевременно да засилват въздействието на тези космически лъчи.

Сега можете да си представите, че милиони хора в този свят са в пълния смисъл на думата „призовани“. Повечето ученици на Духовната школа изпитват съзнателно този зов. Да бъдеш призован, да знаеш, че си призован, да го изпитваш до последната фибра на съществото си, това, естествено, носи със себе си освен всичко друго, интензивна радост и голяма сигурност – сигурността, че притежаваш атом на Духовната искра. Но тук същевременно дебне и една огромна опасност – опасността от развитието на фалшив мистицизъм и произлизащата от него ужасна заблуда.

Да предположим, че се чувствате призовани. Да изпитате този зов, колкото и радостно да бъде това, все още не е освобождаващо. Това само посочва едно типично органично състояние във вашата личност. Вие притежавате атома на Духовната искра – този специален водороден принцип във вашето сърдечно светилище, и поради това сте длъжни да реагирате на съответните космически лъчи. Безброй са тези, които в продължение на много инкарнации се противопоставят на това, отричат истинското си състояние и се вкопчват здраво в диалектичната природа. Но има и безброй много хора, които реагират на докосването, като се загубват във фалшив мистицизъм. Как да разбираме това?

Да предположим, че сте научили за своето Божие призвание и сега говорите за него, пеете, пишете стихове и свидетелствате за него по различни начини, но във всичко останало си оставате напълно човекът, който сте били винаги досега. Ако непрекъснато говорите: „Господ ме призова“, но много внимавате да останете твърдо на старото си място, това е фалшив мистицизъм! Когато един ученик залива всички с потоци от думи за своето призвание или пък говори с блажена усмивка за Братството и за това, което чувства в сърцето си, или за прозренията, които получава, но същевременно не променя абсолютно нищо в своето жизнено поведение, тогава това е фалшив мистицизъм!

Както една доволно мъркаща котка може изведнъж да покаже ноктите си в самозащита и изпълнена със свирепост, да ги забие в плътта на своята жертва, така и някой от онези, които се отдават на фалшив мистицизъм, започва напълно да отхвърля и с възмущение да протестира, когато му се каже, че да бъдеш призован, означава да вървиш по Пътя. Гносисът

изисква цялото ви себе, той изисква от вас да се откажете от привързаността си към тази природа. В отговор на своя призив Гносисът очаква да принесете в жертва вашия аз и да дадете действителни доказателства за това. Фалшивият мистицизъм е голямата заблуда да си мислите, че като сте призвани, вече сте достигнали целта. Призиването е само едно органично начало, един вид органична предразположеност към съответните космически лъчи.

Призованият, който отхвърля вървенето по Пътя, неминуемо става жертва на многобройните негативни течения, опитващи се да оковат завинаги такива хора към колелото на раждането и смъртта. Всяка природна религия носи този характер и подхранва инстинктите на аза. Затова ще разберете Христовите думи: „Мнозина са призвани, но малцина са избрани.“

Едва когато на базата на фундаменталното си състояние един призован действително и последователно върви по Пътя, когато зорящата светлина стане, както вече обяснихме, „светилник за нозете му“, тогава идва моментът на първото докосване от електромагнитното поле на космичната седморност. Едва тогава се появява привличане, докосване, чувство, че си избран, това означава влизане в един нов процес на обмяна на веществата. Това също става абсолютно без принуда и без да крие опасност или ненавременно раждане в новия живот. И тогава се сбъдва това, което се казва в притчата: „А бащата го видя, излезе да го посрещне, прегърна го и го целуна.“ Тогава блудният син се е завърнал у дома. Той е извървял двата пътя на Розенкройц, пътя на сломяването и пътя на възкресението. Скъпоценният камък в лотоса искри в пълния блясък на едно ново утро. Кандидатът е възкръснал в новия живот. Към това възкресение призоваваме всяко същество с Духовна искра.

Накрая още няколко думи за гл. 17 от *Откровението на Йоан*. Там се говори за космическата революция, за вълненията, свързани с нея, и за победата на Агнеца. В 14-ти стих се казва, че при победата трябва да има разделение между вярващите, призиваните и избраните.

Вярващите са онези, които, макар и призовани, още не го осъзнават напълно, но въпреки това реагират спонтанно, като се приближават към Духовната школа от вътрешен подтик. Призиваните са тези, които осъзнават жизненото си състояние и пробуждайки се, вземат решение да тръгнат по пътя на завръщане в Първоначалната родина. Избраните са онези, които вървят по Кръстния път и като новородени се събуждат в новото утро.

Независимо на кое от трите стъпала се намирате в този момент, ако подбудите ви са чисти, нагласата ви съответства на изискването и реакцията ви е в хармония с Великия закон, тогава в проявяващото се вече разцепление в този свят ще застанете на страната на свободата.

Ние измолваме за вас тази свобода, която надхвърля всеки разум.

ВЪЗХОДЪТ КЪМ СВОБОДАТА

В казаното досега насочихме вашето внимание към вида на лъчевото поле на Универсалното братство, така както то се изявява в този тъмен, диалектичен, време-пространствен порядък. Ние разбрахме, че това лъчево поле не действа електромагнитно, защото това би било безполезно и крайно опасно и би могло да причини и много големи катастрофи. Защото ако човек бъде привлечен от едно жизнено поле, на което не би могъл да съответства фундаментално и структурно, в което опороченият му микрокосмос не би могъл да диша, това би означавало окончателният край на всяко съществуване. Затова лъчевото поле на Универсалното братство се изявява само посредством онази сила, която ние наричаме „зовяща“. Целта е онези, които са възприемчиви за този интеркосмичен зов, да могат да забележат и изпитат неговото влияние. Тази елементарна връзка е предпоставка за цялата работа, която Универсалното братство извършва и тя се осигурява чрез наличието на атом на Духовната искра.

По силата на своята същност и структура този атом на Духовната искра, намиращ се на върха на сърдечното светилище, е изцяло съгласуван с Божественото лъчево поле, защото неговото атомно ядро съдържа водород от същия вид. Затова още от самото начало падналият микрокосмос природозакономерно е свързан с Логоса. Ето защо падналият микрокосмос винаги е и си остава дете на Бога и по този начин мистичният израз, че Бог познава своите деца по име, получава дълбок научен смисъл. Думата „познава“ тук трябва да се разбира като: им „влияе в постоянна свързаност“, т.е. ги „разпознава и приема“.

Съществото, което притежава атом на Духовната искра, първоначално изпитва тази свързаност посредством всички онези забележителни, странни, тайнствени и болезнени опитности в тази земна долина на сълзите – опитности от телесен, морален, нравствен и материален вид. То непрекъснато бива обезпокоявано и по силата на двойствената си природа вече не може да намери мир и покой и непрекъснато търси, изследва и експериментира. Това състояние може да продължи много, много инкарнации и фактът, че хората се лутат тук, в диалектичното жизнено поле, в това толкова познато състояние, е доказателство, че всички те, от гледна точка на времето и пространството, навярно имат зад себе си период от милиони години.

Трудността, пред която се изправя едно същество с атом на Духовната искра в този необозримо дълъг период, е в тайната на неговите две природи, във всички усложнения и безкрайната обърканост, които възникват чрез тях.

Когато хората говорят един с друг, когато работят заедно, когато мислят, желаят, чувстват и действат, те осъществяват всички тези активности с обикновеното си аз-съзнание. Това аз-съзнание (или диалектично съзнание) няма абсолютно никаква връзка с атома на Духовната искра. Но вие не бива да гледате пренебрежително на това аз-съзнание, самообвинявайки се, унижавайки се и презирайки се, защото сега все още зависите от този земен аз. Той е жизненият фокус, от който сегашният ви микрокосмос спешно се нуждае, за да може да съществува. Ако го премахнете сега, в този момент, новата природа във вас не би била в състояние да поеме управлението на вашия микрокосмичен живот.

Диалектичното съзнание притежава също и един атомен фокус в светилището на главата. Както Луциферовият огън първоначално беше проекцията на Христовия огън в прасубстанцията на първоначалното творческо поле, така и атомът на съзнанието в светилището на главата първоначално беше атом, отразяващ атома на Духовната искра в сърцето. Атомът в главата гореше в светлината на сърдечния атом.

Обаче още преди еони време Луциферовият атом в светилището на главата се отказа от послушанието си по отношение на Христовия атом, пое управлението на цялата система, дезорганизира я структурно във всичките ѝ аспекти и се подложи в продължение на хиляди

години на една култура. Може би сега картината на вашата действителност ще се открие по-ясно пред очите ви и ще разберете защо е необходима трансфигурацията.

По силата на своята същност Христовият атом обезпокоява аз-съзнанието и отнема сигурността му. Но отражението на духовната светлина посредством Луциферовия атом, чрез което душата, азът, можеше да живее от Божиите дела, е изчезнало, защото системата е неизлечимо опорочена, както по отношение на душата, така и структурно. Затова е необходима една нова душа, нов Луциферов принцип, нов отразяващ фактор. Едва когато той бъде придобит, целият микрокосмос може да бъде трансфигуриран в съответствие с първоначалната си същност.

Естествено, това е един процес. Такова новораждане, такова неизразимо радикално събитие не се осъществява за две седмици. Важното е обаче да се започне с този процес, с пътя на освещаването, а това означава с пътя на оздравяването, на завръщането в първоначалното битие в Божествения смисъл. Школата на Златния Розенкройц не престава да обяснява причините и начина на осъществяване на този могъщ процес, да доказва неговата необходимост, да поставя всички фактори в правилната светлина и да посочва причините за вашето безпокойство.

Защо идвате в нашата Школа? Защо посещавате нашите храмови служби? Защо като ученици не се боите от жертвите, които изисква работа като нашата? Защото притежавате атом на Духовната искра. Вашето, продължило векове, обезпокояване, вашето безкрайно дълго търсене ви е довело дотук. Сега Христовият атом във вас излъчва в една личност, която не може да реагира освобождаващо на зова, и затова този пожар продължава да ви преследва.

От другата страна на Йордан, на потока на малкото кръвообращение¹, излъчванията на Христовия атом се приближават към вас. Сега ще кажете ли и вие като Йоан: „Наистина, Този е по-голям от мен – аз не съм достоен да развържа ремъците на обувката Му“? Ще преминете ли сега и вие като Йоан към ендюра, за да възстановите излизашата от Христовия атом и обновяваща живота светлинна сила и да осъществите нейната трансформация във вашата паднала система, във вашия малък тъмен свят, за да стане възможно, чрез описания вече процес, да бъде оформен образът на Безсмъртния човек, така че един ден, след кръстния път на Христовия атом, той да може да възкръсне безсмъртен във вашето същество. Разбирате ли сега, че и кръщението на Иисус в Йордан е събитие, което трябва да се осъществи телесно във вас?

От обезпокоения аз-човек, вечния търсач на светлина в тъмнината, се изтръгва един вик, който като вик на болка отеква над цялата земя: „Пригответе пътя на Господа, прави направите пътеките за Него!“ Той търси правда и облечен в дрехата на покаянието, върви като Йоан през пустинята на този свят.

Възможно е все още да сте жертва на една фундаментална заблуда и да вярвате, че като природно същество можете да вземете участие в Божествената справедливост и Божествената действителност. Възможно е обаче също така – и това се очаква от учениците на Розенкройц – да кажете като пророка, облечен в дрехата си от камилска вълна: „Не аз, а Другият!“ Вие познавате този Друг, защото той ви обезпокоява ден и нощ, година след година, живот след живот. Вие бивате постоянно призовавани от Христовия атом, който се намира във вас. И сега в житейската си криза виждате Другия да се приближава към вас. Излъчванията на Христовия атом в сърцето се разгарят във вашата кръв посредством тимусната жлеза. През вашия жизнен Йордан кръвта се изтласква нагоре, изпълва светилището на главата и се разпространява в цялото ви същество. Сега трябва да внимавате дали реакциите ви са все още такива, каквито са били във всички предишни случаи, или за пръв път реагирате по един напълно нов начин.

Старата ви реакция ви кара да възприемате и изживявате изпитанията и кръвния пожар на обезпокояването, приспособявайки се към тях и осмисляйки ги възможно най-добре, но във всичко останало да си оставате все същите. Вие може да практикувате това много добре. И

¹ Виж Обяснителните бележки.

като резултат хората могат да ви считат за смели и достойни за уважение, но въпреки това така природата ви си остава все същата. Със стиснати зъби търпите всичко или със заучена усмивка мамите самите себе си и другите, като казвате с баналната и сатанинска психология на нашето днешно време: „И така е добре!“

Но така не само не е добре, но е и изключително драматично. Вашата реакция ще бъде нова и добра едва тогава, когато вече не реагирате по стария начин на другата кръвна сила, която тече през вашия жизнен Йордан, и не я отхвърляте, а я приемате с най-съкровени принципи на вашето аз-съзнание, със съвършена готовност, в абсолютен мир и вътрешна радост. Тогава пратеникът на Христовия атом, който се приближава в кръвта, се кръщава от вашия най-съкровен аз. Тогава вашият най-съкровен природен аз се свързва окончателно с Христовия атом.

Това е голямото чудо на кръщението в Йордан в началото на Евангелието. Това е крайната фаза на първия процес на освещаването, първото доброволно отражение на Христовия атом в Луциферовия атом в главата. Това е моментът, в който Луцифер пада от своята небесна крепост. Новата утринна звезда още не е изгряла, но ярката ѝ светлина вече се забелязва. Ендура вече е започнала.

Стремежът на Духовната школа е това славно начало на процеса на освещаване да стане факт във вас. Когато то се изяви във вас, вие ставате предопределени за свободата, вие сте избрани.

Когато в предишната глава говорихме за това, насочихме вниманието ви към гл. 17 от Откровението, където началото на победата чрез Агнеца е описана в три стадия: „Вярващи, призвани и избрани вземат участие в тази победа“, се казва в Апокалипсиса, т.е. при една космическа революция могат да бъдат освободени три групи същества, притежаващи атом на Духовна искра.

За да разберете това, трябва да сравните тези думи със същността на Евангелието. В началото на първия евангелски процес на освещаване се ражда Йоан; после Йоан става пророк и накрая – Кръстител. След това той изчезва и се появява Иисус. Апокалипсисът нарича първия стадий – стадия на вярващите, втория – на призваните, третия – на избраните.

Ако идвате в Духовната школа от истинска вътрешна необходимост и с убедеността, че трябва да напуснете тази природа, за да можете като микрокосмоси да влезете в другата природа и ако сте стигнали до това убеждение поради безкрайния пожар на опитностите, тогава вие се намирате в първия стадий. Тогава сте родени като Йоан, тогава Евангелието е записало във вас първите си редове. Тогава Луциферовият атом на аз-съществуващото дава своите първи доказателства за ендура. Затова е логично, че от този час нататък микрокосмосът получава едно съвсем друго място в силовото поле на Универсалното братство. Благословията на вярата, предвкушането на свободата стават негово притежание. Това е раждането!

На тази основа кандидатът може да влезе във втория стадий, в стадия на пророчеството. Със своя живот той доказва: „Той трябва да расте, а аз да се смалявам.“ Това вече не е хуманистът, който повтаря тези думи, насочен към едно земно царство, а този, който зове: „Прав направете пътя за нашия Бог!¹“ Той е един зоващ в пустинята. Той е един призван, който все повече и повече подчинява своето аз-същество, своя Луциферов огън, който той осъзнава като недостоеен, на Христовия атом. Така предвкушането на свободата се превръща в увереност. Този човек става непоклатим. Той казва: „Не че съм го постигнал вече или че вече съм станал съвършен, но се стремя към него²“.

И на другия ден Йоан вижда Иисус да идва през Йордан. Сега кандидатът става Кръстител, той е окончателно свързаният в храма на своята най-съкровена вътрешна

¹ Исая 40:3

² Филипяни 3:12

същност и също като Симеон може да каже: „Господи, сега Ти оставяш Своя слуга да си отиде в мир, защото очите ми видяха Твоя спасител¹“.

Така както в нашите храмове се изкачваме по три стъпала, за да стигнем до мястото за служби и още с първото стъпало се свързваме с Него, така също и в евангелския възход към свободата се различават три фази. Още с раждането на Йоан възниква връзката със свободата. Никой не трябва да се напруга свръхчовешки, за да освободи тази спасителна вяра в сърцето си, защото „скъпоценният камък в лотоса“, Христовият атом, се намира там. Въз основа на своята същност и структура този атом, намиращ се на върха на сърдечното святилище, е напълно съгласуван с Божественото лъчево поле. Скъпоценният камък ще бъде осветяван ден и нощ от Гносиса, а вие трябва само да вървите в тази светлина.

Безсмислено е, ако сте съвсем в началото на Пътя, постоянно да говорите за края му, който за вас все още е изцяло скрит в мъгла, а това е и доказателство за прекомерна нервна възбуда или вътрешно недоволство.

Уловете блясъка и светлината на постижимото начало! Тогава един ден целият ви микрокосмос ще върви в светлината, така както скъпоценният камък в лотоса е в светлината. Престанете постоянно да говорите и теоретизирате. Като истински свободен зидар вземете инструментите си и положете първия си камък.

¹ Лука 2:29-30

ЖИВОТО ЕВАНГЕЛИЕ НА СВОБОДАТА

Както вече установихме, в този свят има милиони същества с атом на Духовната искра. През редиците на тези докоснати от космическата светлина същества минава една разделителна линия.

Под тази разделителна линия се намират безчислените групи на търсещите, които, въпреки че притежават атом на Духовната искра и по тази причина не могат да намерят вътрешен покой, все още са здраво вкопчени в диалектичните ценности поради незнание, липса на достатъчна просветеност или чрез преднамерено въвеждане в заблуждение, както и поради собствената им насоченост към земните неща.

Над разделителната линия се намират съществата с атом на Духовната искра, които от душевна необходимост, чрез разбиране и по лично решение реагират на зовящата светлина на Универсалното братство. Те могат да бъдат разделени на три групи, на три състояния на съществуване. Библията ги обозначава като: вярващи, призвани и избрани и различава техните състояния като:

1. Раждането на Йоан: първото свързване с освобождаващата светлина, предусещането на свободата;
2. Пророчеството на Йоан: встъпването в служба на свободата;
3. Фазата на Йоан Кръстител: елементарното единение със свободата.

Който знае как да събуди в сърцето си освобождаващата вяра в универсалните мистерии, се изкачва на първото стъпало на освобождението в Христос и така се присъединява към тези, които се намират над разделителната линия. Тази освобождаваща вяра няма нищо общо с прекланянето пред някакъв интелектуален авторитет. Тя също така не означава да бъдеш увлечен от мистични емоции или от инстинкта на аза за себеутвърждаване. Не, този първи елементарен стадий на освобождението се проявява микрокосмично, анатомично и телесно. Затова се казва, че истината, обективната реалност трябва да ви освободи.

Човек може да си самовнушава много неща, може да държи и другите дълго време в заблуда, но единствено фактите могат да послужат на ученика и да му дадат вътрешна сигурност. Тук става дума за едно ново анатомично състояние, което се проявява първо в светилището на сърцето и в светилището на главата, а след това, носено от кръвта, се разпространява в цялото жизнено състояние. Чрез повишената вибрация на Христовия атом и с помощта на тимусната жлеза се освобождава една нова кръвна сила – един нов хормон.

Тази нова кръвна сила протича първо през „Йордан“ (малкото кръвообращение) и достига светилището на главата и неговите центрове. Така новото състояние на сигурност на вярата става факт веднага щом Луциферовият, или отразяващият, атом в светилището на главата започне да показва известна способност или склонност за отразяване, т.е. започне да реагира позитивно на импулсите, идващи от Христовия атом. В мига, в който тази способност се прояви, „Иисус се кръщава в Йордан“. Това означава, че новата кръвна сила, новият хормон на Христовия атом е в състояние да упражнява своето влияние в цялата контролирана от диалектичния аз система. Тогава Иисус започва своето странстване през малкия свят на ученика.

Следователно тези процеси стават възможни веднага щом диалектичният аз отстъпи психологически и физически пред Христовия аз: ученикът умира в Господ Иисус; Йоан бива заловен и обезглавен. На тази телесна база се крепи тройният процес на освобождението. Съвсем разбираемо е, че който е стъпил на първото стъпало на този път, непосредствено и спонтанно ще даде доказателства за това с цялото си поведение и начин на живот, без каквото и да е форсиране.

Целият този път ни е описан съвсем точно в Евангелието. Въпреки всички фалшификации и осакатявания, на които, за съжаление, беше подложена Библията, истината

все още сияе през всички преднамерено спуснати воали. Но вие можете да разпознаете тази истина само тогава, когато Евангелието бъде записано във вашето сърце. Тогава няма да прахосвате нито дума повече за всякакви мистични и окултни празнословия и самохвалства и най-много да ги удостоите с усмивка. Защото, който може да чете истината по единствено възможния начин, винаги ще бъде съпровождан от нея в Христовите мистерии. Тогава вашето поведение и действия имат същата насоченост и всяко недоразумение е изключено: тогава царят единство, свобода и любов. А който е различен и действа по друг начин, било то в интелектуален или мистичен смисъл, и поведението му свидетелства за това, още не е срещнал Господ Иисус в своя жизнен Йордан. Тази среща не може да бъде форсирана.

Затова мълчете, не си хабете думите напразно, излъчвайте любов. „Бъдете мъдри като змиите.“ Великото човешко братство не трябва тепърва да бъде основавано, защото то вече съществува във всички, които се намират над разделителната линия. Вие ще осъзнаете това веднага щом Евангелието бъде написано във вашето сърце.

Когато един ученик се доближи до Духовната школа от вътрешна необходимост, напълно убеден, че трябва да напусне тази природа, за да може като микрокосмос да влезе в другата природа, и ако е достигнал до това прозрение въз основа на безкрайния пожар на опитностите като търсещ под разделителната линия, тогава той се ражда като Йоан. Това е първата страница на Евангелието.

След известно време Христовият атом, с помощта на тимусната жлеза, започва да произвежда една нова кръвна сила. Господ Иисус, Спасителят се ражда. Това е втората страница на Евангелието.

Йоан расте и Иисус расте. Живото разбиране на ендуристичния път зрее в Йоан и той свидетелства за него. Сляпото, замъглено огледало на отразяващия атом в светилището на главата все повече се изчиства, воалът се вдига от лицето и новороденият Иисус израства по сила и милост: Това е третата страница на Евангелието.

В определеното за това време Йоан вижда Иисус да идва през Йордан. Новата кръвна сила може да се изяви в светилището на главата по освобождаващ начин. Йоан кръщава Иисус и се оттегля. Природният аз се оставя да бъде пленен от себето на Христовата природа. Четвъртата страница на Евангелието е записана в кръвта.

Йоан е заловен, но той не е нито мистично емоционален, нито интелектуален спекулант. Той е обективният наблюдател, свободен от всякакви илюзии. Затова, докато новата кръвна сила вибрира през всяка фибра на неговото същество, а Иисус е започнал странстването си и е призовал учениците си, Йоан изпраща пратеник при Иисус със спешния въпрос: „Ти ли си Този, Който трябва да дойде, или да чакаме някой друг?“

Усещате ли как с поставянето на този въпрос в собственото себе винаги се упражнява контрол по отношение на евентуални илюзии и влияния от огледалната сфера? Така ученикът прочита петата страница на Евангелието в своята собствена система.

Иисус започва да призовава своите дванадесет ученици и да им преподава първия урок. Дванадесетте ученици (или апостоли) са дванадесетте двойки мозъчни нерви, които като клоните на едно дърво се разпростират от светилището на главата и контролират и управляват цялата система. Когато е налице едно ново състояние на съзнанието, тогава това ново съзнание, тази нова душа познава, насочва и управлява цялото същество. Затова дванадесетте двойки мозъчни нерви трябва да бъдат поставени изцяло под контрола на новата кръвна сила. Те трябва да бъдат съгласувани с нея, за да могат по този начин да станат истински служители, ученици на Господа.

Така, след като печатите са счупени, страниците на Свещената книга на живота продължават да се прелистват по-нататък. Всички тези страници свидетелстват за кръстния път, за умирането на старото аз-същество в Господ Иисус. Целият този процес се записва върху плочите на сърцето. Ние виждаме ясно, че този евангелски кръстен път не е някакво интензивно страдание или ужасна драма с изтощаване на тялото и изкривено от болка изпито

лице, а е един радостен път, едно радостно послание, което бива гравирано в съществото на ученика. Това е път, водещ към възкресението.

И докато така земното жилище малко по малко бива разрушавано, започва да израства един нов дом, сътворен не от човешки ръце, а от Бога от Небесата, а именно образът на Безсмъртния човек. Когато този образ е заченат, роден, расъл и след това напълно израснал, на кандидатите се казва: „За вас е добре, че ви напускам, защото ще ви изпратя Утешителя, Светия Дух.“ И Иисус ги напуска: след като е осъществила делото си, новата хармонична сила преустановява работата си.

Сега, като с тръбен звук и буреносна сила се пише последната, най-възвишена страница на свещеното Евангелие, защото Безсмъртният, Нетленният, Новороденият влиза в подготвеното от Иисус същество и изпълва цялото жилище. Петдесетъчният огън пламва. Истинският Апостолски кръг е формиран.

И ето, сега Апокалипсисът – книгата на Откровението – се разтваря и става достъпна. Апостолският кръг тръгва със своето радостно послание по целия свят и пише писма до седемте общини на съществата с атом на Духовна искра, обяснява процеса, зове, подкрепя и спасява. Така накрая се формира едно множество от хора, което никой не може да преброи, облечени с бели дрехи, откупени от кръвта на земята.

Гравираното в сърцата златно евангелско послание завършва с молитва за всички, които принадлежат към голямото човешко братство, но още не са го намерили: „Милостта на Господ Иисус да бъде с всички вас!“ Това е молитва за братята и сестрите, които се намират в началото на спасителната изява на Христос: Дано кръвната сила на Христовия атом във вас скоро да ви освободи, за да може Евангелието да бъде записано във вашите сърца от началото до края, до последната буква.

Това е благославящата молитва на Апостолския кръг, на обитателите на третия храм. Тази благославяща молитва се отличава от всички други молитви по своята сила. Тя не е само едно благочестиво пожелание, не, тази молитва може да трогне и развълнува дори едно почти вкаменено и втвърдено сърце, ако в него все още има и искрица живот. Който е събуден от този сърдечен зов на последните думи на Евангелието, е длъжен сам да започне с първите му думи, защото единствено истината, обективната реалност може да го освободи.

Сега може би вече разбирате какво означава да се чете Евангелието и да се изучава Евангелието. Може би сега разбирате също и какво означава да се проповядва Евангелието. Може би сега ще вземете едно истинско решение: решението да изоставите окончателно всичко, което природният мистицизъм и окултизъм са опорочили във вас. То е натрупано като огромен баласт в сърцето и главата ви. Вие трябва да изчистите храма си от него. Това е страница от Евангелието, която не бива да забравяте. Обърнете внимание на това, че пътят на освобождението е един път на свободно себеизграждане.

От природна гледна точка вие може би изхождате от предположението, че ще бъдете обект на специално персонално старание от страна на йерофантите, че в един определен момент ще бъдете богато обгрижвани от майстори и адепти. Но това изобщо не е така!

Съществува едно фундаментално, универсално космическо Христово излъчване. То съществуваше вчера и днес, и преди милиарди години, и е точно същото и сега, в този момент. В него няма никаква промяна. Тази универсална милост е и си остава вечно една и съща. Това е същото излъчване, което, от една страна, обезпокоява съществата с атом на Духовната искра, намиращи се под разделителната линия, и преследвайки ги през света, ги тласка към отчаяние, а от друга, води ученика кандидат към Непреходното царство. Това е същата сила, която, от една страна, кара греховния търсещ да пада по своя път на заблуди, а от друга, подтиква Кръга на апостолите да върши така наречените чудеса. Цялото дело трябва и може да бъде осъществено в това универсално излъчване. На този, който копнее за повече, изисква повече и пламенно моли за спасение, се казва: „Моята милост ти е достатъчна.“

И преди всичко не забравяйте тази страница от Евангелието. Защото ако забравите този прастар закон на освобождението, тогава ще ви сполети участта, която сполетя мнозина,

които още не го знаеха или отново го бяха забравили. Тогава ще ви отговори огледалната сфера. Тогава на тълпи ще дойдат майсторите и adeptите, тогава за всеки ще има това, което поиска. Също и тогава във вашето сърце ще бъде записано едно послание, но това е посланието на страданието. Това е големият маскарад, отвратителната пародия на Евангелието на свободата. Тогава като спасителна изява ще ви се предложи един път *via dolorosa*¹, какъвто земната йерархия желае. Всеки може да вземе участие в тази йерархия с нейните многобройни подразделения, да се освободи от колелото на раждане и смърт за сметка на другите и да се издигне до най-висшите области на огледалната сфера, до ядрото на Луциферовото поле. Това е едно състояние на съществуване, което винаги трябва да бъде защитавано. За да влезе в този Девахан, човек трябва да върви по пътища, изискващи преминаването през неизмеримите страдания на култивирането и раздвояването на личността.

В миналото имаше хора, които прозряха това и учеха, че този Девахан всъщност е върховна заблуда и че накрая кандидатът трябва доброволно да се отрече и от това т.нар. вечно небе. Духовната школа обаче ви посочва един по-добър, по-целесъобразен и практичен път, път на радост и щастие – универсалния път. Това е пътът, по който чрез свободно себеизграждане, чрез умиране на себето човек се издига непосредствено в универсалното извънкосмическо лъчево поле.

Задоволете се с тази неизменна милост. Следвайте пътя на универсалните Христови мистерии и възвестявайте това радостно послание, като пишете освобождаващото Евангелие във вашите сърца.

¹ лат. „път на болката“, или „кръстен път“

ПОЗНАНИЕТО ЗА ПРИРОДАТА НА СМЪРТТА

Вероятно ще си спомните, че по-рано вече говорихме за произхода на твърдите вещества, течностите и газовете от химическата сфера на материалния свят и обяснихме, че всички тези вещества, газове и флуиди произлизат от етери, намиращи се в определени състояния в огледалната сфера.

Тези фундаментални етерни състояния се определят от магнитното поле на тази природа, докато видът на самото магнитно поле от своя страна е резултат от действието на природните сили на една от земните сфери, която реагира точно на типа и поведението на човека. Ето защо трябва ясно да се разбере, че човекът сам е създал това безутешно жизнено поле и сам поддържа стените на своя затвор. Защото извън материалната сфера и нейната огледална сфера етерните състояния са съвършено други, тъй като интеркосмическите етери са произлезли директно и хармонично от първоначалната прасубстанция.

Добре е да се има предвид, че е възможно все още да не притежавате ясно разбиране за това. Възможно е, макар и да констатираме диалектичните явления и да сте напълно съгласни с това, което Духовната школа казва за тях, да ви липсва разбиране относно причините за тези диалектични явления. Липсата на това познание е опасно, то е фатален фактор, забавящ развитието ви като ученици. Ако действително беше налице разбиране на причините за явленията в нашето диалектично жизнено поле, тогава мнозина в Духовната школа щяха да реагират спонтанно по съвсем различен начин.

Все още учениците много често реагират по хоризонталната линия. Това винаги е показател, че липсва ясно разбиране. При такива реакции човек спори, въпреки че спорът означава загуба на енергия, и бездейства тогава, когато действието е абсолютно необходимо. Така мнозина запълват деня си с незначителни и дребни неща и се занимават трескаво с излишни работи, въпреки че в резултат на страданията и изпитанията на диалектиката и поради чувството на носталгия към дома, пробудено от атома на Духовната искра в тях, те имат готовност да вървят по Пътя.

В това състояние има само един изход – най-напред да се запознаете с причините за човешкото грехопадение. Убедени сме, че мнозина смятат, че могат да кажат нещо по този въпрос. Те навярно ще донесат куп книги или може и изобщо да нямат нужда от тях, защото добре тренираните камери на дясното им мозъчно полукълбо са препълнени със знания.

Първо се цитира Библията, както и други свещени писания и предания. Отново чуваме за Адам и Ева, за рая и змията, за „с пот на челото ще изкарваш хляба си“ и „с болки ще раждаш децата си“, за Вавилонската кула и объркването на езиците, за големия потоп и за Ной. Следват безкрайни редици от мистични и окултни коментари: „Така е писано“ и „Така трябва да се разбира“, „Така е било в началото, така продължава и днес, и сега стоим посред всичко това и сме такива, каквито сме.“

От това обръщане назад и взиране в далечното праминало вече имате болки във врата. Имате и различия в мненията, защото полето на външната история е пълно със спекулации, каквото е и полето на природната памет, понеже няма двама души, които да могат да четат в природната памет¹ и да разчитат едно и също. Поради тези недоразумения отново и отново се пишат нови книги и вие следвате нови авторитети, докато накрая и те, подложени на присмех и подигравки и отхвърлени, отново биват заместени с други.

Да предположим, че сте изучили цялата световна литература относно причините за грехопадението и следователно разполагате с огромни знания. Означава ли това, че сте знаещи? В никакъв случай! В това отношение авторът на тази книга може да черпи от собствения си опит. От момента, в който един човек като дете се научава да чете, до един определен психологически момент той е погълнал цели библиотеки, подлудявайки своите

¹ Б.пр. Акашовите хроники, или записи

възпитатели. Реагирал е на един неизмерим интелектуален глад, но се е удавил в безплодните старания на хилядите езици и писания.

Мнозина са загинали в една такава буря, в един такъв прекомерен подтик към натрупване на умствени познания. Но само онези, които се излагат на тази буря и дават ухо на този подтик, защото искат да бъдат „рибари на хора“, биват спасени от това академично море¹ с мрежата на Универсалното братство и изтеглени на брега на една конкретна действителност, а именно – *тук и сега*.

Вие можете, нещо повече, вие трябва да откриете причините за вашето грехопадение, изхождайки от днешната действителност, *тук и сега*. За тази цел не е нужно да се връщате назад към незнайни предци, вие трябва да откриете причините вътре в самите себе си!

Мнозина водят битка на живот и смърт в академичното море на своите интелектуални и мистични търсения. В това море хвърля мрежата си Братството, която не е изплетена от поредици от думи, а представлява метод за фундаментално себепознание. Защото този, който действително познава себе си, притежава ясно разбиране и така отваря цялата си система за помагащите сили. Тези сили трансфигурират системата. В този спасителен процес вие самите ставате част от рибарската мрежа, заедно с други даващи се се превръщате в рибари на хора. Затова над входа на древния мистериен храм стоеше надпис: „Опознай себе си!“ Опозналият себе си можеше да премине през портата на храма, да проникне до светилището, да бъде осветен², изцелен.

Онези, които се дават в академичното море, са попаднали в него поради неизмеримия подтик на атома на Духовната искра и безбройните житейски проблеми. Всички те са заети с изваждането от това море на философския камък³. Към тези хора Господ Иисус се обръща с думите: „Следвайте ме, аз ще ви направя рибари на хора.“ Да се следва Христос, означава преди всичко да се разбере ясно, че човекът сам е създал своето безутешно жизнено поле и сам поддържа стените на своя затвор. Който се изкачва на това първо стъпало, без съмнение вижда пред себе си и второто стъпало.

Вашият микрокосмос е като ядрен реактор. Той се захранва:

- с отразяващ етер, отчасти под формата на водород;
- със светлинен етер, отчасти под формата на кислород;
- с жизнен етер, отчасти под формата на азот;
- с химически етер, отчасти под формата на въглерод.

Това са четирите храни за човешките ядрени реактори.

Защо получавате тези храни? Защо като следствие от това във вашите ядрени реактори протича процес на горене? За да могат да се осъществяват жизнените процеси! Жизнените процеси са производителни процеси: четирите етера, в състоянието, в което ги получавате, за да ги преработите във вашата система, са причината за произвеждането на различни вещества и сили във вашите жизнени реактори.

Да вземем за пример дишането. Субстанцията, която вдишвате, е съвсем различна от тази, която издишвате. Между другото, вие издишвате въглена киселина, въглероден диоксид, един продукт от горенето, едно превръщане на химическия етер.

Навярно познавате различни свойства на въглената киселина. Атмосферата, естествено, съдържа въглероден диоксид, защото той се образува при дишането на хората и животните, както и при изгарянето или гниенето на органични материи. Затова без отстраняването му в атмосферата би се натрупвал все повече и повече въглероден диоксид, което би било гибелно, защото във въглероден диоксид всеки пламък веднага угасва. Следователно при едно такова прекалено голямо наличие на въглероден диоксид в атмосферата процесът на горене би бил невъзможен и всичко живо буквално би се задушило.

¹ Виж „Христианополис“ от Ян ван Райкенборг

² Б.пр. т.е. да стане свят

³ Б.пр. камъкът на мъдреците

Като помощ в това бедствено положение се явява растителното царство. Листата на растенията поемат въглеродния диоксид и отдават обратно кислород. Така растителното царство предотвратява в даден момент човечеството да се задуши от продуктите на собствените си жизнени реактори. Изследователи са установили колко процента въглероден диоксид може да се съдържа в атмосферата, без това да причини смъртта на човека. Според тях човекът може да понесе 5% въглероден диоксид. Но обърнете внимание на факта, че той се съдържа в атмосферата по всяко време, макар и в много по-нисък процент. Помислете за вашата къща, за вашата всекидневна, за вашата градина. Вие прекарвате една голяма част от живота си във вашия дом. Вие дишате там и произвеждате въглероден диоксид. Всички растения в дома ви, в стаята и градината ви вдишват до насита вашите въглеродни продукти.

За вас и за растенията това е една благословия. Защото без въглероден диоксид нямаше да има растения, а без растения вие щяхте да се задушите. Следователно растителното царство се грижи и е от жизнена необходимост за диалектичното човечество. Колкото повече гниене и консумация има, толкова повече е количеството на въглеродния диоксид. Колкото повече е въглеродният диоксид, толкова повече растения има. Колкото повече растения има, толкова по-големи са възможностите за живот на човека.

В замяна на въглеродния диоксид, който растенията получават от вас, те ви отдават обратно кислород. Това обаче не е пълноценен кислород, а само страничен продукт. Може да се каже, че е нещо подобно на светлинния етер, но е по-тъмен и вибрацията му е много по-бавна. Този непълноценен растителен кислород се смесва в атмосферата с другия кислород, след което го вдишвате и при издишването си отново произвеждате въглероден диоксид...

Сега може би ще видите ясно пред себе си тази жизнена верига и ще разберете, че живеете от милостта на растителното царство. Може би, ако обмислите добре всичко това, ще откриете също, че то представлява един ужасяващ и много опасен дегенеративен процес. Но преди да ви обясним това по-подробно, трябва да изясним още нещо. Въглеродният диоксид е продукт на химическия етер, но и другите три етера се преобразуват във вашия жизнен реактор. Колкото въглеродният диоксид е смъртоносен за човека, в същата, дори в по-висока степен са опасни страничните продукти и на останалите етери. Страничният продукт на въглерода прави растителното царство необходимо за поддържането и съществуването на човека. Страничните продукти на жизнения етер (азот), на светлинния етер (кислород) и на отразяващия етер (водород) правят необходими освен растителното царство, също така и царствата на насекомите и на микробите, на животинското царство и царството на природните елементи – всички те съществуват отново само заради човека! Защото тези царства асимилират всичко, от което той иначе веднага би умирал. Те живеят, те буквално съществуват от смъртоносните излъчвания на човека, като му връщат обратно разграден и преобразуван продукта на тези смъртоносни радиации.

Чудно ли е тогава, че тези царства, които възникват и живеят от смъртоносните изпарения на безбожното човешко съществуване в себеутвърждаване, се преследват, разкъсват, изяждат, осакатяват и погубват? Как е възможно да се вижда в това красота? Как е възможно от това да се очаква нещо? Виждате ли ясно пред очите си този природозакономерен ужас? Кой може наистина да живее в този ад?

Сега стана ли ви ясно, че живеете в състояние на грехопадение, че все още продължавате да съдействате за това грехопадение дори само със съществуването си като природен човек, че при това човечеството с бясна скорост пропада в един лишен от всякакъв разум атомен ужас? Природонаучно може съвсем точно да се докаже, че човечеството ежесекундно участва и съдейства за една космическа катастрофа; че в този порядък на съществуване от него непрекъснато излиза диханието на смъртта, макар че първоначалният човек някога получи от Гносиса диханието на живота. Дори и едно дете би разбрало, че природните царства, които са необходими, за да пазят човека от собственото му смъртоносно дихание, един ден вече няма да могат да изпълняват тази задача.

Хората приемат все повече синтетична храна, изсичат се все по-обширни области с гори, за да бъдат превърнати в обработваема земя. Все по-масирано се изстребват микробите и

насекомите, болестите се потискат, трупове на животни се изгарят, а животните се заменят с машини. Какво ли още не прави човекът в своя себеутвърждаващ начин на живот? Той се преборва с едни опасности, но с това поражда нови. Това е едно напразно усилие! Произвежданите от човешките жизнени реактори смъртоносни сили, които вече не могат да бъдат напълно абсорбирани от закрилящите човека природни царства, стават все по-многобройни и всеобхватни. Диханието на смъртта все повече се разпростира и последиците не могат да бъдат нищо друго освен една атомна експлозия, която ние обозначаваме като „космическа революция“.

Знаете ли, че всички болести, които сполетяват човечеството, се причиняват от някое от подчовешките природни царства, с други думи, от царствата, необходими за преработването на някои опасни за човека продукти от неговите собствени жизнени реактори? Помислете за комара, едно парченце жилеца отрова, причинител на много болести. Това насекомо живее от атомните продукти на вашите жизнени реактори. То ви напада и ви жили в сляпа реакция, защото в инстинкта си за себеутвърждаване всяко създание се обръща към този, който го е създал и който поддържа неговото съществуване. Какъв е резултатът? Комарите биват изтребвани, и това е разбираемо. Други насекоми, които поемат тяхната задача, също биват атакувани, за да бъдат унищожени. Микробите и различните видове вируси, които поради същите причини преследват вашето тяло, също биват унищожавани. Вие правите това, вие трябва да правите това, защото не можете да направите нищо друго. Но ако на човека се удаде напълно да унищожи причинителите на болестите, тогава той ще стане изцяло жертва на главната отрова, която самият той произвежда и която благодарение на биологичните функции на подчовешките царства досега е изпитвал само под формата на болести като една забавена, т.е. твърде отслабена реакция.

Можете ли да си представите по-голяма трагедия? Борба против болестите, стремеж към здраве и като последица от това – вдишване с пълни гърди на собствените си смъртоносни изпарения!

Който ясно осъзнава и изживява всичко това, който вътрешно притежава това природно познание за човешкото състояние, е постигнал себепознание. Един такъв човек вече не цитира прочетените книги и преустановява яростните си опити да задържи главата си над водите на академичното море. В него съществува само едно решение – да приключи със своето състояние, причиняващо атомно бедствие, и само един копнеж – копнежът на сърцето за спасение чрез диханието на Живота.

*Както еленът реве за прясна вода,
така вика към Теб, о, Боже, и моята душа!
За Бога, за живия Бог жадува моята душа.
Кога ще стигна дотам, Божия лик да видя?*

ЗАБЛУДАТА НА ДИАЛЕКТИКАТА

В предишната глава се опитаме да ви предадем едно ново познание за природата с цел да ви доведем до себепознанието, което е портата към мистериите на Божествения човек.

Ние разкрихме голата истина за същността на диалектиката. Установихме, че жизненият реактор на диалектичния човек произвежда различни смъртоносни излъчвания и сили, които веднага биха го погубили и биха направили съществуването му напълно невъзможно, ако в този световен порядък не съществуваха някои природни царства, които „живеят“ от такива сили и поради това отчасти абсорбират смъртоносните излъчвания на човечеството. Животът на диалектичния човек безусловно прави необходимо съществуването на различните подчовешки природни царства. Тези царства дължат появата си и съществуването си на смъртоносните миазми на човека, на изявената му реалност. Оттук става ясно колко много те са едно цяло с човека и изясняват причините за неговата съдба, за неговата карма. Въпреки че са предвидени да запазват и поддържат живота на човека, те същевременно се превръщат в заплаха за него, в негови врагове и в съответствие с основната си причина за съществуване се борят помежду си.

Диалектичния човек произвежда една голяма и многообразна, носеща гибел и нещастие сила. И макар че тази гибелна сила временно и частично се намалява от съответните природни царства, когато му дойде времето тя все пак ще го застигне по различни начини чрез действието на закона за причината и следствието.

Така истинският търсач на пътя на освобождението открива в какъв ужасен световен порядък живее и че и самият той носи вина и допринася за всеобщата световна трагедия дори само чрез функциите на своето същество. Той знае със сигурност, че с целия си микрокосмос принадлежи към един безбожен световен порядък и е част от него. Затова сърцето му жадува за Бога, за една Божествена действителност, от която той се чувства призован. Така ученикът все повече осъзнава своята ужасна и безнадеждна диалектична действителност.

Който все още не притежава това себепознание и познание за света, ще продължи с опитите си да осъществи желанията си по хоризонталната линия. Той ще продължи да се стреми към земни радости и ще преследва, както се казва, „най-хубавите дарове на земята“. Той ще се радва на мними притежания и дълбоко ще страда, когато те изчезват като мираж. Това преследване и това разочарование много пъти ще идват и ще си отиват, и ще го карат усърдно да се занимава с тях в продължение на много години, а може би и на много животи, докато чрез постоянните болезнени опитности действителността на истинското познание за природата най-накрая не започне да проблясва в съзнанието му.

Тогавата търсещият изживява истинността на думите на проповедника: „Всичко е суета и гонене на вятъра.“ Тук всичко е заблуда, илюзия, пълна измама, една неизмерима болка, трагедия, която не може да се опише с думи. Затова той преустановява всички свои старания по хоризонталната линия, както по отношение на мислите си, така и по отношение на чувствата, желанията и действията си и отправя погледа си „към планините, откъдето ще му дойде помощта“.

Докато търсите житейска реализация в тази природа, докато все още храните граждански, социални, политически или хуманистични надежди в този природен порядък, вие все още не сте стигнали до това становище. Никой не може да ви принуди да го приемете. Също така не можете сами, чрез едно волево решение, да се издигнете до него. Вие трябва да израснете до него, да узреете за него чрез опит. Трябва да притежавате от собствен опит познанието, че чрез всичките си процеси вашият жизнен реактор произвежда и разпространява смърт, че тази смърт се поема от това, което наричате „жизнени царства“, които обаче всъщност нямат нищо общо с живота, и че смъртоносните ви продукти се разпространяват в многобройни други форми. По този начин вашите смъртоносни сили

отприщват и разпространяват само гибел и разруха, поради което вашето съществуване причинява болка, страдание и смърт в истинския смисъл на думата.

Ако притежавате това познание, това разбиране, вече няма да участвате във водовъртежа на страданията и мъките, защото, първо, ще сте изследвали до основи диалектичната действителност, и, второ, повече няма да ставате жертва на заблудата, каквато и да е тя. Това са двата стълба, върху които трябва да се основава ученичеството, защото те правят човека способен да се насочи изцяло към целта на Божествената действителност. Едва тогава той може наистина да потърси вратата към Божествените мистерии и да почука на нея. Казва му се: „Търсете и ще намерите, почукайте и ще ви се отвори“. Едва тогава от него може наистина да се излъчи викът за спасение.

Вие най-често молите за помощ при маловажни трудности или нужди, които възникват, когато отстъпвате пред заблудата и поради липса на истинско познание за природата. И често пъти точно когато някоя трудност ви е отминала, вие усърдно създавате причините за някоя нова.

Онази молба за помощ обаче, на която Братството винаги отговаря, е следствие от едно душевно състояние, в което, според думите на Буда, живее ясното разбиране, че дори и ако тази земя би била всичко, за което поетите мечтаят, ако цялото зло бъде премахнато от нея, ако всяка болка стихне, ако всяка радост бъде пълна и всяка красота възвисяваща, да, дори и ако всичко тук бъде издигнато до върха на съвършенството, дори и тогава душата ще се умори от всичко това и отхвърлила всички желания, ще се отвърне от него. Следователно тази диалектична земя е затвор за нея и колкото и красиво да е накинана, душата копнее за свободната и безгранична атмосфера извън ограждащите я затворнически стени. Така нареченият „небесен свят“ на огледалната сфера я привлича също толкова малко, както и земната сфера; душата е уморена и от него. Неговите небесни радости напълно са загубили своята привлекателна сила за нея.

Удоволствията и насладите на собствения ум и чувства вече също не ѝ доставят никакво удовлетворение. Те също идват и си отиват, защото са преходни, точно каквито са и сетивните възприятия – ограничени, мимолетни, неносещи задоволство. Душата е уморена от всички тези промени и в тази своя умора крещи за освобождение.

Навярно това жизнено състояние, това разбиране за маловажността на всичко е познато на много търсещи хора, но в повечето случаи то не е било нищо повече от един проблясък в съзнанието, след който външните неща отново са възвръщали пълната си власт и чрез съблазнителните си радости заслепението от заблудата отново е люшвало душата в състояние на доволство.

Вие ще разберете, че често заблудата се изявява в човека под формата на радост, красота, великолепиe. Заблудата на този свят има много перспективи, които в известен смисъл са изключително благородни и достойни за уважение. Тези перспективи ви се внушават от сили, които полагат върховни усилия да превърнат този свят в един приемлив за Гносиса „порядък“, който е в хармония с него. В известно отношение тези внушения също могат да се нарекат благородни и достойни за уважение. Така много години и животи могат да минат, изпълнени с тези благородни дела. Дните ви могат да бъдат изпълнени с многобройни, напълно безкористни усилия, а вие да сте претоварени със занимания, хуманни във всяко едно отношение. Искате да направите човечеството по-добро, да го излекувате, преследвате ред практични идеали и ликувате при всяко върхово постижение.

Този безкористен стремеж, тези усилия, тази борба оставят отпечатъка си върху цялата ви личност. Очите ви разказват за далечната перспектива, в която сте вперили поглед, за всичко, което смятате за сигурно в бъдещето, но заблудата е умопомрачение, безумие!

Ако сте наблюдателни, ще забележите това безумие като един пламтящ огън зад очните огледала. Този огън на заблудата гори много силно в света. Изкуството, науката и природната религия са негови проявления. Той гори в природния окултизъм и в хуманизма.

Този огнен ад, този огнен пожар не се разпалва с някаква съзнателна и преднамерена зла умисъл, не, тези червени огнени езици се издигат към небето като един постоянен и мощен опит да се направи този световен порядък приемлив и всички божествени сили да бъдат въпрегнати за осъществяването на този план.

Най-голямото природно окултно братство на всички времена работи за осъществяването на този план, но без всякакъв успех. То е използвало всички възможни методи и начини, за да постигне целта си, и макар че от определена гледна точка неговото намерение е било благородно и безкористно, в стремежа си да постигне целите си на всяка цена, то още от най-дълбока древност е започнало да упражнява насилие. Но насилието се нуждае от власт, а за да се упражнява власт, са нужни инструменти и средства за поддържането ѝ.

Разбирате ли трагедията на това братство, абсолютната последица от безумието? То се е хвърлило в една неизмеримо дълбока бездна. За да елиминира всичко, което му се е противопоставяло, то е наложило свое собствено право, създадо е свой собствен съд и е произнасяло присъди. Но за изпълнението на присъдите са били необходими съответните инструменти. И те са били създадени. В резултат са се появили затвори и килии за изтезания, убийства и изтребления.

Съществувало е, съществува и днес едно почти всеобщо пленничество на цялото човечество. Човекът е пленник на природата не само въз основа на своето природно състояние, но също и вследствие от магията на гореспоменатото братство. Във всеки квартал на нашите градове, във всяко селце и населено място в голяма част от света се намират сгради, в които се практикува магия, за да се осигури това пленничество, така че милиони хора да бъдат оковани според душата и тялото си, а на милиони други възможността да действат самостоятелно да бъде в голяма степен ограничена.

С помощта на прастари методи, водещи началото си от древните атланти, в атмосферата ежечасно се излъчват пагубни етерни съединения. Това е причината, поради която многобройни черномагични подмолни течения са постоянно съпътстващо явление на първоначално благородната цел, родена от фундаменталната заблуда на диалектиката. И както това братство държи материалната сфера здраво в ръцете си, така то е утвърдило своята власт и в огледалната сфера, където заедно със себеподобните си управлява чрез магия.

След тези обяснения вие може би ще можете да си представите какво означава тези природни окултисти да произнесат своето проклетие над някой човек. Той бива улучен и засегнат както тук, така и в огледалната сфера, от едно персонално насочено излъчване, противопоставящо се на неговата собствена жизнена вибрация. Какво означава това за някой, който не знае нищо за освобождаващия живот, сами можете да си представите. Когато един такъв човек умре, веднага след смъртта си, влизайки в отвъдния свят, той бива подгонен от една интензивна, обезпокояваща сила, така че най-често много скоро бива тласнат към нова инкарнация, определена изцяло от външни за него сили.

Ние ви изправяме пред тази действителност, която не оставя на спокойствие нито един човек, за да разберете докъде води всяка заблуда. Отначало човек е Юда – благородният мъж, големият идеалист, човекът, който иска да бъде рибар и спасител на хора. След това Юда бива призован да бъде ученик и като такъв поема управлението на изключително големи ценности. Но когато Христовият път се насочва извън тази природа и прозвучава гласът: „Моето Царство не е от този свят“, Юда – тъй като няма познание за природата и не прозира заблудата, и като следствие от това нито може, нито иска да тръгне по пътя – първо става стратег и търси компромис, за да завърши накрая с предателство и убийство.

Но това зло, родено от доброто на този свят, този неоспорим диалектичен закон, който превръща всяко добро в зло, не може да засегне нито едно дете на Гносиса. Резултатът от всяко старание в света на цялата организирана диалектика още в същия миг се превръща,

също както и края на Юда, в самоунищожение, защото червеното на утрото на възкресението обاغря източния хоризонт. Затова, ако искате да поставите крака си на Пътя, душата ви трябва постоянно да осъзнава безсмислеността и безполезността на всички диалектични изяви и усилия. Тогава ще трябва да разберете, че дори и най-благородното и безкористно старание, започнато и осъществено в заблуда, рано или късно води до нарушаване на законите на Универсалната светлина.

Без това разбиране, без да е постигнато това подготвящо освобождаването състояние, никой не може нито да тръгне по Пътя, нито да мине през първата врата на мистериите. Ако обаче сте достигнали до това състояние на съзнанието, тогава вие стоите пред вратата към Пътя. Едва тогава ще напуснете прашния път на въртящото се колело, за да се изкачите на храмовата планина, твърдо решени да се освободите от робството на живота в материалната и в огледалната сфера и да постигнете свободата на върха на планината на осъществяването.

Стъпването на Пътя все още не означава постигане на голямата цел, а само тръгване по един път, който води към тази цел. По този път всичко от тази природа, проникнало в микрокосмоса или сраснало се с него, както и всичко в него, което е фундаментално опорочено и покварено, трябва да бъде напълно изоставено, така че малко по малко да се създадат необходимите предпоставки, за да може в една нова светлина и в една нова сила цялото същество да трансфигурира.

Има ученици, които вече са направили първите колебливи стъпки по Пътя. Те могат да се греят в милостта на изгряващата утринна зора. Заради тях обаче ние се чувстваме задължени да изкажем най-категорично едно сериозно предупреждение, защото по пътя на трансмутацията и трансфигурацията дебнат големи опасности. Една от тях заслужава много голямо внимание. Ако станете жертва на тази опасност, най-напред ще започнете да се съмнявате в реалността на Пътя. След това ще започнете да отричате трансфигуристичния път. Накрая ще бъдете тласнати към действия, които са директно насочени срещу Духовната школа, тогава ще се опитате да унищожите Духовната школа.

Тази тройна сигнатура на предателството – съмнение, отричане и заплашване, е толкова класическа, че можете да я откриете навсякъде в световната история, а също и в настоящия момент. Спомнете си например за Августин, бивш ученик на манихеите, който по-късно става един от основателите на току-що описаното братство.

Всички диалектични братства тук и в огледалната сфера, с всички техни йерофанти, адепти и кандидати дължат своето възникване и съществуване на тази голяма опасност в началото на истинския път. Всички братства в диалектиката са основани от провалили се кандидати на трансфигуристичната школа и попълват своите редици с онези, които поради същата причина изживяват тези опитности и в наше време.

Следователно съмнението, отричането и заплахата не идват в Духовната школа отвън, не, те възникват в предверието на Духовната школа! Първо идва съмнението, един все още пасивен стадий. След това се развива една активност, която става все по-интензивна: отричането. Хранено първо в собственото сърце, то се предава и на другите. В началото това става скрито, тайно, но под въздействието на един все по-нарастващ вътрешен натиск то започва да се декларира все по-открито. После отричането приема форма, то става организирано, съставя се план.

И как би могло да бъде иначе, този план бива разкрит, тъй като първите смътни признаци вече са разпознати. И когато в Духовната школа всички седнат на масата, за да се нахранят с Небесния хляб, на онези, които носят сигнатурата на Юда, съзнателно ще бъде подаден залька и ще прозвучат мантричните слова: „Каквото искаш да направиш, направи го по-скоро.“ След това Юда излиза в нощта на своето собствено себе, за да премине от фазата на отричането към фазата на заплахата, която може да има само един край, един фатален край.

Тогава каква е причината за възникването на тази опасност, на която мнозина са ставали жертва, стават и сега? Тази опасност идва от двете личности, от двете същества в микрокосмоса.

ДВАТА ОБРАЗА В МИКРОКОСМОСА

Един троен призрак заплашва ученика в началото на пътя: призракът на двете личности, или двете същества в микрокосмоса. По пътя на трансфигурацията всеки ученик среща този тройно изявяващ се призрак.

Първо, той посява в ученика съмнение, между другото, съмнение по отношение на същността на новораждането, така както се известява и осъществява от Универсалното учение. Това съмнение се поражда по съвсем естествен начин. Второ, ако съмнението намери благоприятна почва в ученика, отричането получава власт над него. Тогава, трето, той пристъпва към заплашването. От страх и съпротива, от необходимост и гняв той ще заплашва, нещо повече, той трябва да заплашва всеки служител на Универсалното учение и всяка активност на истинската Духовна школа, защото по този начин иска да заглуши вътрешния глас на атома на Духовната искра в самия себе си.

Светлината на Гносиса, светеща във всички сърца, е пречка за него. Той ще ѝ се противопоставя, ще се опитва да я угаси, но вие може би вече се досещате колко невъзможно е това. Затова казахме, че една такава тройна активност може да има само един край: самоубийство, духовната смърт на един заблуден ученик и неговите последователи, ускоряване и засилване на неговия диалектичен упадък.

Трагедията на тази драма, която се е разигравала през всички времена в световната история, е толкова голяма, толкова спираща дъха, и за съжаление за твърде много хора така неизбежна, че считаме за необходимо да говорим за тези неща с цел предупреждение и поучение. Поученията и обясненията за двете същества в микрокосмоса винаги са принадлежали към скритата страна от работата на Братството. Те винаги са се предавали устно на тези, които са имали нужда от тях, за да намерят своя път. Но в периода на последните дни, в който човечеството е навлязло сега, много от нещата, които досега бяха скрити, трябва да се изявят по следните причини:

Една космическа революция увеличава и умножава в голяма степен възможностите за успешно вървене по Пътя. Вследствие на това броят на кандидатите се увеличава, а работата на Духовната школа става още по-всеобхватна. Ако преди ставаше дума за отделни кандидати, скоро хиляди ще бъдат тези, на които ще трябва да се помага. Поради така създамата се ситуация, от местата за служби в храмовете и чрез новата литература се отправят предупреждения, необходими за учениците по Пътя, към всички, които могат да ги разберат. Формата, под която се предават тези предупреждения, има за цел да се предотвратят евентуални злоупотреби и неправилни реакции.

Ученикът трябва да знае, че съществуват три големи препятствия, преди да може да намери истинския път:

- Първото препятствие е неговото аз-същество и всички заблуди на материалната сфера;
- второто препятствие идва от огледалната сфера и всички сили и същества, действащи в нея;
- третото и почти необсъждано досега препятствие идва изцяло от собствения микрокосмос, и по-специално от неговата най-непозната част – ауричното същество. Това трето препятствие се появява едва когато има „опасност“ ученикът да преодолее първите две.

Ауричното същество представлява едно седмorno организирано поле, в което се намират всички сили и органи на микрокосмичното небе (или небосвод). Освен кълбовидната форма, която лесно можете да си представите, то притежава също и формата на една личност, която обаче е много по-голяма от земната личност, която познавате и която сте вие самите. Както сигурно разбирате, ауричната личност е светлинно същество. И тъй като тя носи в себе си

органите на микрокосмичното небе (липиката¹), човек наистина може в известен смисъл да говори за него като за небесно същество – един излъчващ светлина, могъщ, висок поне два метра образ, излъчващ многоизмерно великолепие.

Затова трябва да кажем, че всеки микрокосмос притежава две личности: един земен и един ауричен образ. Но ауричният небесен образ с неговата почти циклопска фигура и големи способности със сигурност не трябва да се бърка с първоначалния образ, който трябва да бъде новороден в микрокосмоса и който единствен може отново да се завърне в първоначалния свят на човека – Неподвижното царство. Както земният образ на микрокосмоса трябва да се обнови чрез трансфигурация, същото това трябва да стане и с този небесен образ.

Предимно в окултната литература тази аурична личност често се обозначава като „висшето себе“, като истинския човек, като бога в човека и ученикът бива подтикваан изцяло да се слее с това висше себе. Хора с голяма сензитивност или с качества на медиуми улавят от време на време импресии от това висше себе или понякога застават лице в лице с него. В състояние на мистично-религиозна екзалтация нисшето себе често бива обсебено от висшето себе. Невежият човек счита тези обсебвания за особени опитности по Божия милост, но в действителност той не вижда нищо друго, освен собствения си ауричен прототип.

Прочутата Тереза Нойман, носеща стигмите² на Христос, която се смята за дете на небесната дева и се боготвори от църквата като чудо, не беше жертва на някаква илюзия или на влияние от огледалната сфера, а беше осъществила по негативно-окултен път връзка със собственото си аурично същество. То бе нейната „небесна дева“! Всички опитности, преживени при мистични екзалтации, като например явявания на Иисус и други подобни, се пораждат по същия начин.

Ако сега, на базата на тези обяснения, проверите собствените си опитности, е много вероятно да стигнете до заключението, че и вие вече сте имали контакт с това аурично същество, че и вие сте видели или изпитали нещо от него.

Може би ще попитате: „Откъде ауричното същество взема своя блясък и великолепие? Защо е толкова могъщо? Каква е неговата природа, неговата цел и същност? Това същество добро ли е, или лошо?“

За да можете да получите задоволителен отговор на тези въпроси, трябва да вземете предвид всичко, което Универсалното учение вече ви разкри за ауричното същество.

Ауричното същество представлява, между другото, един небосвод, едно небе, с разположени по него сетивни центрове, силови центрове и фокуси. Всички тези принципи заедно образуват единство, пламтящ огън, обединение на големи сили, в което гори определен огън. Една от изявите на това пламтящо единство е сияещото огнено проявление, в което разпознаваме гигантския образ на човешка фигура, гротескна, магична и особено впечатляваща.

Една друга изява на този голям огън е зараждащият се в това небе малък свят, една микропланета – земният човек, нисшето себе. От този пламтящ ауричен огън сте родени и от него сте поддържани и хранени. Така ауричният образ намира своето отражение във вашия земен образ, но от своя страна този ауричен образ се храни и поддържа от вашите жизнени активности. Затова, когато в екзалтирано обожание се обърнете към собственото си микрокосмично небе, естествено е да получите отговор от вашия собствен огнен бог, от който сте произлезли и от който съществувате. Разбираемо е също, че ако с вашия нисш аз, с този ваш собствен нетрансфигурирал свят решите да вървите по пътя на Божествените мистерии, този огнен ауричен бог ще се изпречи на пътя ви. Защото от взаимната ви зависимост се ражда егоцентричността и себеутвърждаването на природния аз, чрез което, на базата на тази взаимна зависимост, системата на собствената ви липика отново се поставя на централно място.

¹ Виж Обяснителните бележки.

² Б.пр. белязана с раните на Христос на кръста

Следователно във вас има един бог – съществото на липиката. То е вашият творец¹, вие сте негово творение. Този творец никога не може да се отдели от творението си, защото поради взаимната зависимост загиването на творението би означавало загиване и на твореца. С други думи, огненото същество в собствения ви небосвод, въпреки че притежава форма, в много отношения е „безлично“. То е лошо, когато вие сте лоши, и е добро, когато вие сте добри. И то ще бъде разрушено, когато и вие се саморазрушите в процеса на ендурата. Който твърди, че стои на Пътя, докато съществото на липиката все още живее в цялата си мощ, той лъже.

Ауричното огненото същество е Луциферът от мистериите. В светлината на всичко казано досега това име говори само за себе си.

Вследствие от микрокосмичните процеси, причинени от състоянието, възникнало след грехопадението, в липиката един безбожен водороден принцип гори в кислород, при което вибрационната степен се определя от азота. Азотът е забавящият фактор, който прави възможна изявата на микропланетата в нисшия, земния въглерод.

Микропланетата периодично загива, след което в хаоса на малкото поле на изява възниква една нова микропланета. Но огненото същество остава! То приема в себе си всички резултати от живота на постоянно сменящите се микропланети. Формата и структурата на органите свидетелстват за това. Те носят белезите на безброй години. Тези знаци на микрокосмичното небе се променят непрекъснато, защото чрез действието на забавящия фактор някои огньове угасват, а други се запалват. Прастарите силови фокуси в ауричното небе от времето отпреди Луцифер спят вече еони време, защото не могат да горят в този несвещен огън. Резултатите от това състояние отново и отново се изявяват в малката планета.

Така цялата система се изстрелва като тъмночервена светкавица през пространството и се изгубва в космоса. Човекът, като една малка планета, се съпровожда и управлява от собствения си Луцифер, от собствения си Сатана, от собствения си природен бог. Но разберете, този природен бог всъщност е ваш подчинен, ваш служител, вашият най-скъп приятел, явяващата ви се имитация на Иисус, вашата небесна дева, вашият учител. Той е на вашите услуги: Вие получавате това, което си пожелавате. Призовете ли огъня, ще горите! Каквото посееете, това и ще пожънете. Всичко, което сте били и сте, ви се дава от съществото на вашата липика, от вашето висше себе, от тази дегенерираща проекция на истинското ви себе, от този природен бог във вас.

Съществото на липиката, което никога не е било предвиждано да бъде основа за съществуването на вашата жизнена система, създава и поддържа тази система. Повечето хора са издигнали съществото на липиката в господар, в едно огнено дяволско чудовище, в природен бог, който ги преследва заради злодеянията им до п-то коляно. Затова и хората имат всички основания да се страхуват от това аурично бreme.

Така възникна страхът, безмерният страх. А от страха се появиха природната религия и природният окултизъм, защото хората имат достатъчно основание да искат да се помирят със собственото си висше себе, с този огнен бог, който носи и излъчва тяхната карма.

Вие проливате сълзи и се подчинявате на вашия бог, а в сърцето си мечтаете да намерите Пътя. Естествено, тогава от вас се излъчва известна кротост, благост и мекота. В едно такова състояние вие култивирате в някаква степен добра воля, чрез което закономерно отслабвате потока на горящия огън. Култивираната кротост забавя идващото нещастие: природният бог ви е помогнал.

Окултизмът също е метод за постигане на известно равновесие между висшето и нисшето себе, за да може безличното висше себе да бъде контролирано от нисшето себе. В своята заблуда хората считат, че тогава вече нищо не може да им се случи и заслепеният казва: „Сега аз държа кормилото и мога съзнателно да го управлявам.“ Но когато така

¹ т.е. творецът на вашето несвещено и смъртно същество

нисшето и висшето себе се обединят, цялото същество като микрокосмична система е безвъзвратно загубено.

Всичко това може да ви изплаши повече от всякога. Но ако действително сте разбрали това, което се опитвахме да ви кажем, тогава всички ваши страхове ще изчезнат. Ауричното същество не иска да ви убие! Неговата дейност може да има като последица вашата смърт само тогава, когато вие сами я призовавате чрез непрекъснатото поддържане на егоцентричния си начин на живот. Ако човек се обеси с въже, причината за смъртта му въжето ли ще бъде, или той самият, който е извършил самоубийството?

Щом истинските небесни светлини в системата на вашата липика някога са били угасени, тогава не би ли било възможно и възстановяването на старото славно небе чрез една цялостна жизнена промяна, чрез един пълен жизнен обрат? Затова, освен атомът на Духовната искра в сърцето ви, в микрокосмичното ви небе съществува и един първоначален принцип на Духовната искра, подобен на латентно, мъртво слънце. И когато едно човешко дете върви по пътя така, както Школата на трансфигуристичните мистерии сочи вече в продължение на много години, тогава не се призовава висшето себе, не се отправя апел към небето на липиката. Тогава човек вече не изучава този небосвод, драги приятели на астрологията, а прониква през това горящо в несвещеност „небе“ и „вдига очи към планините, откъдето ще му дойде помощта“.

И тази помощ идва! Благодарение на факта, че една от угасналите светлини на липиката е била запалена в нова слава, атомът на Духовната искра в сърцето може да бъде докоснат, вследствие на което може да започне процесът, който вече толкова често сме описвали. Посредством тимусната жлеза излъчването на Духовната искра достига кръвта и чрез този жизнен Йордан достига до ядрото на Луциферовия принцип в нисшето себе – ядрото на съзнанието в светилището на главата. Ако тези два принципа взаимно се приемат, Иисус бива кръстен в Йордан; Йоан, пречистеното природно аз, се оттегля и Иисус започва своето тригодишно странстване.

Какво представлява това странстване? То е едно постоянно, все по засилващо се докосване на опорочената микропланета от една свещена сила. В библейската митология това е описано като „в началото Иисус отива в пустинята“. Не е ли вашето земно себе пустиня, където всичко истинско намира само суха пустош и безутешност? Въпреки това тази пустиня трябва да бъде преодоляна от излъчването на Иисус за „четиридесет дни и четиридесет нощи“. Това е картината на борбата от началото до края – горчивата чаша, която трябва да бъде изпита до последната капка.

Вие може би разбирате какво се случва сега. Силата на новия живот напада вашата микропланета. В резултат на това взаимодействието между микропланетата и огъня на природната липика веднага бива прекъснато. Равновесието между природния бог и диалектичния човек е нарушено. Ако сега този диалектичен човек бъде подтикнат към своята ендуристична смърт, това неизбежно ще доведе и до смъртта на природната липика, до края на Луцифер, края на Сатаната, края на природния бог в човека.

Затова вие ще разберете какво се случва там, в началото на пътя, който води от пустинята към истинския живот: Съществува на липиката се нахвърля върху кандидата с цялата си величественост, с всичките си кармични богатства, с цялата си еонна сила и власт. И чуйте какво се случва:

„Тогава Иисус бе отведен от Универсалния дух в пустинята. И като пости четиридесет дни и четиридесет нощи, най-после огладня. И приближи се до него изкусителят и му рече: Ако си Божи син (т.е. нов човек), заповядай тия камъни да станат на хлябове.“ Това означава: благодарение на новата сила и власт, която си получил, ти можеш да трансформираш, да култивираш тази природа и да направиш от камъните хляб.

Природното висше себе се опитва да задържи кандидата в този природен порядък, като го изкушава да направи луциферовата природа приемлива.

Но Иисус му отговаря: „Човек не живее само от хляба (т.е. от тази природа), но и от (силата и същността на) всяко слово, което излиза от Божията уста.“ Иисус решително отхвърля съществото на липиката, което просто изпълнява своето природно призвание.

„Тогава сатаната го отвежда в Светия град, поставя го на купола на храма и му казва: Ако си Божи син, хвърли се долу¹.“ Това означава: докажи, че си преодолял земното притегляне, докажи принадлежността си към Кръга на апостолите, докажи че си нов човек.

Доказателство за изначалното обаче не може и не бива да се дава в земния свят. Ако кандидатът би демонстрирал своето могъщество и сила, то те не биха имали ни най-малко влияние върху земните хора. Те не биха могли да преценят правилно неговото състояние, а чрез опита си да ги убеди, кандидатът само ще докаже, че все още не се доверява на собствената си сила, която отново му е дарена. Това означава, че той поставя гностичната сила на проверка, а това би било един чисто диалектичен контрол, на принципа „сигурността на първо място“. Затова на този опит за изкушение кандидатът отговаря: „Казано е: Да не изпитваш Господа, твоя Бог.“

„Пак го завежда сатаната на една много висока планина, показва му всички царства по света и тяхното великолепие и му казва: Всичко това ще ти дам, ако паднеш на колене и ми се поклониш.“

Съществото на липиката, което се чувства абсолютно несигурно по отношение на своето цялостно съществуване, се изправя пред него с цялото си великолепие и могъщество и му предлага най-високо ценените и трудно постижими блага в диалектиката. И сега кандидатът доказва своята твърда решителност, своето пълно сбогуване дори и с най-прекрасните илюзии и казва: „Махни се от мен, сатана! Аз ще служа единствено на Бога!“

Следователно в началото на истинския път съществото на липиката отправя предложение към трите природни его-съзнания на кандидата:

- първо, към неговата стара егоцентричност;
- второ, към неговия стар морал;
- трето, към неговите стари идеали.

Докаже ли се, че новата гностична радиация в кръвта на ученика е достатъчно силна, сатаната го напуска. Това означава, че всички светлини на луциферовата липика угасват. Образът на старото висше себе изчезва и старите, загасени преди толкова дълго време светлини на Първоначалния човек засияват в утринната зора, в изгрева на новия ден. Те утешават и обгрижват зараждащия се нов микрокосмос като ангели. Затова е писано: „И тогава дяволът го остави. И ето, ангели дойдоха при Него и Му служиха.“

¹ Б.пр. Евангелие на Лука 4:9

ТОЙ ТРЯБВА ДА РАСТЕ, А АЗ ДА СЕ СМАЛЯВАМ

И така, видяхме, че в микрокосмоса има две същества: едно нисше себе в смъртната част на микрокосмоса – обикновеното земно съзнание, и една безсмъртна част, така нареченото висше себе – съзнанието на ауричното същество. Въпреки че и двата принципа притежават свой личностен образ, те са зависими един от друг и неразривно свързани.

Висшето себе, ауричната личност, носи кармата, резултата от всички изяви на нисшето себе. Поради това висшето себе е до такава степен определящо и даващо насоката за развитие на цялата система, че с право може да се каже, че то е господарят в системата. То надзирава почти всички пътища за достъп към микрокосмоса и по този начин може напълно да контролира нисшето себе, трансмутирайки всички проникващи сили и излъчвания в съответствие със собственото си състояние. Следователно според своята същност висшето себе е вашият природен бог в истинския смисъл на думата. То упражнява пълна власт над вас.

За да придобиете известна представа за тази власт, ще насочим вниманието на приятелите, интересувани се от астрология, към хороскопите им. Картината, която изчислявате и чертаете от момента на раждането, се дирижира напълно от висшето себе. Тази картина от момента на раждането фактически е директна проекция на висшето себе, представена като диаграма. И обърнете добре внимание на това, че една голяма част от вашата личност, а именно тройното его, менталната способност и тялото на желанията произлизат от тялото на това ваше висше себе, така както физическото ви тяло заедно с етерния му двойник се създават в тялото на майка ви.

Когато една бъдеща майка за пръв път усети живот в детето, което носи, тогава едно изпразнено аурично същество¹ (т.е. аурично същество, което не притежава смъртна личност, защото е отпаднала чрез смъртта) се свързва с нея с цел да запълни тази липса. Това аурично същество излъчва една водородна сила в канала на змийския огън, който е първото нещо, което се забелязва в ембриона. Този лъч на съзнание се свързва с ембриона и от този момент нататък, така както детето израства телесно в утробата на майката до раждането си, така формулата на съзнанието, качествата и вибрацията на етерните процеси на горене точно се настройват към осиновяващото аурично същество. След раждането си детето малко по малко се отделя от ауричното същество на майката и се приема от ауричната система на другото аурично същество – това, което, така да се каже, осиновява новата материална човешка форма.

Трябва да ви е ясно, че е необходимо осиновяващото аурично същество да е сродно с това на майката. Ако това не е така, тогава настъпват неприятните временни усложнения при бъдещата майка.

Понякога формиращото се дете е абсолютно неприемливо за едно чуждо аурично същество. Органната му структура може например да бъде толкова слаба и лоша, че никое аурично същество да не може да използва такова създание за собствените си цели. В такива случаи детето се ражда мъртво или с някакъв недъг, или пък се свързва здраво с ауричното същество на майката. Тоест в този случай новороденото не само е дете на своята майка, но в известен смисъл е и неин брат или сестра. Също така е възможно едно такова дете, което не е прието от никое чуждо аурично същество, да бъде прието от ауричното същество на бащата.

При такива случаи възниква една много силна връзка с майката или с бащата. При майката и детето или при бащата и детето жизнената сила силно намалява, защото ауричното същество трябва да се грижи за двамата. От биологична гледна точка това понякога все още е възможно, но ако ауричното същество например притежава голяма култура, в резултат на което употребява много водород и кислород (т.е. отразяващ етер и светлинен етер), тогава,

¹ Б.пр. приемното, или осиновяващо аурично същество, т.е. което се свързва с формиращото се дете и го приема в себе си.

естествено, и нисшето себе ще има културни потребности. В такъв случай необходимите етерни сили се набавят с най-големи усилия и магнитното поле се претоварва. Често в случаи, когато родителството се желае извънредно много, става такова удвояване, събиране на две планети в един микрокосмос. Ако по-късно една от двете страни пожелае да тръгне по Пътя на освобождението, обикновено трябва да изчака до смъртта на майката или бащата, до отделянето на едната от двете „планети“, преди да може да получи свобода на действие. Веднага щом отделянето на едната от двете планети стане факт, другата много бързо се превръща в съвсем различен тип. Променя се лицето, навиците, изчезват някои аномални прояви в поведението.

Тези обяснения ви се дават, за да ви стане ясно, че във вашата несвещена свързаност със съществото на липиката не може да съществува никакъв истински живот в първоначалния, божествения смисъл на думата. Всичко, което става във вас, около вас и с вас е само един чисто биологичен процес. Вие сте подложени на един природен процес и сте неговия осъден на умилане продукт!

Разгледайте още веднъж в тази светлина това, което се нарича „живот след смъртта“ и „реинкарнация“.

Можете ли да кажете, че познавате някой предишен живот? Не можете! Защото, когато умрете според вашето природно същество, с течение на времето цялото ваше личностно същество изчезва и само водородният принцип, който ви е дал живот, се завръща към висшето себе. Така както след смъртта съществото на едно куче се разлага и изчезва за няколко дни, така се случва и с вас, ако останете в тази природа, макар че това става за един малко по-дълъг период от време.

Може ли да се каже, че висшето себе познава един предишен живот? Не! Защото то има само **един** живот! Той е започнал в зората на несвещеността и продължава, макар и с безброй преобразувания и изменения на формата, и до този момент. Висшето себе е една сляпа, безцелно препускаща напред сила, възплъщение на една силова структура, изплъзнала се от контрол, която търси и се стреми към осъществяването на своята основна формула, чийто резултат обаче – планетата, изявата на човека вътре в микрокосмоса, винаги бива унищожавана.

В Библията се казва: „От пръст си създаден и отново в пръст ще се превърнеш.“ И това е така! И когато например философията на Хегел разбива заблудата на метафизичните брътвежи, тя има право и учението за трансфигурацията застава на нейна страна. Затова и ние разбиваме заблудата във вас, тъй като едва след разкъсването на воалите на илюзията, едва след голямото пречистване е възможно да започнете да търсите смисъла на истинския живот. Ако искате да принадлежите към расата на идващото ново човечество, ще трябва да се откажете от всякакви спекулации във всички области на живота.

Да предположим, че отхвърляте божествеността на диалектичната материална сфера и на диалектичната огледална сфера. Но сега трябва да продължите с вашето отхвърляне и да го приложите към материалната сфера в собствения ви микрокосмос с нейното земно себе, както и към огледалната сфера в собствения ви микрокосмос с нейното висше себе. Едва тогава ще бъдете последователни, едва тогава вашето разбиране, вашето познание ще докаже правотата си в разумно-нравствено отношение. Отхвърлите ли този макрокосмос, защото той е вселената на смъртта, тогава трябва да отхвърлите и този космос, защото той е жизнено поле, произлязло от макрокосмоса на смъртта. И когато отречете този космос, ще трябва да отидете още по-нататък в разсъжденията си и да се отречете и от сегашното състояние на своя микрокосмос. Едва тогава ще бъдете последователни в своята философия.

Във вашата система представителят на цялостната смъртна природа е висшето себе, ауричната личност. То е „Сатаната“ от самото начало („Сатана“ означава „противник“, „враг“).

Но по силата на вашата обикновена земна природа висшето себе не е ваш противник! За вас то е едновременно баща и майка, ваш поддръжник. По природа вие имате една и съща кръв с висшето си себе и живеете от нея. И като ученици на Духовната школа вие все още понякога желаете да живеете от нея. Тогава си правите прогресивни хороскопи, търсите определени аспекти и по този начин се опитвате да се ориентирате относно внушенията от висшето ви себе. Ако поради липса на чувствителност вече не можете да разбирате вътрешния глас на висшето си себе, тогава науката астрология ви идва на помощ със своя метод – една прекрасна наука за висшето себе, когато нисшето себе иска да получи познания за него.

Ако сте по-чувствителни, гласът на висшето себе може да прозвучи във вас, а е възможно и да съзрете нещо от него. Тогава си мислите, че сте видели Иисус или Дева Мария, или някой Учител, или – на езика на Духовната школа – смятате, че във вас се е появило нещо от новото същество. Не съществуват ли много религиозни и окултни системи, чиято цел е да се постигне единение с висшето себе?

Тогава висшето себе все още не е ваш противник! Защото вие намирате за толкова прекрасно да задържите още една частица от заблудата. Вие не се осмелявате да бъдете намерени голи! Не се ли опирате във всичко на вашето въображение? Кой би се осмелил да отхвърли от себе си това самозаслепление?

Само за този, който направи това, висшето себе се превръща в Сатана, в противник. Едва когато висшето себе стане ваш противник, можете да кажете: „Махни се от мен, Сатана!“

Често заблудата е следствие от незнание. Мнозина изхождат от предположението, че в микрокосмоса първо трябва да израсне една нова личност, т.е. вътре в сегашното микрокосмично небе трябва да възникне една нова микрокосмична земя. Това предположение обаче е абсолютно погрешно!

Пророкът от Патмос видя едно ново небе и една нова земя, а първото небе и първата земя бяха преминали. Разбирате ли тези думи? За да дойде една нова земя, трябва първо да съществува едно ново небе. Това означава ликвидиране на целия сегашен микрокосмос в най-пълния, най-дълбокия смисъл на думата и появата на един друг, напълно различен микрокосмос. Това означава края на цялостната ви система. *Вие* искате да трансфигурирате, *вие* искате да влезете в едно ново жизнено състояние. Това е напълно изключено! *Вие* трябва да умрете, да изчезнете напълно. Нищо от вас, нито от висшето ви себе, не трябва да остане: гробът трябва да бъде празен. Всичко от старото небе и от старата земя трябва да премине.

За първи път в нашето съвремие отново се възвестява това слово за края¹. За първи път се разрешава *във* и *от* Духовната школа отново да се обясни словото на по-старите братя и сестри, словото на манихеите за тоталния край. Словото на истината се намира в унищожаването на цялостното ви природно състояние, в разтварянето му в нищото.

Един голям служител на Христос от 19-ти век каза веднъж, че не вярва в по-нататъшното съществуване. Хората онемяха от учудване, че той може да каже такова нещо. Сега обаче вие ще го разберете: Той вярваше в края на старото небе и на старата земя! В това вярваше той и това изповядваше, така се изявяваше и така се сбогува. Ето това е истинската ендурa: не само ликвидиране на аза, т.е. на нисшето себе, а и премахването на висшето себе.

Тези неща са трудни за разбиране. Измеренията на този път са потресаващи. Застанете сега напълно трезво пред следното:

Може би вече сте си казвали някога: „Сатана, махни се от мен!“ Кой казва това? В обикновената природа Сатаната казва това на самия себе си, борейки се със злото и неговите резултати. В тази борба, като следствие от свързаността на доброто и злото, противникът, висшето себе, среща съпротива в самия себе си. И неговият вик доказва, че той все още е напълно зает с това да се себеутвърждава.

Сега може би с нотка на отчаяние ще отбележите: „Не е ли тогава най-голямата безсмислица всичко, което се преподава за трансфигуризма, след като в мен и около мен няма нищо, което да трансфигурира, и според вашите думи тук може да се говори само за

¹ Б.пр. Катарите наричат този процес на умиране на всичко небожествено в микрокосмоса „Ендурa“

пълното ликвидиране на моята тотална жизнена действителност? Тогава не е ли учението за атома на Духовната искра само една мечта и не трябва ли да изпратим в света на фантазиите твърдението, че в ауричното същество се намира едно латентно слънце?“

Ако тези въпроси се издигат от пожара на вашето отчаяние, това е чудесно. Ние ще отговорим на вашия въпрос с няколко контравъпроса: Кой е Иисус, който трябва да бъде роден във вас? И кой е Христос, който трябва да дойде отново, и при това в облаците на вашето микрокосмично небе? Да не би Иисус да е някаква промяна на вашето нисше себе, а Христос – промяна на вашето висше себе?

Не, хиляди пъти не! Иисус Христос е абсолютно Другият, новият микрокосмос, новото небе-земя.

„Но тогава какво общо имам аз с всичко това?“ – може би ще изстреляте поредния си въпрос към нас. Нашият отговор гласи: Чували ли сте някога за свещения закон, който действа във всички области: Където светлината някога е светила, там тя ще се завърне отново?

Някога съществуваше един божествен микрокосмос, но на негово място се появи една голяма несвещеност, която в продължение на еони време беше организирана в това, което вие и вашето висше себе представлявате днес. Тази система на несвещеност обаче не беше в състояние да заличи някои отличителни белези от миналото. В ауричното същество се намира едно латентно божествено слънце, а в сърцето на земното същество е скрит един божествен атомен принцип като латентна тайна от праминалото.

Ако сега цялата система пожелае да се смири и тотално да се ликвидира, като пробие, разкъса и премахне всяка заблуда, тогава светлината – първоначалната светлина – отново ще засияе на старото си място. Ще се появят едно ново небе и една нова земя. Латентното слънце в ауричното същество ще бъде възпламенено и неговото огледало, неговата луна – атомът на Духовната искра, ще поеме отново по своята орбита. На тази база ще възкръсне новият човек. Ако можете, намирайки се в процеса на формиране на новия човек, да кажете спонтанно и категорично: „Той, Другият, трябва да расте, а аз да се смалявам“, доказвайки го със съвършеното си жизнено поведение, ако можете да изречете това с онази радост, която надхвърля всяко разбиране, тогава над вас ще се излее благословията на мистериите на спасението, тогава светлината от другия бряг на Йордан ще дойде при вас. Тогава над вас ще се появи голямото знамение, за което се говори в Книгата на Откровението, гл.12:

*И голямо знамение се яви на небето,
жена, облечена със Слънцето,
и с Луната под нозете ѝ,
и на главата ѝ корона от дванадесет звезди.*

След това процесът продължава още хиляда двеста и шестдесет дни. Това е картината на пълното осъществяване на процеса, и накрая може да се каже:

*И видях едно ново небе и една нова земя,
защото първото небе и първата земя преминаха
и морето (на старите етерни сили) го нямаше вече.*

Можете ли да вървите по този път заедно с нас? Тогава може би вече няма да знаете толкова добре как трансфигурира един човек, защото никой земен смъртен човек не трансфигурира; а много повече ще знаете и разбирате защо несвещеният микрокосмос трябва да бъде ликвидиран и ще го докажете на дело. От този час нататък над вас ще се спусне едно голямо спокойствие, спокойствието на края. Цялото гонене, преследване и търсене ще принадлежи на миналото и с всеки дъх ще изповядвате:

Той трябва да расте, а аз да се смалявам.

Той, най-малкият, ще стане най-голям, защото веднага щом несвещеността изчезне, светлината ще се завърне там, където някога вече е светила.

Към края сме на нашите въвеждащи разяснения относно идващия нов човек. Ние разгледахме философски от всички страни „новата раса“, за която се споменава в Библията и сега трябва да се задълбочим върху самите процеси на зараждане и развитие, както и върху възможностите и качествата на този изключителен човешки тип, който вече се забелязва тук-там и скоро ще бъде преобладаващ.

Онези, които вземат участие в тези нови процеси на развитие и вече са направили първите си стъпки по пътя към Бащиния дом, подразделяме на групи като „Кръга на апостолите“ и „Братството на апостолите“. Под „Братството на апостолите“ имаме предвид всички обновени, които са били освободени по целия свят, а под „Кръга на апостолите“ – онези измежду тях, които са се пробудили в силовото поле на Духовната школа на Розенкройц.

На 15 юни 1951 г., петък, възникна Кръгът на апостолите и при това той отвори един *трети храм*, с което Духовната школа, след 36 години работа в голямото работно поле, направи пробив към поставената ѝ в миналото цел. Това, което беше възложено и започнато на 17 декември 1915 г., беше постигнато в петък, на 15 юни 1951 г.

Под *първия* храм разбираме Школата на Розенкройц, на която трябва да гледате като на голямото преддверие, където всички търсещи са радушно приети и получават възможността да изследват целта и работата на Школата и да изпитат върху себе си въздействието на нейната сила.

С *втория* храм обозначаваме Школата за по-висше съзнание. В нея се приемат ученици, които се подготвят за идващото ново жизнено състояние.

Третият храм е работното поле на Кръга на апостолите, в който влизат онези, които са получили участие в това ново жизнено състояние.

По този начин нашите разсъждения относно идващия нов човек получават извънредно актуално значение, защото резултатите от активностите в трите храма, осъществяването на новия човек, ще се докажат тук. Дано стане ясно на читателя, че е отворен пътят за една работа, която в близко бъдеще ще бъде вписана с непреходни букви в човешката история.

Един ден Братството на трите храма вече няма да може да бъде намерено в диалектичното поле. То ще бъде прието в облаците на небето, където ще посрещне Господа.

ВТОРА ЧАСТ

**СЕДМОРНИЯТ ПЪТ
НА ФОРМИРАНЕ НА НОВИЯ ЧОВЕК**

ВЯРА, ДОБРОДЕТЕЛ, ПОЗНАНИЕ

Който желае да върви по Пътя на обновлението, трябва да бъде добре ориентиран относно неговите предпоставки, за да може, изпълнявайки ги, да постигне целта си. Има седем предпоставки за Пътя. Ще ги намерите в Библията, в началото на Второто съборно послание на апостол Петър, гл.1, ст.5-8, където четем:

*„Вложете цялото си старание
и чрез вярата си усилете добродетелта,
чрез добродетелта – познанието,
чрез познанието – себевладеенето,
чрез себевладеенето – постоянството,
чрез постоянството – блаженството¹,
чрез блаженството – любовта към ближния,
и чрез любовта към ближния – Любовта.
Защото, ако притежавате тези качества в изобилие,
те ще ви направят да не сте неспособни,
нито безплодни в познаването на нашия Господ Иисус Христос.“²*

В хода на времената мнозина прочетоха тези думи и изучаваха тази задача, без да постигнат дори и един позитивен резултат. В началото те се питаха какво е „добродетел“, дискутираха за това помежду си, търсеха в литературата и изучаваха различни мистични жизнени норми. След тази подготовка те успяха да съставят списък от жизнени правила, отчасти от чисто биологичен вид, отчасти от етичен, морален характер. Те постановиха предписания и норми и определиха какво е позволено и какво не. Те очертаха теоретично образа на „добродетелния човек“ и се опитаха, всеки за себе си, на практика да осъществят този теоретичен образ.

След това те се изправиха пред задачата, на базата на вече постигнатата добродетелност, да постигнат познание. Те смятаха, че натрупването на познание означава разбиране с ума, интелектуалност, трениране на мозъчния капацитет и че това може да се постигне най-добре и най-бързо, ако човек е добродетелен и прилежен. Живеейки извънредно скромно, добродетелно и уединено, човекът се нахвърляше върху ученето и насочваше усилията си върху възможно най-голямото развитие на интелекта. Той постигна много, твърде много. Той знаеше всичко, което можеше да се научи и да се разбере в този свят. Човекът стана много учен.

Така, упражнявайки добродетел и трупайки познание, човекът, разбира се, започна и да се владее извънредно много. Дори и ако отнякъде долетеше радостен смях, въздействащ толкова заразително върху другите със своята живителна вибрация, лицето на кандидата оставаше неподвижно като маска. Той си оставаше много сдържан, контролиращ се много добре и насочен към своята задача – да придобие добродетел, познание и себеконтрол.

Лъч светлина проблясва в учебната стая, чуруликане на птички долита през отворения прозорец. Кой не би зареял погледа си от време на време към ширналите се поля? Със сигурност не и кандидатът – той не желаше да бъде разсейван. Започнатият процес трябваше да се продължи с желязна твърдост, с една почти непонятна настойчивост.

Лицето ставаше все по-бледо, чертите се изостряха. Вече не се правеше разлика между ден и нощ, паузите за отдых и грижа за тялото бяха пренебрегнати. Но беше ли постигнато

¹ Б.пр. или благочестие

² Б.пр. Този текст от Библията е преведен от оригиналния нидерландски текст на Ян ван Райкенборг

блаженството? Не, кандидатът трябваше *да бъде* блажен, благочестив! Към всичките изнурителни усилия се прибави и още нещо: Блаженството трябваше да се практикува.

Какво представляваше, в какво се състоеше блаженството? Хората се питаха един друг, заедно го обмисляха и така съставиха програма, един дневен ред. На базата на добродетелта, познанието, себевладеенето и постоянството трябваше да се изричат научени наизуст молитви, да се нашепват литании¹ и да се практикуват религиозни медитации. Освен това молитвите нямаха край и така се появиха непрестанните богослужения и литургии в манастирските параклиси, при които с часове се коленичеше върху каменните надгробни плочи или пък се упражняваше набожност и благочестие в мразовитите зимни нощи. По този начин всеки монах-кандидат се превръщаше в християнски йога, защото между всичките упражнения на този каещ се грешник и тези на йогите под жаркото слънце в Индия, практически нямаше никаква разлика.

Но не можеше да няма моменти на изтощение, моменти, в които поради силното напрежение не можеше да се спре отклоняването на мислите от целта. Това причиняваше голямо недоволство от самия себе си и се превръщаше в нов повод за самоизтезаване. Човекът се самобичуваше с пръчка, лишаваше се и от най-малкия комфорт, който все още беше останал, и преминаваше към постене, защото постигнатото качество трябваше да се поддържа. Той не биваше да се отпуска и унася, защото трябваше да изпълни и още една задача. Кандидатът трябваше да упражнява на практика и любовта към ближния. И какво друго би могла да бъде тази любов, освен някаква изява на хуманна активност в една или друга форма – да приготвя и раздава храна, да събира дрехи, да гледа болни, да бъде приятелски настроен към всички и с възвишена и благородна усмивка да крачи по Господните пътища. Също и за това трябваше да отделя време. За всички бе непонятно как смогваше с всичко това, но той все пак го правеше. Едно бе сигурно обаче – кандидатът, който вървеше по този път, приличаше повече на мъртъв, отколкото на жив, и живееше почти извън тялото си, в едно напълно медиумистично кръвно състояние.

Сега обаче трябваше да дойде славата на славите: чрез любовта към ближния да се изяви Любовта! Тук обаче кандидатите губеха почвата под краката си. Те знаеха, че не става дума за човеколюбие. Те мислеха, че това трябва да е някаква мистична унесеност и захлас, любов към Христос. При жените кандидатки – към Исус, а когато ставаше дума за някой монах – към Мария, но понякога се случваше да се изрази любов и към двамата. Само ги чуите как говорят за техния сладък Исус и за сияйната царственост на Небесната дева!

И тогава някоя нощ се случваше прототипите на тяхното обожание да им се явят във формата на безплътни сенки. Те се плъзваха вътре през витражите на църквите. От пъстроцветните картини на витражите се отделяха фигури и образи, приближаваха се към тях с благославящи жестове и произнасяха възвишени слова.

Сигурно сте чели как тези набожни хора, вървящи по пътя, посочен им от основателя на църквата апостол Петър, се бореха до самия край. Милиони хора вярват, че на тези пилигрими най-накрая ще им бъде позволено да влязат в Господното царство. Каква заблуда само! Истината, реалността е, че чрез метода си тези християнски йоги са изковали една толкова здрава връзка с огледалната сфера, че може да се говори за една почти вечна свързаност. Резултатът, който постигнаха, беше мистично-окултният медиумизъм – заблудата за едно диалектично блаженство.

Така описаният ви метод на псевдоблаженство може да се упражнява и по друг начин. При него човек може да се стреми към същата цел, но с някои незначителни разлики, и да я осъществи. Но всичко това неизбежно води до един и същ резултат: едно още по-интензивно приковаване към колелото на раждането и смъртта. Така различните мистични школи експериментираха по различни начини и ние сме сигурни, че и в Духовната школа на

¹ Б.пр. Форма на молитва, или молитвено пеене, наследена от юдеизма, използвана при служби и процесии, състояща се от няколко молби. Коренът на думата идва от гръцката дума *λίτή* (Lite), което означава „молитва“ или „молба“.

съвременния Розенкойц също има ученици, които вървят по този несвещен път, защото не желаят да се вслушат достатъчно в указанията, съветите и предупрежденията, които им се дават. Дори и сред нас има такива, които се вкопчват в една определена етика, жадно поглъщат философията на интелектуално ниво и демонстрират себевладеене и постоянство – това са тези, които са блажени в горепосочения смисъл, те упражняват дилетантски различни форми на любов към ближния и възвишеност. Но това с нищо няма да им помогне. Тяхната свобода е една заблуда, връзката им – оловна тежест, а блаженството им е възход в страната на сенките. И всичко това, защото не са направили ни най-малкото реално усилие да изковат ключа към седмория път.

Този ключ се крие във вярата. *„Вложете цялото си старание и чрез вярата си усилиете добродетелта.“* Вие трябва да притежавате вяра.

В нашето съвремие вярата е едно изтъркано и изпразнено от сила понятие. Под вяра хората разбират приемането или изповядването на едно определено учение – например човек е ортодоксално вярващ, ако е приел трудните калвинистки догми, а в противен случай е толерантен и либерален. Така хората са вярващи или евентуално невярващи в различни тоналности. Но свещените писания на всички времена ясно подчертават, че вярата не е приемането или изповядването на едно учение или църква, на една школа или един бог, а се отнася до едно притежание, което човек трябва реално да осъзнае. Те ни карат да разберем, че това притежание трябва да се изпита в сърдечното светилище, то „трябва да си направи жилище в сърцето“, или с други думи – праатомът, атомът на Духовната искра трябва да бъде съживен. Преди да се пробуди този атом, няма вяра, не може да има. Дотогава всичко е само диалектично дърдорене, имитация, природна религия. Вие ще забележите, че обратно на това, на базата на истинската вяра седемте предпоставки, за които говори апостол Петър, получават ново и съвършено различно звучене и същевременно и висш научен смисъл.

Когато праатомът бъде оживен и кандидатът му се довери чрез себеотдаване, това означава едно новооживяване на кръвта. Тогава в цялото му същество се появява нещо, което искри от всяка клетка на неговата личност. Тогава се появява един вътрешен, кръвен подтик към добродетел. И това не означава изучаване на някакви морални жизнени норми и тяхното регулярно прилагане. Тогава човек не пита: „Какво ми е позволено, какво трябва и какво мога да правя?“ А тогава вашето кръвно съзнание спонтанно се насочва по пътя, който се осветява от светлината на праатома като от слънце. Тук „годност“ означава да се насочите към светлината, да следвате указанията на вътрешната светлина. Ако тази светлина не може да се освободи в ученика, той още не е „годен“ (за Пътя). Тогава се появяват погрешното разбиране и грубите грешки и никой не може да ги предотврати.

Но този, който изпитва в кръвта си спасителното въздействие на праатома и по този начин тръгва по Пътя, достига също и до познание. Вие вероятно знаете какво се има предвид с това. Мозъчните центрове притежават способността да възприемат разумно-нравствено това, към което се насочват сетивните органи, както и да задържат в мозъка определено впечатление от него. Когато съзнанието на човека произлиза изцяло от тази диалектична природа и е насочено изцяло към нея, т.е. сетивните органи са изцяло съгласувани с нея, тогава е невъзможно в мозъка да се натрупа друго познание, освен онова, което се отнася до материалната и огледалната сфера. Ако праатомът в сърцето ви не вибрира и поради това не сте запалени от Божия дух, тогава нямате „вяра“, и ако в това състояние четете литературата на Розенкойц или вземате участие в някоя служба на нашата Школа и сте запомнили всички правила и учения на Школата от А до Я, съвсем не си мислите, че вече притежавате познание за Гносиса, за Бога.

Тогава каква е ползата от нашата литература? Целта на нашата литература е да даде посока на вашето търсене, да ви помогне да стигнете до вярата, да ви доведе до себеосвобождаващи действия, чрез които праатомът да може да бъде възпламенен. Ако тези действия отсъстват, тогава всичките ви познания за нашата философия са външни и всичките ви старания на тази база представляват мистичен окултизъм, а резултатът е приковаване към колелото на раждането и смъртта. По този начин благословията се превръща в проклятие. И

когато откриете негативното във вашите старания, естествено, няма да потърсите причините за своя провал в самите себе си, а ще го припишете на философията и на Школата. Ядосани, ще извадите нашата литература от библиотеката си и ще я занесете на антикварната борса или, ако вашият яд е примесен със сарказъм и гняв, ще ни изпратите обратно книгите с едно остро писмо (което впрочем вече се е случвало). Съществува и още една, трета възможност – във вас да се появи склонност да измените съдържанието на литературата и да го нагодите за своя собствена употреба.

В библиотеката ви вероятно се намират различни свещени писания от всички времена. Можете обаче да сте сигурни, че всички тези послания са фалшифицирани, защото в миналото мнозина, които се смятаха за авторитети в метафизиката, бяха на мнение, че трябва да направят в тях изменения, тъй като съдържанието им не отговаряше на техните опитности.

Ако поставите на пода един чист лист хартия, ще видите, че вашата котка или куче ще стъпят върху него с мръсните си лапи. Природата винаги стъпва върху чистото и неопетненото. От чистотата винаги се излъчва нещо, което привлича природата, но когато тя го докосне – го омърсява. И това се случва винаги с бруталността и глупостта на невежеството. Затова човек не бива да се озлобява заради тези неща, това причинява само болка. Изследвали ли сте някога каква чудовищна и ужасна злоупотреба се извършва в този свят с вече неспасяемо осакатената Библия?

Когато чрез вашето себеотдаване атомът на Духовната искра в сърцето ви започне своята свещена работа и вие се настроите към тази светлина, едва тогава ще имате познание в смисъла на Светото писание. Вие знаете, че чрез атома на Духовната искра се освобождава един нов хормон, който влияе на кръвта. В резултат на това в светилището на главата се запалва един нов факел – факелът на пинеалната жлеза. Неговата светлина свързва кандидата с Универсалния Гносис, с Дао, с познанието, което е като една жива пълнота, една жива, вибрираща действителност.

Същевременно това познание е Гносис, Дух, Бог, Светлина. То е всеобхватно, вездесъщо. За него се казва:

*Господи, Ти ме изследваши и ме познаваши.
Дали седя или ставам, ти знаеши това;
Разбираши мислите ми отдалеч.
Дали вървя или лежа, Ти винаги си с мен
и виждаши всичките ми пътища.
Защото ето, думата още не е дошла на езика ми,
а Ти, Господи, вече я знаеши цялата.
Ти ме обгръщаши от всички страни,
Ти държиши ръката си над мен.
Това познание е пречудно и твърде възвишено за мен,
аз не мога да го разбера.*

СЕБЕВЛАДЕЕНЕ (I)

*„Вложете цялото си старание
и чрез вярата си усилете добродетелта,
чрез добродетелта – познанието,
чрез познанието – себевладеенето,
чрез себевладеенето – постоянството,
чрез постоянството – блаженството,
чрез блаженството – любовта към ближния,
и чрез любовта към ближния – Любовта.*

Това са предпоставките за седмория път. Който желае да изкачи тези седем стъпала, първо трябва да притежава ключа за това. Този ключ е вярата, и ние открихме, че вярата – в смисъла на Светото писание – не е приемането или изповядването на едно учение или църква, на някаква школа или определен бог, а да осъзнаем, че притежаваме праатома в сърдечното си светилище и съзнателно да изпитваме неговите въздействия. Когато праатомът бъде възпламенен, когато започне неговата активност и кандидатът му се довери в себеотдаденост, това означава, както вече казахме, едно новооживяване на кръвта. Това новооживяване на кръвта е първото стъпало по седмория път и в посланието на апостол Петър е наречено добродетел.

Добродетел означава: въз основа на притежанието на новата кръв спонтанно да се следват указанията на Гносиса. Който не притежава тази кръвна база, все още не е годен за Пътя и с това доказва, че сега-засега в най-добрия случай се е заел с изковаването на ключа към Пътя – вярата.

Който притежава добродетел, постига също и познание. Тогава се запалва факелът на пинеалната жлеза в светилището на главата, в резултат на което кандидатът се свързва директно с Универсалната светлина на Гносиса, с голямата „Книга на живота“, както я наричаха класическите розенкройцери. Тогава е изкачено второто стъпало на Пътя и сега се доказва също и себевладеенето – годността за третото стъпало.

Необходимо е да бъдете въведени по-подробно в същината на третото стъпало, тъй като и по отношение на понятието „себевладеене“ трябва да бъдат отстранени различни погрешни разбирания.

Диалектичният човек, бил той примитивен или образован, познава различни форми на себевладеене. Това себевладеене представлява определена тактика в живота – поведение, което следва възприети и заучени форми на възпитание и образование – „да си държиш юздите“ или „да обуздаеш себе си“. При такова жизнено поведение човек мълчи, въпреки че кръвта го подтиква да говори, потиска гнева си и демонстрира външно спокойствие и невъзмутимост, дори и когато вътре в него бушува буря. Той демонстрира поведение, което е в пълно противоречие с мислите му, и затова симулира приятелство, учтивост, любезност, коректност, внимание и човеколюбие в случаи, в които нападение с цел убийство много повече би съответствало на неговата същност. Колко често някой проявява прекалено голям интерес към нас само защото се чувства служебно задължен или защото определена ситуация го изисква. Такова жизнено поведение е толкова неистинно, толкова фалшиво, че дори само чрез него се поддържат и стимулират много форми на злото в този свят. Към това жизнено поведение е наставляван и възпитаван човекът и то представлява един фактор, който неминуемо присъства във всички житейски методи. То присъства дори в преддверието на Школата на Розенкройц! Почти никой не е свободен от него.

Това себевладеене е самозащита. Защото какво би се случило, ако човек покаже без задръжки собственото си себе в истинския му вид? Ще настъпи невъобразим хаос, кървава баня, адски ужас, надхвърлящ и най-смелите фантазии. Това състояние може да се

наблюдава само в граничните области на отвъдния свят. Затова човекът не упражнява самоконтрол (себевладеене) само за да поддържа заблудата за някакво възпитание, но и поради страх от природния инстинкт на другите. Ясно е, че по този начин цялото човечество може да бъде принуждавано да упражнява железен самоконтрол, като така може да бъде създадена и поддържана една определена норма на възпитание и поведение. Но тази норма е основана на лъжи, заблуда и страх, поради което човечеството живее върху един вулкан.

Ние знаем, че този вулкан изригва периодично, защото в защитната стена на себевладеенето винаги има изключително слаби места. Себевладеенето се подкопава точно от его-инстинкта и себеутвърждаването. Милиони пъти човешките интереси влизат в конфликт едни с други. Затова за най-добър метод се счита да служиш на собствените си интереси и да ги осъществяваш под маската на самоконтрола, а това означава с извънредно голяма любезност и дружелюбност, с копринено меки обноски, с религиозно мънкане и многократно употребяване на свещени имена. Така под маската на себевладеенето един човек атакува себевладеенето на друг. Но тогава изведнъж, подобно на изригване на нажежена лава, избухва необузданият природен инстинкт с всичките му ужасни аспекти, или казано по друг начин: натрупаните в ада на граничните области сили на потиснатите природни инстинкти се нахвърлят върху света и човечеството.

Тези изригвания се случват от време на време. Това може да се установи с абсолютна сигурност. Това е закон на смъртната природа – чрез диалектичното себевладеене с всяка минута се увеличават потиснатите природни инстинкти в граничните области. Така както чрез топлината на огъня се увеличава налягането в един парен котел, така се увеличава и пълкеният заряд в ада. И едно дете може да предскаже последиците от това. Затова думите в Библията, че човечеството непрестанно ще слуша за войни и за слухове за войни и че болките и страданията на човечеството ще идват и ще си отиват като въртенето на колело, са научно абсолютно неопровержими. Възпитанието, себевладеенето, приятелското отношение и хуманното поведение водят до постоянно нарастване на напрежението в адските области. Това е жестоката истина, пред която е поставено диалектичното човечество. Това е бездънната пропаст, зейнала пред човечеството в тази природа.

Дали това не е заключение на някой умопобъркан? Доказуемо ли е това твърдение? Това вие самите трябва да прецените!

Това, което в този свят човек нарича възпитание, образование, себевладеене, приятелство, хуманно държание и религиозно жизнено поведение, се намира в пълно противоречие с природните заложби и инстинкти на неговото същество. От природна гледна точка всеки човек е едно необуздало животно и затова в естественото си природно състояние се държи като животно. В това той не намира никакво удоволствие, защото изпитва неизмерима болка – и не поради поведението си, а от най-съкровения дълбини на своята душа. Когато човек потиска своите природни заложби, природните си инстинкти и своята фундаментална база за живот посредством намиращата се в противоречие с тях култура, той създава около себе си и под краката си едно поле на напрежение, един вулкан. Тъй като това поле на напрежение има своите граници, всеки път, когато равновесието между напрежението и предпазителя на полето на напрежение се наруши, става експлозия.

Това поле на напрежение и неговите експлозии не са от чисто личностен характер, а всички природни инстинкти, които човечеството потиска чрез своята култура, заблуда и илюзорен живот, създават едно колективно поле на напрежение, което се разпростира около цялото земно кълбо. Това поле го държи в плен от всички страни, превръщайки се във все по-голяма заплаха и неминуемо от време на време трябва да експлодира. Така чрез своята заблуда, чрез страха за живота човечеството създаде най-низшите пластове на огледалната сфера. Това са граничните области – областите на потиснатите природни инстинкти.

В началото на един нов ден на изява тези области са празни. В тях не са останали никакви потиснати човешки сили. Тогава тези области формират само едно поле на напрежение на природните етери. Но щом човекът започне да живее не от своята истинска същност, той започва да потиска в себе си сили, които се натрупват в гореспоменатите

гранични области. Така той ги населява с фантоми и демони, и понеже сам ги е създал, те, така да се каже, му се декларира¹ – те са негови създания. И после, когато настъпи смъртта и защитната стена на себевладеенето бъде разрушена, един такъв човек става жертва на демоните. Той трябва да остане с остатъците от своята личност сред тези фантоми и се превръща в привързан към земята дух.

За всички примитивни хора отвъдният свят е граничната област. Тяхната религия представлява жертване за демоните и страх от демоните, сътворени от цялото човечество. Отдавна вече много хора осъзнаха този ужас и се опитаха да се освободят от неговата хватка. Те се опитваха да направят това по следния начин: Те знаеха, че потиснатите природни инстинкти създават демони. Затова, поради страха и фундаменталната душевна нужда на човечеството, те апелираха към по-висши желания, към по-висши мисли. Те разпростряха мрежата на един небесен порядък, но разглеждан от чисто диалектична гледна точка, един Девахан. Те разпространиха много учения за възвишеност, красота, приятелство и доброжелателство. Създадоха норми за човеколюбие и голяма пожертвователност и чрез прилагането на различни евгенични методи свързаха всички тези внушавани идеи с кръвта на човечеството.

По този начин те създадоха една друга огледална сфера, т.н. по-висши области на огледалната сфера, и я населиха със сенките на своите въображаеми богове. Етерните и силовите полета, които по-рано бяха природно чисти, сега се превърнаха в жизнени полета. Така след смъртта, подготвените чак до кръвта хора преминаваха първо през граничните области. Ако обаче кръвта им имаше повече полярност с някоя друга спирала от фантоми, накрая се преселваха на това място с остатъка от своята личност, понеже подобното привлича подобно. Така огледалната сфера се превърна в едно сложно поле от фантоми и мъртви, от сенки и фантазии, в едно поле на огромни заблуди и чудовищни страсти.

Но въпреки всичко, еони време диалектичният човек си остана обречен, осъден на вечни мъки и страдащ. Както граничните области са заредени с природни инстинкти, така и останалата част от огледалната сфера е едно поле на заблудата, в което са натрупани много напрежения и което чрез периодичните си разтоварвания причинява безчислени разочарования и горчиво пропадане в ужасяващата действителност. Всичко това увеличава страданията на човечеството. Човек не отива в ада, не, той е в него и бива завличан още повече чрез бясното въртене на колелото на раждането и смъртта.

Възможно е ученикът на Духовната школа, който все пак изхожда от един устремен нагоре живот, да намери това заключение за необосновано. Защото ако изследвате жизненото си поведение, своите интереси и най-съкровени желания, е възможно да не откриете в тях никакви природни инстинкти, потисната животинска природа, грубо себеутвърждаване или нещо от този род. Но след едно напълно безлично изследване все пак ще откриете, че докато все още сте от тази природа и Божествената природа още не ви е освободила, между вас и цялото природно поле съществува взаимодействие и че по един или друг начин вие съдействате за поддържането на това поле. Във вашия микрокосмос живее толкова много от миналото, а в подсъзнанието ви лежи скрито толкова много от тази природа, че не бихте могли да избегнете познанието: докато още живея в тази природа, аз също нося вина и съдействам за нейното поддържане. Спомнете си думите на Господ Исус към неговите най-доверени ученици относно каещата се грешница: „Който от вас е без грях, нека пръв хвърли камък по нея.“

Много ученици се дистанцират от грубия и низш живот и голяма част от тях са достигнали границата на диалектично постижимото, докато други все още са на пътя към нея. Въпреки това те все още са гранични жители – ефесяни, и според най-вътрешната си същност все още се намират в тази природа, докато настъпи моментът, когато ще могат да преминат границите ѝ. Затова осъзнайте колко неизмеримо голяма е отговорността ви към вашите близки. Вие не стоите пред тези проблеми лично и не трябва да се питате: „Как да ги разреша за самия себе си?“ Всичко, което потискате чрез образование, култура или по

¹ Б.пр. Те му се изявяват и предявяват своите претенции.

какъвто и да е друг начин, всички отхвърлени природни инстинкти увеличават демоничното зло на граничните области и така застрашават вашите близки, също както и техните фантоми застрашават вас. Затова хората трябва да са дълбоко проникнати от съзнанието за взаимната си вина.

Хората се държат един друг в здрава хватка чрез една дяволска сила, докато в същото време говорят помежду си за човеколюбие и възпитание. Жизненото ви поведение може би е чисто и невинно, и според вашето убеждение е най-възвишено, но въпреки това ние ви казваме: докато се намирате в тази природа, то е ужасяващо и невъобразимо отровно. Нима са преувеличени думите в Библията, в която се казва: „Хората са смрад в ноздрите на Бога?“ И трябва ли да се нарече грешно, казаното в Евангелието: „Външно красиви, но вътре само изсърнали кости и смрад.“ Не е ли съвършено вярно, когато Универсалното учение описва диалектичния човек като най-опасното от всички създания? Затова себевладеенето, както го разбира светът, прилича на опит да се запуши с пръст дупка в морска дига по време на ураган.

Разбирате ли сега причините за страданието? Тези проблеми на човечеството не могат да бъдат разрешени с усмивки, ръкостискания, любезности и като си играете на ученици на Духовната школа. Разбирате ли, че е необходимо да запретнете ръкави и да се заловите здраво за работа, за да бъдат спасени хората от това море на живота, което е толкова замърсено, толкова покварено и толкова ужасяващо опасно, че всяко вдишване е като умъртвяване? Тук се търсят мъже и жени, които искат да вървят по пътя на Сангха¹, по пътя на освещаването, по пътя на изцелението – не изхождайки от някаква мистична екзалтация, а заради страданията на своите близки.

Има само едно средство за намаляване на страданието на човечеството, а именно – да тръгнете по пътя на духовното изцеление. По този начин вашата природа ще стане друга, от напълно друг вид, така че ще можете изцяло и без никаква вътрешна принуда да живеете според вашата природа и вашата същност. Така непосредствено и по напълно естествен начин ще бъдете спасени от всички демони, фантоми и сенки от огледалната сфера.

Тогава повече няма да бъдете смъртоносна отрова за близките си. Така отнемате и малко от техните страдания и по този начин допринасяте за изпразването и изчистването на всички условия и състояния в огледалната сфера.

¹ Виж Обяснителните бележки

СЕБЕВЛАДЕЕНИЕ (II)

От предишните ни обяснения разбрахме, че себевладеенето, така както го практикува и прилага светът, не може да бъде освобождаваща фаза по седмория път. То допринася единствено за потискането на природните инстинкти в собственото същество, вследствие на което човек развива, индивидуално или колективно, едно поле на напрежение, което от време на време трябва да се разтоварва. По този начин човек постоянно създава причини за страдание както за самия себе си, така и за другите, и поражда ситуацията, която Йохан Валентин Андре така майсторски описва в книгата си *Алхимичната сватба на Християн Розенкройц*. Хората, намиращи се на дъното на кладенеца, които искат да се освободят от страданието, се тъпчат, удрят се, пречат си един на друг и упражняват насилие един спрямо друг до такава степен, че трябва да се смята за цяло чудо, ако някой от тях изобщо постигне някакъв успех в усилията си.

Има само едно средство за освобождение на човечеството от страданието му и чрез което страданието може поне малко да се намали – вие трябва да вървите по пътя на Сангха, по пътя на освещаването, на универсалното изцеление. Ние вече описахме някои от фазите на този път.

Първо, вие трябва да притежавате ключа към Пътя, който в Библията се нарича вяра. Вярата означава да притежавате и изживявате праатома в сърдечното светилище и да реагираме на него позитивно. Който може да използва този ключ, се изкачва на първото стъпало на Пътя и постига добродетелта. Създава се една нова кръвна база, една друга кръвна структура. Тогава ученикът става годен за Пътя, той придобива тази годност вътрешно.

На тази кръвна база ученикът се изкачва на второто стъпало на Пътя: той получава познание. Вибрацията на праатома и променените хормонални функции, които са резултат от нейното въздействие, осъществяват в светилището на главата един чуден процес. Факелът на пинеалната жлеза бива запален, в резултат на което ученикът се свързва непосредствено, от първа ръка, с универсалната Гностична светлина.

Вие трябва добре да разберете какво означава всичко това.

Както знаете, съществуват четири различни етерни състояния и във всяко едно от тях се разграничават три вибрации, три аспекта. Следователно съществуват четири пъти по три или общо дванадесет различни етерни въздействия. Освен това трябва да знаете, че всички етерни въздействия никога не действат в света и човечеството поотделно, а винаги като група.

Една група от четири етера действа изключително само със и чрез светилището на главата. Ние наричаме етерите от тази група ментални етери.

Второ, съществува една група от четири етера от същия вид като менталните етери, но които се различават от тях по вибрация и поради това и по своето въздействие, които взаимодействат изключително само със сърдечното светилище и се наричат астрални, или електрически етери.

Третата група от четири етера взаимодейства единствено с тазовото светилище – това са кръвните етери.

Често в окултната литература се застъпва мнението, че единствено отразяващите етери пораждаат мисленето. Това обаче е напълно погрешно. Цяла група от четири етера пораждаат мисловните активности и другите функции на светилището на главата, така както една друга група от четири етера заедно изграждат и поддържат кръвта.

Така вие разбирате, че в диалектичното природно царство действат четири етера с общо дванадесет аспекта, състояния, или вибрации. Тези дванадесет сили, или храни, произлизащи от четирите етера и действащи в три отделни групи, се споменават във всяка една

универсална философия. От тези дванадесет сили е построена цялата видима вселена и като резултат от това в универсалния език възникна една безкрайна редица от производни на тях символи.

В своето единство тези дванадесет сили са Бог, който се изявява в природата. В своята троичност те са триединството. В своята четворност те са четирите свещени храни, или четирите Господари на съдбата. В своята цялостност те се обозначават като дванадесетте патриарси, дванадесетте апостоли, дванадесетте Дхиани¹, дванадесетте йерархии и т.н.

Представете си сега един човек, който е изцяло от тази природа. Разбираемо е, че при него трите светилища функционират съвършено хармонично едно с друго, така че процесите на асимилация на етерите и техните въздействия са абсолютно взаимосвързани.

Първо, при този човек може да се установи една определена жизнена база, определено ниво, върху което се развива животът. Това е кръвната база, в която се изявява цялата натрупана карма на ауричното същество. Всичко натрупано в подсъзнанието, цялото диалектично праминало, събрано в магнитните точки на ауричното същество чрез безброй много състояния на съществуване, се проявява и действа в кръвта и чрез кръвта. В съответствие с това приеманите от системата на далака природни етери се съгласуват с природата на този човек. По този начин се осигуряват първичните задвижващи механизми – вътрешните подбуди, моторните жизнени активности.

Затова ние казваме, че този кръвен аз, действащ от системата черен дроб-далак, е водещото, доминиращото природно его. И ако разгледаме човека от нашия пример като дете, ще видим доминиращата роля, която кръвният аз играе в първите години от неговия живот. По това време другите две природни его-съзнания още не са се пробудили.

След няколко години обаче се пробужда и второто природно его. Започва да се развива дейността на сърдечното светилище, чувственият живот на детето започва да се проявява. Анатомично това означава, че стернумът – гръдната кост – започва да функционира. Стернумът (думата означава „излъчващ“) е един чуден орган. Той притежава дванадесет двойки входящи и изходящи нервни разклонения, свързващи го директно със змийския огън, както и две магнитни точки: един привличащ и един излъчващ орган. Тази чудна система играе важна роля също и в дейността на праатома. Но нека за момента да оставим този аспект извън нашите изследвания.

Веднага щом чувственият живот на детето стане забележим, стане движеща сила на неговата личност, посредством привличащия си орган стернумът започва една ясно изразена етерна асимилация. Животът на желанията, на чувствата и усещанията започва да се проявява, вследствие на което стернумът започва да излъчва определено желание – едно търсещо, изпълнено със силен копнеж излъчване. С привличащата си способност сега той приема сили, които трябва да задоволят това желание. Тези сили са етери с по-фини излъчвания и вибрации от тези на кръвните етери.

Но въпреки по-фината си вибрация, тези взаимодействащи си със сърдечното светилище астрални етери не са от по-висок клас от този на кръвните етери. Те просто са по-различни, поради съвършено новата група от функции, които по необходимост трябва да се изявят при растящото дете. Трябва да се реагира на индивидуално насоченото лично желание. Когато от ауричното същество произлезе силен материалистичен импулс, той първо се впечатва в кръвта на детето. Когато чрез растежа, т.е. чрез едно по-усилено изграждане на скелета, сърдечното светилище се изяви, тогава характерът, видът на първостепенното желание на сърцето се намира съвсем ясно под влиянието на инстинкта за притежание. По този начин се доказва взаимодействието между кръвните и астралните етери.

Растящият човек обаче все още не е напълно завършен. Липсва още един фактор. Жизнените предпоставки са създадени, желанието за живот функционира. Сега трябва да бъдат родени и активностите на светилището на главата. Това раждане се осъществява в третата фаза от растежа. Човекът бива снабден с една способност, чрез която да може

¹ Виж Обяснителните бележки

възможно най-добре, интелигентно и независимо от трети лица да използва своите жизнени сили и да постига целите си. Мисленето, волята, паметта, въображението и другите аспекти на светилището на главата се изявяват с помощта на една трета категория на четирите етера – групата на менталните етери. Те също са природни етери, но също са с различна вибрация.

Сега вече човекът е пораснал и може в пълния смисъл на думата да се храни от дванадесетте хляба. Дванадесетте природни еона говорят в него и чрез него. Чрез тези дванадесет апостоли ауричното същество изцяло го управлява. Така човекът от тази природа бива ръководен от природния бог.

Сега да се насочим отново към процесите на Сангха, към пътя на изцелението.

Зад стернума проблясва и искри праатомът и ученикът събужда тази Витлеемска звезда. Когато той насочи вниманието си към този вътрешен огнен принцип и напълно му се отдаде, тогава, естествено, чак до мозъка на костите му ще се появи едно ново желание, едно желание със забележителни аспекти. Това е желание, което не е породено от кръвта, нито от кръвния аз или от някоя друга природна активност, а произхожда от една друга природа, от една природа съществувала още преди появата на човека.

В съответствие с това много неестествено желание, през стернума се излъчва един силен импулс. Тази молитва, която не се състои от думи, а идва от дълбините на съществото му, като въздишка идваща от мозъка на костите му, разбира се, получава отговор. Звездата тихо стои над Витлеем, над Дома на Хляба на Божествената природа, и кандидатът започва да се храни. Той става годен за Пътя.

Този процес обаче причинява извънредно голямо смущение в дванадесеторния природен процес. Това означава „война вътре във вас“, забиване на меч в душата. Защото сега сърдечното светилище изпълнява две функции: първо – асимилация на астралните етери от обикновената природа, и второ – на тези от Божествената природа. Това причинява смущение в сърцето. Крепостта на дванадесетте природни сили, крепостта на дванадесеторния старозаветен съюз бива атакувана в центъра, в сърцето. Огненият лъч на Гносиса, от една страна, прониква в кръвта, а от друга – напада функциите на светилището на главата. Защото когато желанието, излъчването на стернума се промени фундаментално, тогава, естествено, и мисловната способност също трябва да последва тази промяна. Можете ли да си представите дори само едно единствено желание, към което същевременно да не е насочено и мисленето?

Ако тогава, подтиквани от праатома, последват гласа на сърцето, той ще започне да сияе в светилището на главата като утринната зора. Новото слънце озарява и обагря утринните облаци. Един втори удар на меч разцепва вашата душа: след добродетелта идва познанието. Една втора борба започва, защото заедно с менталните етери на старата природа в системата проникват и менталните етери на новата природа. Познавате ли тази борба на двете природи?

Учениците, които благодарение на жизненото си състояние са облагородени за тези процеси, притежават две разсъждения на сърцето и две съображения на ума: гласа на Гносиса и гласа на старата природа. „Усилете чрез вярата си добродетелта“ – това е новото докосване на сърцето; „и чрез добродетелта – познанието“ – това е новата дейност на пинеалната жлеза. Вследствие от това възниква извънредно голяма вътрешна борба, една милост и едно природонеобходимо раздвоение.

Какво трябва да направите сега? Изкачете се на третото стъпало! „Чрез познанието към себевладеенето!“ Екзистенциално във вас има една нова сила. Последвайте тази сила! Следвайте следата, която тя ви сочи! Тук не става дума за вече обсъденото по-горе природно себевладеене, за обуздаването на дванадесетте природни сили с всичките им лоши последствия и привързващи към природата въздействия, а за последователното следване на гласа на Светлината, запалена екзистенциално във вас чрез Божия Дух.

Това няма да ви коства никакво усилие – просто трябва да се отвърнете от гласа и инстинкта на природата във вас и да се насочите изцяло към другото, към новото във вас. Това е себевладеене. Тогава ще забележите, че старата природа все повече утихва и отмира. Затова себевладеенето, така както го разбира седморийт свещен закон, е: на базата на истинската добродетел и познание да се насочите към следването на новия вътрешен глас. Това себевладеене представлява третото стъпало на Пътя.

Сега може да възникне въпросът: „Как да знам, дали моето себевладеене произлиза от докосването на новата природа? Да не се окаже, че за пореден път отново съм станал жертва на обикновеното себеобуздаване с неговите експлозивни последици?“

Отговорът идва на четвъртото стъпало: „Чрез себевладеенето към постоянството.“ Който издържи докрай, който може да издържи докрай, той, според думите на Апокалипсиса, ще бъде „блажен“.

ПОСТОЯНСТВО

Дотук подробно обяснихме три от стъпалата на седмория път. В началото, на базата на себеотдаването си и посредством праатома в сърдечното си светилище, ученикът се свързва лично с Гносиса и така става годен, получава необходимата сила за вървенето по Пътя. Библията нарича това „чрез вярата да придобиеш добродетел“. Щом тази сила на Гносиса започне да действа в системата на ученика, тя подтиква светилището на главата към промяна. Така както осветяващите излъчвания на Гносиса бяха приети най-напред от стернума, така сега чрез тях също и светилището на главата става годно за директна връзка с Универсалното лъчево поле.

Когато тази втора връзка започне да действа, кандидатът може, както се казва в Библията, да крачи по-нататък „от добродетелта към познанието“. Тогава двете светилища – на сърцето и на главата – буквално се отварят за въздействието на Светия Дух. Една нова светлина засиява от светилището на главата и осветява пътя му¹. По този начин правилният път бива вътрешно разпознат и кандидатът, достигнал това второ стъпало, притежава също и вътрешната сила действително да върви по този, станал видим за него път. Но той трябва да осъзнава и че цялото му същество произхожда от природата на смъртта, и че все още се намира изцяло на вражеската диалектична земя. Макар излъчванията на Гносиса да навлизат в стернума и пинеалната жлеза, излъчванията на обикновената природа също докосват главата и сърцето и все още предявяват своите права.

От това възниква една голяма трудност: в ученика действат две сили, звучат два гласа и говорят две природи, застанали непримиримо една срещу друга. Ето защо този човек се изправя пред задачата постоянно да избира, непрекъснато да решава чий глас и чие влияние да следва. Разбираемо е, че ако той жадува изключително само за новия живот, то интелигентно ще сведе влиянията на обикновената природа до биологично необходимото, логичното и благоразумното и ще определи точно техните граници, докато във всичко останало ще следва внимателно, с радост и ентусиазъм вътрешния глас и силата на новата природа.

В Библията този напълно разбираем и необходим начин на живот се нарича „да напредваш от познанието към себевладеенето“. Това е третото стъпало на Пътя, след което трябва да последва и четвъртото стъпало – постоянство² в себевладеенето.

За да постигнем добро разбиране отново най-напред е необходимо да отстраним от пътя някои недоразумения. Всеки човек от време на време демонстрира своето постоянство и непоколебимост. Винаги се намира някоя цел, която човек упорито да преследва. Той показва непоколебимо постоянство преди всичко, когато става въпрос за материални обекти или за чест и слава. Но всички тези изяви на постоянство идват от твърдата като гранит егоцентричност. Вземете например някои моменти в живота си, когато при конфликт с трето лице е било въпрос за престиж да вземете решение да не отстъпвате от едно възприето веднъж поведение. Тогава постоянството ви е просто твърдоглавие, инат.

Обърнете внимание на думата „твърдоглав“. Тя идва от едно първоначално познание и указва определено състояние на продълговатия мозък (*medula oblongata*), разположен в тилната част на главата. Посредством продълговатия мозък импулсите на съзнанието се предават на цялата система. Следователно инат и твърдоглавие е, когато човек упорито устоява веднъж взето решение, отхвърляйки всичко друго – когато продълговатият мозък, чрез едно парализиращо въздействие върху цялото същество, насочва влиянието си в определена посока, за да се утвърди.

Когато говорим за „постоянство“ в смисъла на Духовната школа, имаме предвид онова качество на кандидата, което възниква в сърдечното му светилище, разгръща се и обхваща и

¹ Б.пр. сияе като светилник за нозете му

² Б.пр. твърдо и непоколебимо отстояване на новото себевладеене

свещилището на главата и затова се извява и от сърцето и от главата. Освен това бихме искали да преведем думата „постоянство“ и като „устояване“. Духовната школа желае да ви обясни как ученикът по Пътя може да „устои“ при изпълнението на започнатата си в Гнозиса задача. Но преди това нека още веднъж да направим обзор на целия път, който описахме досега, както и на обясненото в предишната глава.

Има три групи от по четири етера:

- кръвните етери, които работят съвместно със системата далак-черен дроб и поддържат чисто биологичните функции на нашата личност;
- астралните етери, които работят съвместно със сърдечното свещилище и поддържат целия чувствен живот, целия регистър на чувствата и желанията;
- и накрая, менталните етери, които работят съвместно със свещилището на главата и на базата на чувствения живот правят човека способен да си изгражда представи, да взема решения и да извършва волеви действия и по този начин да действа.

Следователно на първо място най-важни тук са видът и качеството на чувствения апарат. Затова се казва, че Бог гледа сърцето. Чистотата на сърцето определя всичко! Защото активностите на главата изцяло зависят от вида на вашите чувства. Чрез осъществяването на тази база действия, вие достигате телесно, физически, следователно биологично до едно определено състояние на кръвта, което от своя страна въздейства върху състоянието на сърцето¹. Затова може да се каже, че излъчването на стернума, идващо от сърцето, е ключът към целия начин на живот.

Стернумът, както знаете, не е само излъчващ, но и приемащ орган. Всяко излъчване, което стернумът приеме, веднага се отразява в центровете на главата, където упражнява своето въздействие. Представете си сега, че идвате за първи път в храма на Розенкройц. Вие сте дошли, защото по една или друга причина сте търсещи. С други думи: чрез това излъчващо търсене на вашия стернум вие сте повече или по-малко възприемчиви към излъчващата активност на Духовната школа. Вие бивате директно докоснати в сърцето от влиянието, което в този момент идва от Духовната школа.

Това влияние действа по различен начин при всеки, защото в резултат на личното кръвно състояние способностите на стернума също са различни. Но независимо от това, в този момент всеки без изключение изпитва едно влияние. Непосредствено след приемането му чрез стернума, това влияние се проектира в свещилището на главата и въздейства на вашата способност за разбиране, която поради горепосочените причини също е индивидуална. Да приемем, че в този момент вие разбирате нещата по напълно погрешен начин и че вследствие на проекцията стигате мисловно до някакъв извод, в който няма никакъв смисъл, нито е разумен. Въпреки това обаче е факт, че вие все пак реагирате, че във вашето сърце и в свещилището на главата ви прониква някакво влияние. Може да го сравните с шок. В съвременната терапия един човек с объркано съзнание може да бъде подложен на лечение с „шок“, който да проясни в някаква степен съзнанието му. Така и вие бивате подложени от Духовната школа на един шок, макар и по друг начин.

Представете си сега, че приетото от вас напълно отговаря на това, което търсите и желаете. Тогава, накратко казано, се случва точно това, което възнамерява и цели седморният път. Това, което приемате в сърцето си, го приемате чрез стернума – така постигате добродетел. Приетото се проектира в главата и така получавате определено разбиране, или казано по друг начин – така постигате познание. Така в един миг осъзнавате, изпитвате и разбирате всичко това с чувствата и умствената си способност толкова съвършено, че изпълнени с ентузиазъм и динамика, в пълно себевладеене веднага вземате решение да продължите да вървите по този Път. Вие вече много пъти сте излизали от храмови служби с една такава настройка, в едно такова състояние. Просветлени от

¹ Б.пр. и кръгът се затваря

получения в съзнанието шок и заредени със сила, пристъпвате към делото с високо вдигната глава. Сякаш за миг изживявате първите три стъпала на Пътя.

За кратко време – често само за един час – всичко върви добре, и тогава се проваляте на четвъртото стъпало, защото ... не сте достатъчно постоянни. И изведнъж изглежда, че изживените в един миг първи три стъпала напълно са изчезнали. Да не би това да е било само фантазия, сън или илюзия?

Заредени от Духовната школа, вие си казвате един на друг: „Сега ще го направя!“ – „Сега ще го осъществя!“ – „Сега ще дойде изпълнението!“ Но още преди да се върнете вкъщи, всичко отново е изчезнало. След шока отново следва затъмнение на съзнанието. Само преди час чрез милостивото докосване на Духовната школа вие получихте една интуитивна представа за Пътя, но нищо повече.

Каква е причината? Причината е във факта, че още не е налице достатъчно постоянство. Вашето сърце още не се е отдало напълно на Гносиса. Вашият копнеж още не е достатъчно чист и все още е примесен с диалектични намерения. Вашето сърце е все още нечисто. Една дреболия е достатъчна, понякога за частица от секундата, за да спре вливането на Универсалната светлина. Ако постоянството все още не е налице, няма и устояване – не можете да се закрепите на четвъртото стъпало.

Затова най-първото ви желание и стремеж трябва да бъде да притежавате достатъчна чистота на сърцето, така че във вашата система непрекъснато да присъства един минимум гностично светлинно въздействие. Вашето състояние трябва да стане такова, че този пламък да не може вече да бъде угасен. Затова вашето сърдечно светилище трябва да бъде разрушено според старата природа. Едва тогава пламъкът на свещения огън ще бъде запален завинаги в сърцето ви с всички освобождаващи последици. Вие не печелите нищо от едно постоянно повтарящо се редуване на шок и връщане след това в старото състояние. Вие трябва да бъдете излекувани!

Ето защо ви се предлага да застанете със светлинния приемник на сърцето си в светлината на Универсалното слънце, да се свържете със светлината на това слънце. Докато това свързване не е налице, вие се намирате извън светлината. Това състояние в Библията се нарича „грех“. Тук думата „грех“ не означава някакво състояние на порочност и лошотия, както без всякакво основание твърди природната теология, а едно чисто природно състояние. Затова псалмистът казва в Псалм 51:

„Единствено спрямо Теб съгреших и зло извърших пред Теб.“ „Ето, родих се в греховно същество (т.е. напълно извън Универсалната светлина), и в грех ме зачена майка ми“ (в тази природа). „Създай в мен едно чисто сърце, Боже, и един нов, непоклатим дух ми дай!“

Какво жизнено поведение е необходимо сега, за да може пламъкът на изцеляващия огън във вас да се поддържа горящ? Каква жертва трябва да принесете? Същият поет ви отговаря: „Жертвите, които Бог приема, са дух съкрушен. Съкрушено и разкаяно сърце, Боже, Ти няма да презреш.“

Вие трябва да разберете, че не можете просто ей така да решите да запалите пламъка на изцеляващия огън в сърдечното светилище и да тръгнете по Пътя. Вие може и да вземете такова решение, но няма да издържите, няма да е налице постоянство. Това, което ще стане видно тогава, ще бъде само карикатура, имитация, барутния погреб на потиснатите природни сили.

Не, факелът на Огъня трябва да бъде превзет. Постигането на необходимата степен на чистота на сърдечното светилище става възможно едва след пълното поражение на диалектичната природа. Вашето себеутвърждаващо се его трябва да бъде сломено. Никой не може да постигне победа в това отношение, ако преди това не е бил обхванат от заблудата на страданието.

И когато и последното пламъче на желанията на земния аз угасне и ви остане само да вдигнете поглед към планините на спасението, едва тогава, чрез такова изчистване на сърцето, жертвата може да бъде приета.

Който не желае това, трябва да стои далеч от Духовната школа. Евангелието на Иисус Христос е само за силните, както казва апостол Павел. Върху тези силни ще бъде построен храмът на блаженството.

БЛАЖЕНСТВО (I)

Ние вече изучихме четири от стъпалата на седмория път и сега искаме да осветлим пред вашето съзнание от различни страни и петото стъпало – „чрез постоянството към блаженството“.

Нека обаче най-напред отново да си припомним предишните стъпала:

„Вложете цялото си старание и чрез вярата си усилете *добродетелта*“ – чрез въздействието на праатома светлинната сила на Гносиса прониква в личността през стернума.

„Чрез добродетелта – *познанието*“ – с помощта на тимусния хормон и на кръвта светлинната сила се проектира в светилището на главата с всички произтичащи от това последици.

„Чрез познанието – *себевладеенето*“ – кандидатът реагира на внушенията на вътрешната светлина и се сбогува интелигентно с все още извяващите се въздействия на природата в неговата система.

„Чрез себевладеенето – *постоянството*“ – напредвайки в себевладеенето, кандидатът живее така, че пламъкът на запалената в сърдечното светилище Христова светлина вече да не може да угасне и да гори постоянно, с всички радикални последици.

Тогава, воден и подтикван от този горящ светилник, кандидатът се изкачва на петото стъпало: „Чрез постоянството – блаженството“.

Сега в личността на кандидата нещо се променя. Вече не става въпрос само за някаква промяна в поведението и начина му на живот, дори вече не и за това, че благодарение на вътрешната светлина той спонтанно се насочва към Пътя, а за реалността на едно съвършено различно, ново същество, фундаментът на което се изгражда структурно и телесно от долу нагоре.

Ние сме извънредно благодарни и много щастливи, че ни е позволено в някаква степен да ви осветлим тази тема, защото това е още едно доказателство, че денят на дните се приближава и вече дава първите доказателства за идването си. Отново се приближава една Петдесетница, един свещен Петдесетъчен празник и седемте школи трябва да напрегнат силите си, за да докажат отново истинността на историческите и същевременно пророчески думи от *Деянията на апостолите*, гл.2, ст.5: „А в Йерусалим живеяха Христови служители, богобоязливи хора от всеки народ под небето.“

Това множество от богобоязливи и същевременно благословени, блажени трябва да бъде събрано също и в наши дни. Това е множеството, което обозначаваме като „идващия нов човек“. И като ученици на Духовната школа още сега, в непосредственото бъдеще, от днес, утре и вдругиден можете да встъпите в състоянието на Новия човек, но изключително само на базата на петото стъпало, т.е. веднага щом светилникът на Универсалната светлина, по силата на своята пламтяща действителност, вече не може да бъде отнет от неговото място. Този светилник поражда във вас блаженството.

Освободете се от цялата повърхностност на религиозната маса, която е закотвена в кръвта на неизброимо много хора чрез грубото невежество на духовните водачи. Казва се: „Блаженството е благочестивост, набожност. Един блажен и следователно благочестив живот означава да се живее точно според правилата и догмите на църквата и така да се изяви на дело един високо морален, възвишен и съвършено последователен живот.“ Срещу това, разбира се, никой не би имал възражения, само че едно такова жизнено поведение няма нищо общо с блаженството, такова, каквото е замислено първоначално от Гносиса. През всички векове знанието за истинското блаженство никога не е било скривано от човечеството. Науката за първоначалното блаженство бе предадена на всички народи и раси толкова съвършено и пълно, че е много учудващо пълното незнание в това отношение при иначе

благородни хора. Ние сме на мнение, че науката за блаженството би трябвало да намери отзвук най-вече в хората от нашето съвремие.

Вие сте чували и чели за откритията на физиолози, биолози и медици и знаете за силата на безкрайно малкото в една система, каквато е нашето тяло. Вие знаете какво може да предизвика в тялото един хормон, един витамин, една хилядна от милиграма от едно лекарство. Вие знаете как чрез хормоните на щитовидната жлеза и на хипофизата могат да се повлияят и променят процесите на растеж при човека. Вие знаете колко тясно са свързани тези хормони с телесната творческа сила, с морала и колко силно влияят те на целия действен живот на човека.

Помислете върху това! Смятате ли, че когато един човек бъде докоснат от един такъв мощен светлинен лъч като гностичния и тази светлина като светкавица докосне сърцето, главата и кръвта на физическо ниво, това носещо изцеление лекарство, това върховно лечебно средство ще предизвика във вашия живот и във вашето тяло единствено само някаква тесногръда религиозност или официално призната набожност? Силата на Светия Дух действа изцеляващо, освещаващо. Това е лечебно средство не само в абстрактен, философски и мистичен смисъл, но и в телесно, анатомично и биологично отношение. Това е прекрасно, великолепно, но същевременно радикално и опасно!

Ако работата на Школата беше насочена единствено само към размишления върху Небесното царство, което човек не притежава и не вижда, с което природният човек няма абсолютно никаква връзка; ако само се губехме в безбройни философски размисли и обсъждания и като чисто природни хора твърдахме: „Това е така!“, тогава каква би била разликата между Духовната школа и една природно-религиозна организация? Ако ученикът на Духовната школа, който иска да върви по Пътя, си остане същият като онези, които са извън Духовната школа, тогава няма ли хората с право да попитат: „Защо бяха тогава всичките тези усилия? Защо бяха всичките тези думи?“

Който обаче сериозно обмисли Пътя и действително вземе решение да тръгне по него, начаса започва да се променя телесно, биологично и анатомично. Вие трябва да вникнете в логиката на тази промяна: Вие сте затворени тук, в този адамитски временен дом, с всички съответни последствия. Ако пътят на спасението, процесът на универсалното изцеление е една реалност, ако е истина, тогава той трябва да започне тук също и телесно, тук трябва да бъдат положени неговите основи.

Обаче, ако някой е само слушател на словото или просто наблюдател, тогава той си остава един дърдорко, който добре знае нещата, но не ги прави. При него думите не съответстват на делата. Това е разбираемо, защото един такъв човек се ориентира относно духовното състояние, изхождайки само от природното състояние. Който остане в това природно състояние, в най-добрия случай е само един слушател. Всичките му действия, цялото му поведение е и си остава от природата, много егоцентрично и не по-различно от това на другите хора в този свят. Но този, който осъществи пробива от природното към духовното състояние, непосредствено се променя – не само в морално, етично и религиозно отношение, а и телесно. Тази телесна промяна е блаженството. То се изявява на петото стъпало на седмория път.

Затова тези думи са отправени към всички, които твърдо са решили да вървят по седмория път, и по-специално към онези братя и сестри, които се подготвят за петото стъпало. Идващият нов човек ще се докаже в най-близко бъдеще. Денят на новата Петдесетница¹ наближава. Когато пламъкът на новата светлина на четвъртото стъпало се е превърнал в постоянно горящ светилник, тогава една огнена сила, сякаш идваща от мозъка на костите му, се влива в сърдечното светилище и оттам се издига нагоре към главата.

Тази огнена сила на Гносиса се отнася до една четворна етерна величина от съвсем различен и непознат в диалектиката вид. Кандидатът бива свързан с четирите свещени храни. Но същевременно той е и едно природно същество, човек от плът и кръв, който живее в диалектичната природа. Ето защо той се нуждае и от четирите обикновени природни етера.

¹ Б.пр. изливането на Светия Дух

Ако чрез свързването с четирите свещени храни потокът на обикновените природни етери внезапно бъде прекъснат, тогава неминуемо веднага би последвала смъртта на кандидата. Затова този човек, макар и временно, живее два живота: един живот, който постоянно намалява, и един живот, който непрестанно расте.

Знаете, че в системата на змийския огън, като седалище на съзнанието, присъства една постоянна водородна концентрация, водородната концентрация на обикновената природа. Вие ще разберете, че е невъзможно водородните етери на четирите свещени храни да се влеят в колоната на обикновения змийски огън, в която присъства змийският огън на тази природа. Това би предизвикало кипене, отравяне, експлозия. Такова нещастие се случва винаги когато човек се опита да завладее ценностите и силите на свещения Гносис с диалектичното си съзнание, с диалектичния си аз и следователно със своя диалектичен змийски огън. Тогава за кратко време, което в най-добрия случай може да продължи няколко години, възниква една ярко пламтяща светлина, една активност подобна на светкавица, която обаче бива прекъсната внезапно и драматично като живота на комета. Не може да се налива ново вино в стари мехове. Затова в тялото на кандидата, който все пак трябва да живее още и според тази природа – толкова дълго, колкото е необходимо – се формира втори змийски огън.

Възможността за това намираме в симпатикуса. Затова в древната мъдрост¹ *nervus sympathicus* се нарича вторият, бъдещият гръбначен мозък. *Nervus sympathicus* се състои от две нервни влакна, които преминават отляво и отдясно на гръбначния стълб. Той излиза от една точка, разположена над продълговатия мозък, където двете влакна на симпатикуса се сливат с директната сфера на влияние на пинеалната жлеза.

Двете влакна на симпатикуса формират две отделни полета. Едното поле, вдясно от гръбначния мозък, е творческо; второто поле, вляво от гръбначния мозък, е изявяващо. Едното поле е даващо импулс – мъжка функция, а второто поле е реагиращо – женска функция. Затова мъжкото поле бе наречено от древните арийци *Пингала*, а женското – *Ида*. В Деянията на апостолите мъжкото поле се нарича *Анания*, а женското – *Сапфира*, или според тяхното буквално значение – полето на Божествената милост и полето на чудната красота.

Лъчевата сила на изявяващото, женското, поле на симпатикуса съдържа всички цветове на спектъра, както е при всички видове сапфири. При обикновения човек цветът на това излъчване е червен, а при кандидата, намиращ се на петото стъпало, той е разкошно виолетов като аметист.

При кандидата на петото стъпало в един постепенен процес на промяна двете нервни влакна на симпатикуса се срастват. Творческият елемент и изявяващият елемент се обединяват. Така мъжкото и женското поле анатомично се сливат в едно единство, за да формират накрая едно триединство веднага щом старият змийски огън на обикновената гръбначна система угасне по абсолютно нефорсиран и естествен начин по пътя на Ендюра, и огънят на обновлението може да пламне в нея.

При кандидата на петото стъпало се случва следното:

Когато поради оживяването на праатома излъчванията на гностичния огън проникнат в сърдечното светилище, на първо място тимусният хормон се грижи за проектирането на този огън в светилището на главата. Този хормон е само временно помощно средство, така както е и на младини. В детството тимусната жлеза съдържа запас от сили за един по-късен самостоятелен растеж. Този запас е създаден от родителите на детето. При ученика се случва фактически същото, но при него този запас се създава от вибрациите на праатома с цел един възможен нов духовен растеж. Когато Божествената светлина бъде запалена в светилището на главата, тази сила навлиза в дясното влакно на симпатикуса и потича надолу чак до *plexus sacralis*, който се намира в долния край на гръбначния стълб. *Plexus sacralis* е почти напълно изолиран от обикновения змийски огън. Изпълненият с милост и благословия гностичен

¹ виж Е. П. Блаватска, *Тайната доктрина*

поток изпълва цялото същество и се спуска надолу в кулата на мистериите чак до земната камера на *plexus sacralis*.

Там Пингала се среща с Ида. Там даващото импулс поле се свързва с изявяващото, реагиращото поле. Сега потокът трябва отново да се издигне през реагиращото поле, т.е. по лявото влакно на симпатикуса, нагоре към точката на свързване в светилището на главата. Тогава изкачването в кулата на мистериите вече е осъществено и новият процес влиза в действие. Даващата импулс гностична сила тръгва надолу, реагиращият симпатикус тласка своя отговор – своята жертва, своето дете на милостта – нагоре. Древните поети казваха, че този изкачващ се нагоре поток е поток на хвалебствия и благодарност, една ликуваща радост, един поток на обновлението. Затова не е чудно, че древните мъдреци наричаха симпатикуса „лирата на Бога“ – инструмента, на който Гносисът свири.

Ако сега можете да си представите тази циркулация на гностичната изява в двойния симпатикус и ако можете да разберете защо древните мъдреци нарекоха *plexus sacralis* „свещения плексус“¹, от който се издига силата на Ида, тогава може би ще можете да предусетите в някаква степен и произлизащите от тази циркулация последици: симпатикусът, обхванат така от гностичната сила, се превръща в една нова нервна система – буквално настъпва една телесна промяна. Новият водороден етер се изявява чрез новата нервна система, чрез новата система от силови линии. В кръвта се освобождава една нова хормонална група, която реагира изключително само на новия нервен флуид. Появява се един нов етерен кръвен флуид и по този начин, о, чудо, възниква една съвсем нова личност, наистина *във* и въпреки това *извън* старата природна личност – новата личност на идващия нов човек. Който е започнал със строежа на този нов храм, който е положил дори само първия камък, е един благословен, един осветен, един брат или една сестра на петото стъпало.

Но внимавайте и бъдете бдителни: „Който стои, да внимава да не падне“. Затова е необходимо да ви разясним подробно смисъла на драматичния разказ за Анания и Сапфира от Деянията на апостолите.

Посредством чудното поле на симпатикуса е възможно изграждането на града с дванадесетте порти на освобождението. Дано скоро да положите основите на дванадесетте порти във вашия град Христианополис. Дано скоро дванадесетата порта да засияе от вас със своя аметистов блясък.

¹ Б.пр. също сплит или сплитане

БЛАЖЕНСТВО (II)

Когато кандидатът, вървящ по седмория път, стигне до блаженството, в неговото тяло нещо се променя. Поставят се основите на напълно нова физическа реалност, на друго, съвсем ново същество, без тази промяна да навреди прекалено много на обичайните функции на диалектичната личност. Кандидатът живее два живота: един живот, който постоянно намалява, и един живот, който постоянно расте. По-точно, образува се един втори змийски огън, като за това се използва *nervus sympathicus*.

Както ви обяснихме, *nervus sympathicus* се състои от две влакна, разположени отдясно и отляво на гръбначния стълб. Те тръгват от една точка, намираща се над продълговатия мозък, където двете влакна на симпатикуса се свързват с пинеалния огнен кръг. Освен това те са свързани и с кралската камера, намираща се зад челната кост.

Двата канала на този чуден втори гръбначен мозък образуват две отделни полета. Едното поле е даващо импулс, мъжко, с творческа функция. Второто поле е реагиращо, женско и има раждаща функция. В Универсалното учение мъжкото поле се нарича *Пингала*, а женското – *Ида*. В *Деянията на апостолите* те са наречени *Анания* и *Сапфира*, което може да се преведе като: „Божествена милост, която се изявява в чудна красота.“

Накрая разгледахме процеса, при който с помощта на тимусния хормон новият магнитен поток, който се приема единствено през сърцето, следователно чрез атома на Духовната искра, се издига посредством кръвообращението до светилището на главата, след което слиза надолу по дясното влакно на симпатикуса и в *plexus sacralis* се свързва с лявото влакно на симпатикуса, което след това отвежда потока отново нагоре към изходната точка в светилището на главата.

Този нов магнитен кръговрат е вторият змийски огън. На всички, които притежават това съзнание и са водени от него, новият живот малко по малко започва да се изявява. Ще ви стане ясно обаче, че всички, които вземат участие в този нов магнитен процес, носят и една голяма отговорност, към тях се отправя едно друго, по-висше изискване по отношение на живота. Искаме да поговорим с вас за това, но първо нека да анализираме разказа за Анания и Сапфира, който можете да намерите в *Деяния на апостолите*, гл.5:

„А един човек на име Анания, заедно с жена си Сапфира, продаде своя имот и със знанието на жена си задържа нещо от парите, които получи. И донесе една част и я сложи пред нозете на апостолите.

А Петър каза: Анание, защо сатаната изпълни сърцето ти, та да излъжеш Светия Дух и да задържиш нещо от парите от продажбата на нивата? Та не можеше ли да я задържиш, когато я притежаваше, и когато беше продадена, не беше ли това според твоята воля. Защо намисли това в сърцето си? Ти излъга не човеци, а Бога. И Анания, като чу тези думи, се строполи на земята и издъхна. И голям страх обзе всички, които чуха това. А по-младите станаха, покриха го и го изнесоха, та го погребяха.

И като се минаха около три часа, влезе и жена му, без да знае за случилото се. А Петър я попита: Кажи ми, за толкова ли продадохте нивата? И тя каза: За толкова. А Петър ѝ каза: Защо вие двамата се съгласихте да изпитате Господния Дух? Ето, краката на тия, които погребяха мъжа ти, са пред вратата и ще изнесат и теб.

И тя начаса падна в нозете му и издъхна. И когато младежите влязоха, я намериха мъртва, изнесоха я и я погребяха до мъжа ѝ. И голям страх обзе цялата общност и всички, които чуха за това.“

Ако един трезвомислещ човек чуе тази история за първата Християнска общност, може да каже: „Господата по онова време не са признавали половинчати неща.“ И ако погледнем буквално, тук действително може да се говори за едно двойно убийство, при което, сигурно поради тогавашните варварски обичаи, гражданските авторитети не са се намесили. Да

предположим, че сте продали парче земя за хиляда евро и кажете на семейството си: „Ще задържим двеста евро за нас, за да си купим някои неща, а останалите осемстотин евро ще дадем в касата на Школата на Розенкройц.“ Тогава след получаването на тази сума, финансовата комисия на Школата със сигурност няма да извърши двойно убийство, дори и да знае, че не сте изпразнили напълно портфейла си!

Нарочно ви представяме това по този начин, за да ви покажем колко безсмислено е да приемаме историята за Анания и Сапфира буквално, защото дори и в най-баналната приказка има повече логика. Правени са опити да се обясни тази история, позовавайки се на закона за общата собственост при комуните, според който за такова нещо членовете на първите християнски общини би трябвало да подлежат на смъртно наказание. Но съзнанието на този, който твърди това, все още се основава на Стария завет и той дори не се замисля, че истинското християнство е ненасилствено, че християнската обща собственост не може да се опира на някакъв писан закон и че смъртното наказание е абсолютно изключено в тази общност. Затова, разглеждан съобразно тази природа, целият този разказ е толкова фалшив и измамлив, че човек трябва да заключи, че или с него се цели омаловажаване на деянията на апостолите, или той трябва да има някакъв съвсем друг смисъл. Духовната школа на съвременния Розенкройц е на второто мнение.

Ние вече казахме, че в този разказ се загатва за двойния симпатикус, който в облагородения за това кандидат на Духовната школа се превръща във втори змийски огън, в едно второ съзнание. Когато това блаженство се изяви в ученика, когато новият магнитен кръговрат започне, тогава неговото поведение трябва изцяло да следва един нов вътрешен, божествен закон. Той буквално и телесно влиза в един нов свят, в една нова общност, която, разбира се, може да бъде наречена първата християнска общност. Това е първата съзнателна общност от един съвсем нов вид, която е едно с Христовите излъчвания.

Който иска да бъде приет в тази общност, трябва да спазва нейния ред. Този ред обаче не се регулира със закони, наредби и параграфи. Зад него не стоят бесилки, пистолети или затвори, няма полицейски апарат и съдийска колегия. Няма и апостол на висок пост, нито има млади хора, които се занимават с това да изнасят от залата труповете на умрели от страх и ужас хора. Това е един порядък, който се саморегулира.

Вие се нуждаете от въздух, за да пълните дробовете си, от въздух, за да живеете. Това е едно от спонтанните изисквания на живота. В природния порядък, в който живеете, вие получавате този въздух, той е за всички. Ако обаче попаднете във вакуум, където няма въздух, ще се задушите. Затова и не го правите. Ако въпреки това го направите, знаете какво следва. Така е също и с първата християнска общност. Няма втора или трета християнска общност ... или може би четвърта.

Съществува само *една* Еклезия на Гносиса, *една* Общност на Универсалния живот, една общност с един разбиращ се от само себе си духовен и природонаучен ред, който произтича от съвкупността от магнитните силови линии, които се извяват в нея. Който иска да вземе участие в тази общност, трябва да извърви един път.

Ние вече ви посочихме този път. Това е пътят, който се отваря чрез праатома в сърцето и поражда нов магнитен кръговрат в двойния симпатикус. Тази циркулация на гностичния огън през симпатикуса означава ново съзнание. Това съзнание извява една нова воля, едно ново желание, един съвършено различен план за действие, напълно различна насоченост в живота, едно пълно, родено в Гносиса послушание, следователно изцяло ново жизнено състояние, съгласувано с новата природонаучна база на една друга световна действителност.

Сега да приемем, че във вас възникне нещо от това ново състояние. Духовната школа постоянно се опитва да издигне учениците като цяло, а и всеки един поотделно, в този Христианополис. При много от тях от време на време в симпатикуса като светкавица се стрелва един пламък с висока магнитна вибрация. Но той скоро изчезва! Преди Сапфира да може да реагира, Анания, даващото импулс излъчване, вече е изнесен мъртъв от „младежите“.

Кои са тези „младежи“? Това са най-тъжните гробари, които въобще можете да си представите. Това са кръговете от нервни сплитания, които трябва да чистят нервната система от фалшиви влияния и които същевременно отстраняват и по-висшите сили, които точно поради тези фалшиви влияния вече не могат да се утвърдят. По този начин Анания и Сафира са погребвани в ученика не само веднъж, а може би вече стотици пъти.

Така вие вече често сте предавали, лъгали и продавали великото свещено дело на Братството, чистотата на неговото поле, защото докато Братството се грижеше за вас и ви учеше как да станете автономни, вие вкарвахте в новия змийски огън отровата на стария змийски огън, на централния гръбначен мозък. Симпатикусът не може да понесе подобна инжекция. И затова посевът на обновлението вече често е бил изнасян от вас.

Осъзнавате ли каква огромна опасност представлява вашата твърда като гранит егоцентричност, вашето своенравие и своеволие в собствената ви система? Осъзнавате ли как може би ежедневно убивате в себе си една възможност за новораждане?

Разбирате ли какво понася ежедневно и с безгранично търпение Братството заради вас, когато с непонятна любов спуска Божествената милост в кулата на симпатикуса, за да ви издигне към нова красота, а вие с един удар на аза сами отново унищожавате този млад принцип?

Разбирате ли какво трябва да понася заради вас в практическата си работа служещото на земята Братство, когато трябва да гледа как погубвате труда и делото с вашето високомерие и заблуда? С какво търпение непрестанно ви се предоставя отново и отново възможността да дадете нов тласък на работата!

Вие не можете да проумеете това, защото то е Любов, която надхвърля вашето разбиране. Но тази Любов е същевременно и извънредно опасна! Защото който след проявеното безкрайно търпение не иска да чува и продължава да живее според своя егоистичен инстинкт, ще бъде наказан, но не според някаква наредба или по някой член от закона, не, той просто ще бъде изцяло предоставен на своя егоистичен инстинкт. След като в братското силов поле постоянно е бил закрилян от собствената му глупост, сега той се изправя пред това, което сам е отрицал, и така до момента, в който собственият му аз, пречупен и сломен, се научи по какъв начин напълно да се противопостави на сатаната на ауричното същество и в съвършено послушание да се посвети на небитието. Разбирате ли сега, че унищожаването на природния аз е първата предпоставка по Пътя?

Който не може да погребее природния си аз, не може да спечели новия аз. От гроба на природата трябва да възкръсне Новият живот. Който твърди, че служи на Братството, а продължава да живее според природния си аз, който в своеволие и високомерие преиначава Универсалното учение и го изкривява по собствения си вкус за сметка на Мистерийната школа и на чужда отговорност, бива оставен на своя отговорност, с всички свързани с това последици. Такъв човек все още нищо не е загубил, защото това, което с голяма милост е било родено в симпатикуса, никога не е било негово притежание, тъй като той сам още начаса го е убивал.

Но когато един ден най-после се научи, ясно осъзнавайки своята изгубена синовност, да поставя бравата върху собствения си егоистичен инстинкт и излезе от изолацията си, за да се приближи до Братството по правилния начин, Бащата ще излезе да го посрещне, ще го прегърне и ще му окаже по-голямо уважение, отколкото на сина, който е останал вкъщи. Защото този, който е превъзмогнал себе си, е по-силен от този, който е превзел цял град.

БЛАЖЕНСТВО (III)

*„Вложете цялото си старание
и чрез вярата си усилете добродетелта,
чрез добродетелта – познанието,
чрез познанието – себевладеенето,
чрез себевладеенето – постоянството,
чрез постоянството – блаженството.“*

Дотук обстойно разгледахме седмория Път и установихме, че блаженството се отнася до един нов, чуден магнитен кръговрат на силата на Свещения Дух в *nervus sympathicus*, наречен в Универсалното учение втори гръбначен мозък или втори змийски огън. Този втори змийски огън е базата за формирането на Новия човек. На тази база се формира един нов телесен образ, една нова личност, чиито аспекти и качества ще разгледаме подробно, когато дойде времето за това.

Тук става дума за напътствия, които се отнасят до Кръга на апостолите, за третия храм. Който на базата на своето блаженство може да влезе в третия храм, получава необходимата помощ, за да се научи:

1. как да храни новото тяло;
2. как да помогне на новото тяло да расте;
3. как да се движи в него;
4. как да го използва;
5. как малко по малко да се сбогува със старото природно тяло.

Може би тази, разбира се, кратка информация ще ви помогне да разрешите една от най-големите загадки, обвити все още в тайнственост за широката общественост, свързани с посветените катарите (съвършените), а именно тяхното т.нар. самоубийство. Историческите документи описват как в Средновековието, по време на Албигойската война, пленените от инквизицията, не виждайки повече никаква възможност за спасение и подложени на най-рафинирани изтезания, с блажена усмивка на лицето излизали по форсиран начин от телата си и така, чрез самоубийство, избягвали от насилието на своите палачи. Техните напуснати от душите тела били намирани да лежат в абсолютен покой, без белези от външно нараняване и без следи от отравяне.

Какво означава това? Вие знаете какво е самоубийство: човек отнема живота си, ускорявайки физическата си смърт. Остатъкът от личността преминава в огледалната сфера и там, в определени области на отвъдното, преживява в страдания един извънредно нещастен и изпълнен с болка период от време до момента, в който би трябвало да настъпи естествената му смърт. Веднага след това следва реинкарнация, при което разкъсаната по форсиран начин нишка на живота трябва да бъде възстановена, но при утежнени условия.

Вие ще разберете, че нито един катар не би предприел подобно действие, което, освен всички други последици от едно самоубийство, би унищожило предоставения му шанс за спасение от колелото на раждането и смъртта. Не, посветените катарите притежаваха новото тяло, новата личност! Те бяха част от Кръга на апостолите в онези дни и оттогава принадлежат към всеобщото Братство на апостолите. Затова тяхната съдба ни дава една ясна картина, която е в пълно съответствие със закономерностите, на които са подчинени трансфигуристичните процеси.

С помощта на гностичния змийски огън в симпатикуса кандидатът изгражда нова личност, напълно съоръжена със строителните материали на Гносиса, свободна и независима от тази природа. Тази личност се развива в съвсем различно магнитно жизнено поле, макар да заема едно и също пространство с диалектичната личност. Така, в един определен момент

освен ауричната личност на кандидата в микрокосмоса присъстват още две личности – тази на старата природа и тази на новата природа. Ето защо в това състояние съществуват и две ядра на съзнание, две аз-същества.

Никога не правете грешката да смятате, че вашият обикновен аз ще бъде пренесен в новото тяло и че вие самите като диалектично ядро на съзнание ще вземете участие в новия живот. Съзнанието ви на диалектичен човек принадлежи към явленията от тази природа. Ако тръгнете по Пътя, един ден то ще изчезне, ще престане да съществува. Другият трябва да расте, а вашият аз трябва да се смаява и да изчезне.

Когато Братството се обръща към вас, то се обръща към вашия микрокосмос като цяло. То говори на вас и на Другия във вас, който още не е приел образа на една личност, но който потенциално е във вас, във вашия микрокосмос, скрит като „семе“.

Вие можете да си представите, че за служителите на Братството, действащо в нашето жизнено поле, е от най-голяма важност, дори и да притежават вече Новия човек, да запазят старата си диалектична личност колкото се може по-дълго време, защото чрез нея могат да осъществят контакт с диалектичните хора, както и да работят незабележимо, по обичайния нормален начин, за да бъдат спасени хора от жизненото море на падението. Ето защо в този смисъл те ще поддържат своята диалектична личност до най-крайната граница на практически постижимото. И чак когато им дойде времето, ще изоставят стария си природен образ, без дори да го забележат. Те ще умрат, но вие ще разберете, че това умиране е съвсем различно от умирането на всички останали хора. В този случай тази смърт не е плод на греха, не е разделяне на личността, при което това, което е останало от нея, се премества да живее в отвъдния свят, а е смърт, при която гробът бива намерен напълно празен, в него е останала само дрехата на старата природа. Това не е напускане на някакво тяло, защото старият природен образ вече от много години е бил за тях само обвивка, дреха, наметало за една друга действителност.

При един обикновен мъртвец след смъртта на тялото все още присъства остатъкът от личността. При трансфигурирания посветен обаче този остатък от личността отдавна вече е изчезнал, той вече е „умрял в Господ Иисус“, както казваха старите розенкройцери. Това, което е останало, е само обвивката, дрехата, външната форма на стария телесен образ, който е бил използван в служба на хората възможно най-дълго време. Когато в един определен момент тази стара дреха бъде съблечена, се вижда, че от старата личност вече не е останало нищо – нито в този, нито в отвъдния свят.

Затова се казва, че гробът на Господ Иисус е намерен напълно празен, с изключение само на няколко навити парчета плат – външната дреха на стария телесен образ. За да види Господа, Мария трябва „да погледне назад“. Това е древен гностичен начин за изразяване на виждането в първоначалното магнитно пространство, което сега е ново за нея. Там тя Го вижда, Този, когото вътрешно винаги е познавала, но до когото самата тя още не може да се приближи, защото все още съществува в старото състояние на обикновената природа. Затова ѝ се казва: „Не ме докосвай!“ Това е същият закон, който причини смъртта на Анания и Сапфира. Човек не може с диалектичното да се доближи до напълно Другия, без да предизвика катастрофа.

И ако сега, в светлината на казаното по-горе, отново се замислите за катарите, ще разберете за какво става дума. Група пленени катари бяха зазидани живи в една пещера. Зид с дебелина около метър ги делеше от външния свят. Намерението беше – бавна смърт от глад, без никакъв шанс за освобождение. Мислите ли, че в това жалко състояние те останаха да лежат дни, а може би и седмици наред, в мрак и мръсотия, сред всякакви гадини, чакайки да умрат? Не, те, които вече от дълго време бяха превърнали симпатиковата си нервна система в цереброспинална, знаеха: „Сега нашето време е дошло, сега нашата задача е изпълнена.“ И с един волеви тласък в *nervus vagus*¹ те се измъкнаха от външната дреха, която за тях беше само камуфлаж, и потеглиха към вечната свобода, оставяйки зад себе си гроба празен.

¹ *nervus vagus* - блуждаещият нерв, десетата двойка черепно-мозъчни нерви, които са най-дългите.

Друга група катари бяха хвърлени завързани от върха на Кръстовата планина близо до Фоа, Франция, надолу в пропастта. Мислите ли, че те изчакаха резултата от своето падане, за да умрат в адски болки, размазани, кървящи от зейналите рани, с изпочупени крайници? Не, още преди да паднат долу, те се измъкнаха от маскировъчните си дрехи и се понесоха нагоре към светлината на новия живот! Така беше и при тези, които трябваше да се качат на кладите, и при хвърлените в подземните тъмници. Тъй като вече не бяха от този свят, когато позорната ръка на диалектичното насилие ги сграбчи, те се завърнаха в своята родина. Такава е истината и за смъртта на Иисус, такава е истината и за т.н. самоубийство на катарите.

Онези, които не знаят и не разбират, ужасени пляскат с ръце и казват: „О, колко ужасно, какво неизмеримо страдание!“ Но всички, които знаят, пеят една песен, песен на бликаща радост, защото на всички, които още приживе доброволно умират според природата чрез процеса *ендура*, втората смърт, смъртта на маскировъчната дреха, вече не може да им навреди.

Разберете добре това и за повече информация обърнете още веднъж внимание на думите от Планинската проповед (Матей, 5:38-40). Там на учениците на Братството на апостолите, т.е. които притежават „Другия“, се казва:

„Чули сте, че се казва: Око за око, зъб за зъб. Аз пък ви казвам: Не се противете на злото. А ако някой те удари по дясната буза, дай му и другата. И ако някой иска да се съди с теб и да ти вземе ризата, остави му и горната дреха.“

С Албигойската война инквизицията възнамеряваше да унищожи външната изява, дрехата на съвършените катари, защото изхождаше от заблудението, че под тази дреха пулсира живото сърце на Гносиса. Но след като бяха изпълнявали задачата си толкова дълго, колкото беше възможно, достигайки най-крайната граница на постижимото, със смях, който отекна в планините, катарите оставиха на своя враг диалектичната си дреха и се отпавиха към чистите висоти на свещената тишина.

Те се издигнаха от пропитите със сълзи области и посрещнаха един нов утринен час. Още преди това те вече бяха станали братя и сестри на изгриващата утринна зора, те вече притежаваха необходимото за това тяло, но останаха в областите на нощта толкова дълго, колкото беше възможно, за да помагат на търсещите в мрака на този свят. Но мислите ли, че те биха воювали заради това?

Те влязоха в новия живот, защото знаеха, че винаги ще има помагачи братя и сестри. Веригата на служещото на земята Братство никога няма да бъде прекъсната. Има ли някой между тях, на когото искат да вземат ризата? Тогава той ще остави на своите нападатели и горната си дреха. Той обаче няма да ги провокира, защото знае своя дълг. Но спонтанно и не принудено ще жадува за момента на сбогуването. И когато този момент настъпи, неговото място веднага ще бъде заето от някой друг последовател. Смятате ли, че това становище е неправилно? Тогава обърнете внимание на това, което ап. Павел казва в началото на пета глава от Второто послание към коринтяните:

„Но ние знаем, че ако се разруши земният ни дом, временното ни жилище¹, имаме постройка от Бога сътворена, дом неръкотворен, който е вечен на Небесата. И затова жадуваме за нашето жилище, което е от Небесата, и копнеем да се облечем с него. Защото докато сме във временното си жилище, обременени стеном и въздишахме. Не че желаем да бъдем съблечени, но да се облечем още повече, така че смъртното да бъде погълнато от живота. Но Бог е, който ни е подготвил за това, Който ни е дал като залог Духа.“

Така ние се обръщаме към всички, които стоят на петото стъпало и към онези, които жадуват за това състояние на свободни зидари. Свещените ценности на новия живот ви бяха дарени повече от всякога. Дума по дума ви се предават ценностите на консолаента, който на петото стъпало става факт като блаженство в симпатикуса. Затова можете да приемете също и думите от Ефесяни, гл.2, ст.19, като казани за вас самите:

¹ Б.пр. или „телесната ни скиния“

„И тъй, вие не сте вече чужденци и пришълци, а сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство, съградени върху основата на апостолите и пророците, като сам Иисус Христос е крайъгълният камък, върху който цялата постройка, вътрешно добре сглобена, израства в свят храм в Господа и върху който и вие се съграждате в Божие жилище в Духа.“

Свободна от диалектичната природа и на базата на един нов магнитен кръговрат може да бъде издигната една вечна и непреходна постройка. Към тази строителна работа сте призовани. Който може да докаже, че притежава инструментите за тази цел, ще получи в Кръга на апостолите възможност за построяването на един нов храм, на едно ново жилище, вътрешно добре сглобено, свято в Господа. Който влиза в това небе, е сигурен. Той е неприкосновен за всяко насилие. Който живее в това небе, за пръв път в своето паднало микрокосмично съществуване ще се усмихне, ще се засмее освобождаващо и ще ликува от радост.

ЛЮБОВ КЪМ БЛИЖНИЯ

На шестото стъпало на седмория път след блаженството идва любовта към ближния. Сега искаме да видим какво в действителност се случва на това шесто стъпало.

Ние установихме, че „блаженството“ се отнася до един нов магнитен кръговрат на свещена гностична сила в *nervus sympaticus*, който в Универсалното учение се нарича втори гръбначен мозък или втори змийски огън. Когато този процес започне и не е смущаван от егоцентрични дейности от обикновената природа, една неземна светлина прониква и обхваща с лъчите си цялото същество на кандидата. Тази светлинна сила не черпи елементите си от някое диалектично поле, а е от напълно различно естество, което не може да се обясни с тази природа.

Тази нова светлинна сила се издига нагоре по лявото влакно на симпатикуса и заради качествата си се описва в Универсалното учение като чудна, красива, прекрасна и нежна. Нейната изява е доказателство за това, че докосващият гностичен флуид е станал лично притежание на ученика. Докато гностичният флуид се спуска надолу по дясното влакно на симпатикуса, той още не е станал негово лично притежание. Това става едва когато флуидът може да премине през *plexus sacralis*, където сякаш се трансформира и се издига нагоре по лявото влакно на симпатикуса.

Този издигащ се нагоре поток обаче е от съвсем различен вид от този, който е насочен надолу. Неговата вибрация е много по-слаба и силата му не е толкова динамична. В началото в този издигащ се нагоре поток се изявява само един принцип, едно смътно очертание, едно започващо зазоряване, една способност, която може да се превърне в много могъща сила. Това, което се изявява по този начин, се нарича в Библията любов към ближния. Така става ясно, че тази любов е подложена на един процес на развитие.

Любовта е най-голямата и най-могъщата сила в целия всемир. Бог се отъждествява с нея. „Бог е Любов“ – казва Библията. Следователно в този нов магнитен кръговрат „Бог се изявява в плътта“ в буквалния смисъл на думата. Самият Гносис се излъчва и работи в падналата микрокосмична система и чрез Любовта всичко се обновява.

Едва ли е необходимо да даваме аргументи за това, че всичко, което в света на диалектиката се нарича любов, няма нищо общо с Любовта и не може да се сравнява с нея. Любовта в нашата природа е качество на потенциала на нашето природно добро. Това качество може и да е способно на много неща и да притежава своя собствена красота, но сравнено с новата способност на шестото стъпало е почти нищо. Любовта в тази природа като качество на доброто, първо, има своите граници; второ, не е безусловна; трето, изключва другите и поради това е егоцентрична; четвърто, тя винаги е съпроводжана от различни негативни качества като глупост, личен интерес, безразличие и омраза. Тъй като е качество, присъщо на тази природа, тя трябва да се съобразява със закона за противоположностите. Следователно тя е отговорна за най-голямото страдание, което изживява падналото човечество. Щом един от най-чистите аспекти на човешкото добро може така да се обърне в своята противоположност и да носи такива опасни последици, тогава – не може да бъде иначе – точно в него трябва да търсим най-големия източник на болката и страданието.

Тези неща са много драматични. Това се е знаело през всичките векове. Много незабравими образи от световната литература са свидетелствали за това! Най-чистото, което човек притежава на земята, единственият малък лъч топлина, който може да достигне до човека в този неприветлив и студен свят, може да се превърне в най-голямата перверзност, в най-отвратителното, отблъскващо и дяволско нещо. Дори достигнала върха на своите възможности, тази любов е несъвършена и винаги изключва другите.

Тук ние атакуваме най-слабото място на диалектиката. И затова не е чудно, че през всички времена поддържащите тази природа сили са се опитвали по различни начини да

замаскират това изключително слабо място. Затова и сега, в този Ден на Изява, когато книгата на природата отгръща една от страниците си, те се опитват чрез хуманизма да имитират Божествената любов, изявила се в плът.

Кой би възразил срещу практикуването на хуманизма? Кой не би имал респект пред един хуманен живот и хуманни стремежи? Кой не би уважавал и почитал хората, които са застъпници на хуманизма, които отдават живота си в служба на другите? Наистина, практическят хуманизъм, прилаган изключително последователно, е единственото, което може да се направи по хоризонталната линия в обикновения живот за достойното за съжаление човечество. Но същевременно разбирате ли огромната и чудовищна заблуда, непрестанното въртене на колелото, които произтичат от него?

Една ужасна болест сполетява човечеството, която причинява на безброй много хора най-големи болки и страдания. Хиляди, десетки хиляди се занимават с облекчаване на тези страдания. Натрупан е огромен капитал. Една неимоверно голяма вълна от хуманност се носи през света. Голяма доброта изпълва милиони. Но фундаменталната причина, същността на всички болести, а именно диалектичното съществуване, остава напълно незасегнато. Дори още по-лошо, в съответствие с основните закони на диалектиката колективното зло на човечеството и свързаните с него страдания се стимулират и увеличават в същата степен, в която се разраства общата хуманистична борба против болестите. Следователно по този начин ужасяващото болестно състояние на човечеството се влошава още повече. Обаче едно цялостно и фундаментално променено жизнено поведение, поддържано в продължение на десет години, би накарало това бедствие да изчезне като полъх на вятъра.

Въпреки това хуманността е добро. Тя носи елементи на братство. Който се стреми към такова братство, трябва да върши това дело. Но дано тогава той да стигне до прозрението, че едно такова човешко братство изобщо не е освобождаващо, а напротив, то е поддържащо диалектичната природа и поради това пораждащо болка и страдание.

Отново поемаме нишката на нашите обяснения и установяваме, че силата на любовта към ближния, която се проявява в ученика на шестото стъпало от седмория път, не произлиза от тази природа, не може да се обясни с нея и също така е невъзможно да се намира потенциално скрита в диалектичното човечество. Това, което се изявява в новия магнитен кръговрат, е „Бог, изявен в плът“. Тази лъчева сила произлиза от симпатикуса, разпространява се през нервния флуид и кръвта и в даден момент завладява всички органи. Така възниква едно чудно пленничество. Кандидатът буквално е пленен в Гносиса. Тази ситуация, между другото, е описана така великолепно в Псалм 139:

*Господи, Ти ме изследваши и ме познаваши.
Дали седя, или ставам, ти знаеши това;
Разбираши мислите ми отдалеч.
Дали вървя, или лежа, Ти винаги си с мен
и виждаши всичките ми пътища.
Защото ето, думата още не е дошла на езика ми,
а Ти, Господи, вече я знаеши цялата.
Ти ме обгръщаши от всички страни,
Ти държиши ръката си над мен.
Това познание е пречудно и твърде възвишено за мен;
аз не мога да го разбера.*

Когато тази лъчева сила изцяло изпълни ученика и го обгърне от всички страни, от същия този миг той започва да гледа на заобикалящия го външен свят по съвсем друг начин. Сега той се намира в тази природа като съвсем друг човек. Той вече не стои егоцентрично в старата природа и вече не е едно с нея. Той вече не е измъчван от нещастията и бедите на

това жизнено поле, а от този час нататък буквално и телесно е като чужденец в този свят. Той вече не принадлежи към него, но въпреки това живее в него.

Неговите реакции функционират по съвсем различен начин. По-добре от всякога той разбира поведението и действията на ближните си, които все още са изцяло едно с това жизнено поле. Той знае, че тези окаяни, бедни, осъдени хора не могат по друг начин. Това, което дразни другите, ядосва ги и ги подтиква към действие, изобщо не му влияе. Точно както разбирате едно животно и констатирайки качествата и поведението му според неговия вид, не се ядосвате, че то се държи в съответствие със своя вид, така братът или сестрата на шестото стъпало различават различните човешки типове според техния вид и се съобразяват с тях в пълно самообладание.

Хората от тази природа по всякакъв възможен начин, ден и нощ, постоянно се занимават с другите хора, с техните проблеми и поведенческите им прояви. Вие навярно натоварвате и уморявате мозъка си с многото проблеми, въпроси и необясними неща във вашето обкръжение, породени от всички тези хора, с които трябва да общувате ежедневно. Но щом бъдете запалени от потока на Гностичната любов, вие ще имате достатъчно време и енергия; защото „доколкото познавате кучето на съседа, дотолкова познавате и самия съсед“. С новия радиус на действие на вашите сетивни органи вие знаете, вие усещате, вие долавяте какво мисли другия, що за човек е и какво смята да направи. Само с един поглед напълно прозирате неговия тип. И тогава няма нужда да се отбранявате, няма нужда да се борите и да се занимавате с него. Просто трябва да внимавате, да бъдете бдителни. Вие виждате едно зло и глупаво животно. Не се ядосвате заради това, че животното е зло, също така малко се дразните от неговата глупост. Вие просто го имате предвид.

Намирайки се на шестото стъпало, вие ще се държите по този начин със злите, глупавите или обучените в едно или друго направление хора. Същевременно от вас се излъчва влиянието, което се извява във вас чрез Гносиса. Това е силата на Божията любов. Но обърнете внимание, това е една магнитна сила, една търсеща и същевременно привличаща сила. Така, с тази нова способност ще отидете сред хората и без съмнение измежду многото различни човешки типове ще влезете във връзка с онези, които притежават атом на Духовната искра. Вие ще ги разпознаете, защото те ще се почувстват привлечени от новия магнитен поток. Така вие ще отидете сред хората като „рибари“ и ще уловите в мрежата си всички, които могат да бъдат уловени с нея.

Това е любов към ближния: една действително сияеща в Гносиса нова жизнена сила. Зад нея не стои азът, тя не е резултат от едно решение: „Сега трябва да заобичам ближните си.“ или „Сега ще се отдам в служба на човечеството.“ Който притежава тази сила, наистина живее в служба на хората. Той не може другояче, защото тази сила го обгръща от всички страни. Това е тайната на Кръга на апостолите, това е тайната на работата на съвременната Духовна школа.

Защо учениците идват със стотици в нашите храмове? Защо хората извън Духовната школа се удивляват на начина на живот на учениците, които всяка седмица пътуват до храмовете за служби и всеки месец до конферентните центрове? Защо казват: „Това е непонятно, това не може да бъде!“

Защото това, което е скрито за хората от този свят, е изявено на Божиите деца. Едно Божие дете е човек с пламтяща Духовна искра зад стернума, човек, който се лута изгубен в световната нощ и търси. Това дете бива намерено и след това изтеглено в силовото поле на Братството, и то чрез гностичната сила на любовта към ближния, която се извява във все повече братя и сестри. Нищо не може да се противопостави на тази любов към ближния, защото тя е един всепояждащ огън. Който е обхванат и увлечен от вихъра на този поток, е докоснат безвъзвратно. Една такава връзка почти не може да бъде прекъсната. Това е тайната на тази работа. И затова не е нужно човек да е пророк, за да може със сигурност да каже, че скоро и с нарастваща скорост хиляди хора ще потърсят Духовната школа. Ако се постараете да вървите по седмория път в бурята на любовта към ближния, която ще се разрази по този

начин, резултатът далеч ще надхвърли всяка способност за разбиране. Тази опитност, това познание ще бъде за нас твърде чудно, твърде възвишено.

Може би сега ще разберете и нещо от известното Първо послание към коринтяни, 13:1:

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, станал съм мед, що звънти или кимвал, що дрънка.“ Павел има предвид, че без новата екзистенциална сила човек е безсилен.

„И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и цялото познание“ – тук той има предвид най-високите върхове на природно-окултните стремежи, – „и ако имам всичката вяра, тъй щото и планини да премествам“ – тук той има предвид най-съкровениите висоти на природно-религиозния и мистичен живот, – „а любов нямам, нищо не съм.“ – Без тази любов никой не е в състояние да осъществява спасителното дело за човечеството. – „И ако раздам целия си имот за прехрана на бедните и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползва.“

Тук апостол Павел насочва вниманието ни върху ограниченията на природно-хуманния живот. И след това обяснява какво представлява и как действа истинската любов към ближния – че тя спасява света и човечеството, че обхваща, разтърсва и пречиства всичко, че е вечна и непреходна, защото тя е Бог. И той завършва: „И така, остават тези трите: вяра, надежда и любов, но най-голямата от тях е Любовта.“

Един ученик, който сияе и свети във вярата, е шлифовал атома на Духовната си искра и го е превърнал в прекрасен скъпоценен камък, който сияе, искри и носи пречистване и облагородяване. Един ученик, който е изпълнен с надежда, е поставил огнения кръг на кундалини като корона на главата си и тази лъчева сила му дава смелост. Но един ученик, който стои в любовта, притежава новата способност на шестото стъпало и това му дава сила. Той е приет в Кръга на апостолите, той е получил своето място в третия храм, той е станал „рибар“ на хора.

И тъй, остават тези трите: вяра, надежда и любов, но най-голямата от тях е любовта.

ЛЮБОВ (I)

Позволено ни бе подробно да ви разясним любовта към ближния, изявяваща се като една действителна, нова жизнена сила, сияеща в Гносиса, която не бива да се бърка с потенциала на доброта на диалектичния човек.

Тази нова сила се развива в ученика от шестото стъпало, който е направил възможно възникването на един нов магнитен кръговрат на гностичния флуид във физическото си тяло, в симпатикуса, без да пречи на този процес с егоцентричността на старата природа. Светлината, която се излъчва от този магнитен огнен кръговрат, е любовта към ближния, за която говори Универсалното учение. Тя е една родена в плътта божествена сила и удостоява ученика с апостолството, което означава, че кандидатът, притежаващ тази сила, действително може да бъде Божи служител, служител на Гносиса. Когато тази сила на Любовта приеме форма в системата на ученика, за него става възможно да излъчи и предаде тази свещена сила, наричана също Светия Дух, на онези, които копнеят да намерят Духа. Тогава с помощта на получената гностична сила такъв брат или сестра може да докосне вътрешно други хора и да им помогне. Тогава магнитният флуид от Другото царство може да се утвърди в човешките сърца, които са отворени за него.

В рязък контраст с тази свещена сила на Любовта се намира потенциалът за доброта в обикновената природа, който също се нарича „любов към ближния“. Този потенциал може и да е способен на много неща – световната история ни дава изобилие от доказателства за това, но той никога не е освобождаващ. Той си остава от диалектичната природа. Това е една сила, способност, която напълно се различава от любовта към ближния, която има предвид Универсалното учение. Тази Любов е тайната на шестото стъпало.

От постоянството се ражда блаженството. Вие може би ще разберете, че това блаженство не израства и не се изявява автоматично. Нашите предишни обяснения ви показаха това пределно ясно. Също и използването, практическото прилагане на новата сила не може и не бива да става просто ей така. То е свързано със свещени закони. Едва когато кандидатът, притежаващ тази сила, познава и владее тези закони, той има право и може да я прилага на практика и тогава резултатите наистина ще са в служба на Бога.

Може би сега ще разберете по-добре и връзката между трите храма:

В първия храм на ученика се преподава Универсалното учение и той се изправя лице в лице с него;

във втория храм се предприема опит светлината и силата на приетото подпомагащо ново магнитно излъчване окончателно и съзнателно да се утвърдят в неговата система;

в третия храм ученикът, който е осъществил пробива и така е получил участие в Кръга на апостолите, получава указания и помощ чрез свещените закони на апостолството и в определеното за това време придобива новото свършено себевладеене. Ето защо той вече има право и може да служи на Братството, за да улавя от морето на живота търсещите човешки души.

Ние не искаме да ви лишим от обяснение на трите свещени закона на апостолството, за да можете да получите ясен поглед върху цялата работа, извършвана в трите храма. В основата на това велико дело няма нищо потайно или скрито и ключът към влизането в тях е единствено вътрешното качество на ученика.

Сега ще насочим вниманието ви към последната глава от Евангелието от Йоан. Там четем, че някои напреднали ученици на Духовната школа са се събрали на брега на Тивериадското езеро¹ – това е диалектичното жизнено море. Тези ученици разполагат с големи възможности, но със сигурност не са най-добрите. Те разбират Универсалното учение с мозъчното си съзнание и познават всичките му аспекти. Защото са получили обучението си лично от Господ Иисус, който им е разкрил пътя на Живота. Те са израснали и са закалени в

¹ Б.пр. наричано още Галилейското езеро, или море

работата на Духовната школа и сега в тях спонтанно възниква потребността също и чрез техни лични активности и действия да подкрепят и разпространяват делото, което са видели и за което са чули. Затова в тях, освен знанието им, съществува и един неотслабващ копнеж да бъдат „рибари“ на хора.

Симон Петър казва: „Отивам да ловя риба.“ Другите отговарят: „И ние ще дойдем с теб.“ Те излизат и се качват на кораба – това означава: те организират, събират, обсъждат, решават и работят, обаче ... не улавят никаква риба! Това никога не се вижда веднага. В началото изглежда така, сякаш рибарите ще имат успех, но когато се зазорява, става ясно, че мрежите са абсолютно празни. Това е добра опитност за един способен и жадуващ ученик, а именно – да разбере, че ако тръгва да лови риба, изхождайки от диалектичната си природа и запазвайки своята егоцентричност, може да улови само илюзии. Тогава не се постига никакъв резултат. Който още не е придобил тази опитност, не е осъзнал това, който още не може да го приеме, трябва да се помъчи още известно време в нощта на своята заблуда, докато наближи утринният час на разочарованието.

Когато този утринен час настъпи, при вас идва Господ Иисус и ви пита: „Имате ли нещо за ядене?“

Представете си, че намирайки се в едно такова състояние, сте разочаровани от резултата в този утринен час, но не искате да приемете това разочарование. Вие очаквахте толкова много улов, ръководихте хвърлянето на мрежите и толкова много се хвалехте с очакваните резултати, че реалността на утринния час напълно ви е съкрушила. И тогава идва въпросът: „Имате ли нещо за ядене?“

Тогава можете или съвсем откровено и честно, макар, разбира се, да сте много разочаровани, да кажете: „Нямаме абсолютно нищо!“, или, прикривайки фундаменталното си безсилие и разобличаващото себепознание, с изкусна усмивка, самоуверено и дълбокомислено сбръчвайки челото си, да кажете: „Елате, тук има достатъчно.“

Вие развивате голяма дейност. На един давате книга, на друг – брошура. Нахранвате гладните с някоя лекция или с покана за среща. Така денят отминава и над вълните на жизненото море се спуска една нова нощ на разочарование.

Това за което жадуваше гладният, беше да получи нещо от искрящата, стопляща, нова магнитна сила, нещо от живата вода на любовта към ближния, магнитната сила на Бога в плът. Е, ако не можете да предложите нищо, хората няма да ви се разсърдят за това. Такова е фундаменталното диалектично състояние. То не може да бъде друго. Но признайте си го тогава, не се крийте зад заблудата на самозаслепението, зад глупавата надменност на аза. Разкрийте себе си.

Тук става дума за големия психологически момент в душата на ученика, когато на въпроса: „Имате ли нещо за ядене?“, той да може да отговори не с отчаяние, не с наранена гордост или обидена невинност, а с пълно себепознание и вътрешна радост: „Не, нямаме абсолютно нищо.“ Който приема и признава това „нищо“, но въпреки това е изпълнен със съчувствие към ужасните страдания и търсения на човечеството, чува гласа: „Хвърлете мрежата отдясно на кораба и тогава ще успеете да уловите нещо.“

Резултатът? Сто петдесет и три риби! Може би знаете символичното значение на числото 153. Сборът от цифрите му е равен на девет – числото на човечеството. Мрежата е свързана по напълно безличен начин с подходящата публика, способна да намери Духовната школа.

Как се случва това привидно чудо? В Евангелието се казва, че Петър бил „гол“. Той е „съблякъл“ всичко, до границите на своите възможности. Който е достигнал до своето „нищо“ и следва едно съответстващо на това поведение, може да застане в Универсалната светлина на новото магнитно помагашо излъчване. Когато тази светлина се влее в сърцето и изпълни главата, тогава огънят на любовта към ближния, силата, с която трябва да бъдат спасявани хората от морето на живота, може да се изяви. Това е значението на числото 153. Който е роден в този смисъл, може да яде от Небесния хляб и да дава и на другите от него.

За да се осветли това по-добре, между Иисус и Петър се провежда разговор, в който става дума за трите свещени, непоклатими закона на апостолството. Ние ви говорим за тези

закони, обръщайки им специално внимание, не за да ви поставим още сега пред тях, а само за да ви обясним, че всеки ученик трябва да се стреми да израства, за да достигне до изпълнението им, при това всеки със свое собствено темпо. Освен това искаме да ви напомним, че всеки, който казва: „Аз стоя“, трябва да внимава да не падне!

В Евангелието (Йоан, 21:15-17) първият свещен закон ни се описва по следния начин: „А когато закусиха, Иисус каза на Симон Петър: Симоне, син на Йона, обичаш ли Ме повече отколкото тези? Петър му отговори: Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам. Иисус му каза: Паси агънцата Ми.“

Представете си, че се намирате в кръга на всички, които обичате, сред най-скъпите си приятели и приятелки, сред тези, за които може би бихте дали всичко, и тогава прозвучава въпросът на Гносиса: „Обичаш ли Ме повече, отколкото тях?“ Ще отговорите ли тогава, че за вас потокът на блаженството, който се влива в сърдечното светилище, е по важен от всичко друго? Че искате да приемете всички последици, свързани с това? Че не го казвате в изблик на емоция или екзалтация, а защото напълно сте разпознали това състояние като „вашето“ състояние? Ако отговорът е „да“, тогава вие сте изпълнили изискването на първия свещен закон на апостолството. Разбира се, това не означава, че, погледнато време-пространствено, трябва да кажете окончателно сбогом на всички свои роднини и приятели, а само че ще имате едно напълно различно и ново отношение към тях – вие ще бъдете *във* света, но вече не *от* света – и тогава евентуалните последици няма да ви създават повече никакви проблеми. Който изпълнява този първи свещен закон, е дарил сърдечното си светилище на Гносиса, и едва така той може да стане рибар на хора в морето на живота.

„За втори път Иисус му каза: Симоне, син на Йона, обичаш ли Ме? Той отговори: Да Господи, Ти знаеш, че Те обичам. Иисус му казва: Паси овцете Ми.“

Тук кандидатът бива поставен пред втория свещен закон. Сега вече не става въпрос за емоционалното отношение към другите, което евентуално би могло да бъде пречка за великото дело на Братството, а за правилното разбиране на свещеното дело. Така както сърцето трябва да бъде свободно от аза, така трябва да бъде и със светилището на главата. Чистотата на желанието и познанието трябва да бъде абсолютна. Собствената воля трябва хармонично да се разтвори във волята на Гносиса. По такъв начин трябва да се докаже любовта към Гносиса. Който все още се намира в самозаслепението на собствената си воля, чрез това от време на време разрушава връзката с гностичната любов, което причинява страхотен хаос в симпатикуса.

„За трети път Иисус му каза: Симоне, син на Йона, обичаш ли Ме? Натъжи се Петър за това, че за трети път го пита това и Му каза: Господи, Ти знаеш всичко, Ти знаеш също, че Те обичам. Иисус му каза: Паси овцете Ми. Истина, истина ти казвам: когато беше по-млад, сам се опасваше и ходеше, където си искаше, но сега ще дигнеш ръце и друг ще те опасва и ще те води, където не искаш. А това каза, за да посочи с каква смърт Петър щеше да прослави Бога. И като му рече това, каза: Следвай Ме!“

Това е третият свещен закон на апостолството. Който със своето „не-аз“ според сърцето и главата се е посветил на Братството, вече при никакви обстоятелства няма да върви по пътя на природата, а ще върви само по пътищата, по които го води Гносисът. Едва сега той е един съвършен инструмент в ръцете на Братството и новият магнитен кръговрат на симпатикуса излъчва любовта към ближния като слънчева светлина в мрака на тази природа и тъмните пещери ще се стоплят от тази топлина. Който изпълни третия закон, ще изпита, че един друг ще го опасва и ще го води натам, накъдето той не иска.

Тук евангелистът, привидно мрачно и зловещо, отбелязва: „А това каза, за да посочи с каква смърт Петър щеше да прослави Бога.“ На смъртта ли се посвещава Петър? Да не би с това на кандидата да се казва: „Изпълнявайки този закон, ще получиш това, което следва от него: преследване и изтезания, пленничество и една жалка и злочеста смърт?“

Ако това беше така, тогава цялата Христова драма и следването на Христос щеше да се намира в обичайната за природната религия мистична сфера на страдания и мъки. Това обаче не е така! Напротив, диалектичният живот е мъки и страдания, но този, който следва

Христос, ще бъде освободен от тази постоянна болка и ще отиде там, където диалектичният живот никога не може да съществува. Не е ли вярно, че чрез вървенето по Пътя всеки кандидат постига смъртта на небожествената природа, за да прослави Бога в новото магнитно жизнено поле?

ЛЮБОВ (II)

Сега искаме да поговорим с вас за последното стъпало на седмория път: „Чрез любовта към ближния – към Любовта.“ И още веднъж се връщаме назад, за да си припомним същественото от предишните глави. Ние подробно разгледахме по какъв път преминава гностичната светлина, силата на Неподвижното царство, недialeктичният магнитен флуид в един ученик, който се е отворил за него.

Ключът към Пътя е вярата, свързването на атома на Духовната искра в сърцето с чистата божествена светлина. Когато тази врата е отворена и по този начин новата сила може да проникне в системата на ученика и да действа в нея, тогава той действително е годен за пътя на обновлението. Затова първото стъпало на седмория път се нарича: „Чрез вярата към добродетелта¹.“ Когато вярата действително е налице, и следователно е налице и добродетел, годност, тогава има и готовност за отказване от собствената егоцентрична природа и за смяляване на природния аз, за да може новата светлина безпрепятствено да се изяви в системата.

Когато тази предпоставка е налице, кандидатът може да се изкачи на второто стъпало и да продължи да върви напред – от добродетелта към познанието. Второто стъпало свидетелства за едно елементарно освобождение, или отваряне на светилището на главата за огъня на обновлението. По този начин придобитата годност се проявява в познание – на това второ стъпало предвкушването на цялостното познание на вселенската изява става действителност.

Когато ученикът стигне дотук, в него възниква голяма вътрешна борба, защото сега в него действат две природи, две сили – старата и новата. Сега става въпрос за това, дали той ще извърви докрай пътя на Йоан: „Той, Другият, трябва да расте, а аз да се смялявам.“

Сега ученикът трябва да докаже дали е приел сериозно ендурата. Затова на третото стъпало той трябва да покаже себевладеене в този смисъл. Но не инцидентно, не за известно време и с извънредни усилия, а фундаментално. На четвъртото стъпало той трябва да покаже абсолютно постоянство – една голяма, вътрешна, непоклатима вяроност към процеса на Милостта, който се извява в него. Който успее в това, т.е. който бъде намерен за верен, ще получи на петото стъпало блаженството.

Това е спускането на новия гностичен флуид по дясното нервно влакно на симпатикуса, с което може да се постави основата на един втори змийски огън. Ако тази фундаментална промяна на съществото се осъществи без смущения, тогава новият огън в дясното нервно влакно на симпатикуса преминава през *plexus sacralis*, изкачва се по лявото нервно влакно на симпатикуса и се връща обратно в изходната си точка над продълговатия мозък.

Щом този път бъде напълно изследван, щом кръговратът на новия магнитен огън е изявен и той действително може да циркулира през двете нервни влакна на симпатикуса, се ражда новият змийски огън, новото съзнание, новият аз и ученикът може да се качи на шестото стъпало: „чрез блаженството – към любовта към ближния“.

Новото съзнание сияе и излъчва, то се извява така, както по-рано се извяваше старият аз. Една нова активност, едно ново действие става видимо в света. То е много различно от всички стремежи и усилия за добро на старата природа. Новото действие е спонтанно, нефорсирано, магично. То е в състояние да намери всички, които са се изгубили в мрака на жизненото море и са осъзнали това, да ги привлече магнитно и да ги улови като с мрежа от нови магнитни силови линии. Дори и ако цялата част от човечеството, която може да бъде спасена, бъде уловена в тази мрежа, тя пак би се оказала достатъчно здрава. Тя не би се скъсала въпреки голямото количество „риба“.

¹ Б.пр. т.е. чрез вярата се постига добродетелта

Това е тайната на истински добрата работа. Когато се лови „риба“ с мрежата на любовта към ближния, изградена на шестото стъпало, може да се устои на всички бури и постоянно, всеки ден славният улов ще се изсипва на новия бряг.

Действайки и „ловейки риба“ по този начин, се достига седмото стъпало: „Чрез любовта към ближния – към Любовта.“

Сега искаме да разберем какво означава това седмо стъпало. Второто послание на апостол Петър, от което цитирахме текста, описващ седмория път, казва за седмото стъпало (1:11): „Защото така изобилно ще ви се даде достъп във вечното царство на нашия Господ и Спасител Иисус Христос.“ Следователно става дума за телесното участие в новия живот, за влизането, за окончателното приемане в едно съвсем ново жизнено състояние.

За този идващ нов живот искаме да ви говорим, защото това, което ще кажем, засяга всички. Ако с едно сериозно, твърдо взето и безкомпромисно решение изковете ключа към добродетелта, към годността за Пътя, ще получите участие в процеса, който води към новия живот. Ако на първото стъпало сте осъществили връзката с новото магнитно поле, тогава насилието на движещата сила на диалектичната вселена не може повече да ви навреди. Тогава вие вече сте приети в силовото поле на новия живот. А какво повече бихте могли да желаете!

В тези твърде неспокойни дни ние желаем да ви предадем не само едно учение, не само една визия за това, което може би някога ще стане възможно. Ние говорим за извънредно важни нови космически сили, които трябва да бъдат приети от вас. Спасението, което някога беше предречено от Великите, днес може отново да стане реалност за вас. И затова сега е времето да си припомните думите на хубавата стара песен¹:

Как да Те приема?

И как да Те срещна?

Теб, за който копнее целият свят,

Теб, украшение на моята душа?

Не става въпрос за това, ние да свидетелстваме, а вие само да слушате. Вие трябва заедно с Духовната школа да работите за великото дело, което имаме право и можем да осъществим – идващия нов човек.

Не е далеч времето, когато първите доказателства за този нов човешки тип ще станат видни. Това ще бъдат хора, които ще превърнат в истина думите: „В света, но не от света.“ Те ще бъдат едно множество, което никой не ще може да преброи. Тази група ще се освободи от споровете, глъчката и хаоса на диалектичната природа и ще влезе в една несмущавана от нищо тишина, в покоя и неприкосновеността на един нов магнитен съюз, в мира на Божия народ. И всеки от тях ще казва: „Това е моят вечен мир, тук искам да живея, защото него пожелах.“

Ние ви говорим за това, за да можете и вие да пожелаете този мир и да разберете, че това желание не трябва да бъде чиста фантазия или само красива мечта, а може да стане действителност, но само ако използвате всичките си възможности и с едно новореволуционно оживление поставите ръката си на плуга. Защото времето за това е дошло!

Кое желание се изисква от вас? Кое желание действа толкова извънредно освобождаващо? Това е копнежът за спасение, копнежът за истинско оздравяване, за истинско изцеление.

Който желае оздравяване, изцеление, първо трябва да осъзнае, че е болен, че е фундаментално увреден и живее в свят, който не му предлага никакво спасение, а го увлича в безкрайния кръговрат на колелото на раждането и смъртта. Който желае оздравяване, трябва

¹ Б.пр. Текстът е взет от песента „Wie soll ich dich empfangen“ от Paul Gerhardt (1607–1676), немски теолог, лутерианец.

да бъде готов да премахне причината за всички страдания: своята заблуда, своята илюзия, своя егоистичен инстинкт, своя инстинкт за съществуване, следователно самия себе си. Това е копнежът за спасение!

Който копнее по този начин, освободил се от властта на заблудата, бива воден към утринния час на осъществяването, към един нов ден, към неприкосновения мир на идващия нов човек. Той ще напредва по седмория път, както подробно ви беше обяснено, по пътя на два пъти родените, по пътя на трансфигурацията. Който иска да загуби себе си, ще открие този път и накрая, на седмото стъпало, ще намери отворен входа към Новото царство.

Този вход ще бъде отворен, както вече казахме, посредством развитието на новия магнитен кръговрат в симпатикуса, чрез раждането на втория змийски огън, на новия аз. Новият магнитен кръговрат, новият аз, построява една напълно нова личност. Вие трябва да си представите микрокосмоса като кълбо. В сърцето на този микрокосмос систематически се разрушава един стар храм и се построява един напълно нов храм. Ще се опитаме да ви обясним как става възможно това.

Вие знаете, че *nervus sympaticus* се състои от две влакна, разположени от двете страни на гръбначния стълб. На много места тези влакна се прекъсват от нервни възли, или ганглии. Един нервен възел представлява сиво-червено, плоско, кръгло удебеление в нервното влакно, което се състои от клетки със специфична структура и е разположено между нервните или в нервните влакна.

Нерви излизат също и от гръбначния стълб. Всеки от тях има предно и задно разклонение. Ганглиите на симпатикуса са свързани директно с предните разклонения на съответните гръбначно-мозъчни нерви. Освен това тези ганглии притежават определен брой нервни разклонения, простиращи се по протежение на артериите, водещи до почти всички органи, контролирайки движенията на сърцето и цялата кръвоносна система.

Ако можете да си представите тази картина, ще бъдете в състояние да си направите някои заключения, които ще бъдат още по-точни, ако притежавате и някои познания за анатомията на човешкото тяло.

Когато един ученик на шестото стъпало приеме блаженството, т.е. когато в симпатикуса започне да функционира новият магнитен кръговрат и този ученик остане постоянен в умирането на старото си себе, тогава нервният флуид на старата природа заедно със задните разклонения на гръбначно-мозъчните нерви се грижи за цялостното биологично равновесие в старата телесна структура. Обаче нервните потоци на старата природа, които по продължение на предните разклонения преди се отвеждаха в цялото тяло, сега биват прекъснати от ганглиите на симпатикуса и тогава един нов нервен поток – този на втория змийски огън – поема задачата на старата природа. Последницата от това е промяна на кръвта и на нервния флуид. Също така се променя и функционирането на всички светилища и на цялата система на вътрешната секреция. Така се образува една съвършено друга система от силови линии, външно според образа на обикновената личност, но проникната и изпълнена от съвършено други жизнени потоци, извиращи от новия източник на съзнание в симпатикуса.

Един нов храм възниква, един троен храм – според съзнание, душа и тяло. Едно материално тяло, но не като грубоматериалната форма на диалектичната природа, а според по-фината форма на една нова природа. Тази личност с по-фина форма няма структурата на съществата от огледалната сфера, тъй като те живеят в останките от старата, разрушена диалектична личност, чието материално тяло е напълно унищожено. Не, братът и сестрата на седмото стъпало притежават една прославена, нова, цялостна личност, включваща и един материален телесен образ. За обикновения човек този образ става видим само тогава, когато се изявява чрез свързаността си със старата природа. Но щом поддържането на стария природен образ стане ненужно, новият природен образ се премества от рожденото си място в обляното от Слънцето Царство на вечността.

В третата част на тази книга подробно ще ви опишем вида и качествата на новия природен образ, както и освобождаването му от пелените на неговото рождение и възкръсването му от гроба.

В Библията ни се разказва, че разпънатото тяло на Иисус било погребано в гробницата на Йосиф Ариматейски. Йосиф Ариматейски е йерофантът на новите мистерии, а гробницата е като тази на Християн Розенкойц, където се намира новото непреходно тяло.

В мислите си ние се молим всички, които вървят по Пътя, да могат да осъществят докрай своя златен кръстен път и новородени и силни, да могат да възкръснат от гроба на превъзможването за един нов и свещен живот – свещения живот на идващия нов човек.

Сега вие вече знаете как можете да продължите по-нататък и да се издигнете от любовта към ближния в Любовта. Това е Любовта, която се нарича Бог, Дух и Светлина. Сега вие ще разберете това точно така, както го разбра и Павел: Ако имате всичко, но ви липсва тази Любов, това ново жизнено състояние, тогава нямате нищо и нищо не сте. Тази Любов, която е Бог, този орлов полет на Духа е великата и прекрасна крайна цел за всички, които в началото на новата ера, която вече започна, биват призовани към Светлината.

Следователно при тази Любов не става въпрос за сладки думи или любезно отношение, а за едно спасително и освобождаващо човечеството дело. Нека това дело, за което е избран дори и най-слабият между нас, бъде вашето начало и вашият край, целият ви живот, чак до деня на вашето осъществяване.

Влезте с нас в радостта на новото познание. Празнувайте с нас празника на осъществяването на идващия нов човек.

ТРЕТА ЧАСТ

**ДАРБИТЕ И СПОСОБНОСТИТЕ
НА НОВИЯ ЧОВЕК**

АУРИЧНОТО НОВОРАЖДАНЕ

Сега дойде моментът да ви представим идващия нов човек. В първата и втората част на тази книга ви описахме различните философски и вътрешни аспекти на възникването на новия човек. Но времето, което сега сияе в блясъка на ярката утринна светлина, е началото на един Ден, в който новият човек ще се изяви, ще започне да действа. Ако не сте от привързаните към земята хора, оплели се в сивите воали на диалектиката, без съмнение ще можете да разпознаете вида на този нов човек и ще установите завръщането му в световната история, започвайки от 1952 година.

Това, което преди хилядолетия се изяви в Арийската епоха чрез Божествените братства, чрез свещеното дело на Ехнатон в Египет, чрез делото на Великите учители в Индия, чрез Лао Дзъ в Китай, чрез Заратустра в Халдейското царство, чрез Мани в Близкия изток, чрез дейността на Платон и Питагор в Гърция, както и чрез друидите и работата на катарите в Западна Европа, отново ще засияе в този мрачен световен порядък.

Денят на новия човек настъпи. Изгряващата утринна зора на едно ново завръщане на истинския Божи народ отново разби бронята на диалектиката. Веригата на седемте храма отново започна мощно, твърдо и непоколебимо едно дело, което с право може да бъде наречено „делото на съвършеното ученичество“. Обновителното дело започна, пътеките на Ренова бяха прокарани.

Да тръгнеш по един път, преди всичко в специалния смисъл, който имаме предвид, предполага едно сбогуване и вървене заедно с нас. Има ученици, които от сърце и със съвършена вътрешна нагласа желаят да вървят задно с нас. Други обаче все още са изпълнени със съмнения, а навярно има и такива, които, без да са вникнали напълно в нещата, без да ги разбират, реагират с отхвърляне и критика. Ние се опитахме да им помогнем, но те отказаха помощта. Ето защо сега дойде часът на раздялата. Ние се сбогуваме с тях. Утринната зора на един нов ден стои като корона над пътищата, които избрахме. Ние напускаме нощта и сега ни очаква друга задача. Словото, което звучи сега и ще звучи и в бъдеще, се отнася само за онези, които тръгват заедно с нас и единствено в тях може да породи сила.

Вие ще си спомните, че силата на гностичното обновление, която може да бъде приета от атома на Духовната искра, след един дълъг път, който подробно разгледахме, накрая започва да сияе от издигащото се нагоре ляво нервво влакно на симпатикуса. Изявата на тази лъчева пълнота е доказателство, че в сърцето на микрокосмоса, там, където той се среща с тялото на смъртната природа, се образува един нов магнитен кръговрат. Това особено раждане се отнася до циркулацията на чисти гностични сили в тялото на старата природа, т.е. до формирането на един нов нервнен поток. Последницата от това, както казахме, е промяна на кръвта и нервния флуид. Дейностите на трите светилища – на главата, на сърцето и на таза, както и ендокринната система¹, също се променят. И малко по малко се образува една друга система от силови линии, външно според образа на обикновената личност, но проникната и оживена от напълно различни жизнени потоци, бликащи от извора на новото съзнание в симпатикуса.

Издига се един троен храм според съзнание, душа и тяло. Едно материално тяло, не като грубия образ от диалектичната природа, а според по-фината форма на една напълно нова природа – една славна личност, включваща също и един материален телесен образ. С този нов образ кандидатът трябва „да излезе, за да посрещне Господа в облаците на небето“.

Пътуването, което сега започнахме, е свързано, между другото, с построяването на това ново тяло – ковчега², небесния кораб, който ни е необходим, за да достигнем целта си. Ясно

¹ Б.пр. хормоналната система, или системата на жлезите с вътрешна секреция

² Б.пр. като Ноевия ковчег

е, че сега трябва подробно да разгледаме и изследваме какви размери трябва да има нашето превозно средство, от какъв материал трябва да бъде сглобено и какви инструменти да използваме, за да имаме успех. Всеки от нашите спътници ще разбере, че най-напред трябва да е готова работилницата – работното място, където трябва да падат ударите на чука, където винкелът и измервателният прибор могат да бъдат използвани без смущения, където хелингът¹ трябва да бъде подготвен така, че небесният кораб скоро да може да бъде поверен без инциденти на новото море на жизнената пълнота.

Кое друго може да бъде това работно място, освен центърът на вашия микрокосмос, на вашето тяло, на вашия материален образ? Вие знаете, че материалният ви образ не е божествен и е възникнал от смъртната природа. Затова първо трябва да бъде унищожено ядрото на този образ, неговият основен принцип. Затова толкова подробно обяснихме седемте предпоставки за пътя с помощта на някои познати текстове от Второто послание на апостол Петър. Едва когато изпълните тези седем условия, работното ви място, вашата работилница ще бъде готова. Едва тогава ще можете да строите.

Най-напред трябва да се осъществи новият магнитен кръговрат в симпатикуса. За една същност с Духовна искра това не изисква абсолютно никакво усилие. Който изцяло се посвети на пътя в пълно себеотдаване и приеме последствията, без съмнение приготвя своята работилница за един нов строеж. Доказателството за тази „готовност“ е новият флуид, който се изявява в симпатикуса. Този флуид е камъкът, с който трябва да се строи, върховното лечебно средство, митичният еликсир на живота, той е „Сезам, отвори се!“ от приказките. Той е пламъкът на изпълненото седмо условие, светлината на божествената любов. Само с тази Любов делото може да бъде започнато и осъществено.

Вие трябва добре да разберете, че няма никакъв смисъл и дори е напълно погрешно да се говори за тази божествена любов със сантименталност и да ѝ се посвещават стихове. Който говори за нея, трябва да говори с делата си, с фактите на конкретното строене. Това се изисква от него. Това, което в Универсалното учение се нарича *Любов*, е прасубстанцията на божествения пламък, на световната душа. Когато светлината на този пламък гори в новия магнитен кръговрат, кандидатът ще бъде – според думите на апостол Павел – способен „да покрие с тази Любов всички неща“, а според думите на апостол Петър той ще „покрие множество грехове“. Първо искаме да ви обясним какво искаха да кажат апостолите Павел и Петър с тези думи.

В 13-та глава на прочутото си *Първо послание към коринтяните* апостол Павел казва, че човекът, който диша в прасубстанцията на божествения пламък, е стъпил на пътя, водещ към освобождението. Който обаче насочва вниманието си към най-култивираните същества от диалектичното жизнено поле и също като тях владее перфектно изкуството на риториката и следователно говори и пише толкова изключително добре, с една „дарба за говорене на езици“, че човек с право би могъл да нарече това върха на постижимото; и този, който е изкачил и най-високите върхове в магичната и интелектуалната област и владее всички пророчески знания, както и тайните истини за спасението и науките, прилича само на „мед що звънти, или кимвал що дрънка“. Той не е абсолютно нищо, ако не притежава прасубстанцията на божествения пламък.

По-нататък апостол Павел посочва също така и възможностите, които се изявяват на всеки ученик веднага щом получи участие в тази слава. Той казва: „Любовта покрива всички неща, тя не държи сметка за зло.“ Същия смисъл намираме и в думите на апостол Петър: „Защото любовта покрива множество грехове.“

Ако попитате хората за някакво най-общо тълкуване на тези думи, те ще ви посочат едно ново морално и етично поведение, към което привидно призовават както апостол Павел, така и апостол Петър. Вие без съмнение ще чуete мистични словоизлияния, като при това всички ще си мислят за най-висшите норми на любовта в нашия природен порядък, за

¹ Б.пр. Съоръжение за строеж, ремонт и съхраняване на плавателни съдове, както и за изваждането и спускането им във вода.

самопожертвувателни дела, прошка и снизхождение, за общуване с хора, които особено много са се отличили в тази област.

Известно ли ви е обаче, че с тези си думи цитираните по-горе апостоли нямаха ни най-малко предвид тези най-висши диалектични, човешки прояви на чувства? Те считаха, също както смятаме и ние, тези обичайни за човешкия род прояви на любов за красиви, благородни и полезни, балсам за изтерзаната душа, но 13-та глава на Първото послание към коринтяните със сигурност има предвид нещо съвършено различно от това, което се предполага. Вие трябва да разберете истинската природа на тези неща, за да можете напълно да схванете актуалното ученичество – както мисловно, така и в осъществяването му. Тогава същевременно ще разберете какво има предвид апостол Павел под дарба за езици и дарба за пророкуване в останалите откъси от Посланието към коринтяните.

Може би ви е известно, че в този свят има много така наречени „движения на езиците“, петдесетъчни и апостолски общности, които твърдят, че упражняват тези дарби¹. Извънредно трагично е, че очевидното търсене на десетки хиляди хора засяда във всякакви спиритически, негативно-окултни и медиумични активности. Причината за това зло е в незнанието и във факта, че тези хора са станали жертва на братствата от огледалната сфера, които имитират свещения живот със съвсем ясни намерения.

Ако не можете да прозрете тези намерения, тогава нека ви кажем, че всички тези дарби, за които говори апостол Павел, са във висша степен актуални в една истинска Духовна школа – те са първата сигнатура, първото доказателство за появата на новия човек. Ако обаче тази сигнатура, това доказателство се изопачи и се имитира чисто диалектично и негативно, тогава цял един поток от сериозно търсещи бива оставен да затъне в пустинята. Това откровено предателство през последното столетие се намира пред своето непосредствено демаскиране. Истинската същност на дарбите и качествата на новия човек ще станат известни на целия свят, и не само като философия, а също и на практика, при това по такъв начин, че да стане ясна непреодолимата бездна между имитация и действителност.

В резултат на това безчет измамани и заблудени ще се обърнат към Духовната школа, за да намерят отново изгубената следа и да тръгнат заедно с нас и да вървят по-нататък – от сила към сила и от великолепиe към великолепиe. Така ще се докаже, че Гносисът наистина е дошъл.

Когато един ученик е изпълнил седемте условия за Пътя, има живо участие в Гносиса, т.е. е тясно и неразривно свързан с него, и по този начин в симпатикуса му се задейства новият магнитен кръговрат, тогава произлизащото от него ново излъчване покрива, обгръща цялото същество на ученика: личността, дихателното поле, ауричното същество, както и магнитното поле. Този облак на Господа обгръща като с мантия кандидата и целия му микрокосмос, което води до почти невероятни последици. От същия този осветяващ Дух на обновлението се изявява и развива едно голямо разнообразие от дарби и нови качества. Малко по малко всички магнитни точки в ауричното същество, съгласувани изцяло с диалектичния живот и неговите еони, започват да угасват и се запалват нови светлини. Така това излъчване на Любовта на практика и директно „покрива множество грехове“.

Този процес на божествената любов погасява кармата. Той я покрива не само в негативен смисъл, при което тя въпреки това остава да съществува, не, той напълно я заменя. Тук ние отново откриваме един погрешен превод, а именно че първоначалната дума, преведена като „покрива“, може да бъде преведена и с думата „заменя“ (т.е. Любовта идва на мястото на греховете). Първите преводачи на Библията не са могли да разберат, че Любовта може да „заменя“ греховете и затова са я превели с думата „покрива“, защото това са могли да разберат. Но в светлината на гореказаното се надяваме, че божественият смисъл на тази дума сега вече ще бъде ясен: магнитната система на ауричното същество бива обхваната от този божествен пламък, диалектичното небе бива угасено и се появява едно ново небе. Под това ново небе ще се изяви, трябва да се изяви, една нова микрокосмична земя, една

¹ Б.пр. Това не е истинската дарба за говорене на езици, а глосолалия, или „екстазна реч“

трансфигурирала личност. Първият признак за това е появата на определен брой нови дарби и възможности: сигнатурата на идващия нов човек.

Сега бихме желали да поговорим подробно за това и ви съветваме добре да изследвате глави 12, 13, 14 и 15 от Първото послание към коринтяните, защото те формират основата за нашите по-нататъшни обяснения.

ПОСЛЕДИЦИ ОТ АУРИЧНОТО НОВОРАЖДАНЕ

Ние подробно ви обяснихме по какъв начин божественият пламък на Гносиса загасва всички магнитни точки на диалектичното небе в ауричното същество на кандидата и как в този пламък на Любовта малко по малко се образува ново небе, за да могат накрая да се освободят възможностите за една нова земя, за една прекрасна и славна личност.

Преди да продължим на тази основа с обясненията си, трябва добре да си представите ситуацията. Чрез интелигентната готовност на жертващото се изцяло диалектично аз-същество, с помощта на праатома Гносисът е проникнал в личността и в двете нервни влакна на симпатикуса, чрез което е създаден втори змийски огън, второ аз-същество, второ съзнание. В този момент кандидатът напълно осъзнава своето двойствено състояние, своята двойна природа.

И тогава той дава също и доказателство за това двойно съзнание, според дълбокия смисъл в пролога на *Евангелието от Йоан*. Кандидатът, който е достигнал тази точка от своя обновителен път, е като Йоан. Той е станал един много особен човек, обхванат и проникнат от Бога, но съвсем определено още не новороден в Бога. Затова той казва: „Аз трябва да се смаявам, а той – Другият, новата природа в мен – трябва да расте. Този, който идва след мен, е съществувал преди мен.“

Ако ученикът, който е достигнал това жизнено състояние, действително живее от така формулирания Йоанов принцип, тогава се развива една лъчева сила, която се излъчва от новия змийски огън, преминава през цялото поле на изява и покрива ауричното небе, като малко по малко загасва намиращите се в него магнитни точки. Вместо тях биват активирани други, латентни до този момент светлини, които са в състояние да реагират на тази по-мощна електромагнитна сила. Следователно от това произтича едно аурично новораждане, което е основополагащо за всяка промяна на личността.

За това аурично новораждане се разказва в безброй митове. Цялата свещена история говори за него, достатъчно е само да ви насочим към 24-та глава на *Евангелието от Матей*. Защото една космическа революция притежава не само общ, цялостен аспект, а трябва да се разбира и съвсем лично. Ако един микрокосмос иска да продължи безпрепятствено пътя си към възстановяването на първоначалното си състояние, тогава току-що споменатата микрокосмична революция е абсолютно необходима.

Вие знаете колко много външният живот е взаимосвързан с вътрешния. Когато вътрешният живот на народите е повърхностен, насочен към материалното, раздвоен и демоничен, те създават външни предпоставки, които напълно му съответстват. Тогава с него се съгласуват също и всички природни царства и дори обичайното космическо небе започва да влияе по същия начин.

Древната езотерична наука винаги е огласявала тази стара тайна, а съвременната природна наука може да я докаже и обясни. Тук става въпрос за колективно създадени електромагнитни условия, които вселенската изява трябва сяко да следва като съдба. Ако прозрете това, тогава ще разберете също какво може да постигне една относително малка група хора, разпръсната по целия свят.

Ако чрез нова жизнена насоченост в Гносиса ние, заедно с други хора, предизвикаме една микрокосмична революция и изцяло ѝ се посветим, с това ние мощно ще призовем и космически магнитни сили, които ще унищожат враждебните дегенеративни излъчвания. Освен това нашето ново микрокосмично небе същевременно ще предизвика една всеобща промяна, обхващаща цялото човечество. Какви последици ще има този процес за масите, зависи от тях самите.

Затова пророците и ясновидците през всички времена предупреждаваха, когато се приближаваше такава кризисна промяна. Защото преди всичко чрез нейните природонаучни аспекти тя може да бъде предвидена и да бъде установен отрязъкът от време, през който ще

се проявят последиците. Ето защо съвременната Духовна школа със своето седмorno разпространение по целия свят може да говори с такава позитивна сигурност за тези неща. Ние говорим, защото знаем. Ако вървите по Пътя, и вие ще знаете!

Предполагаме, че сега ви е ясно какво означава аурично новораждане. Ако то не се състои, тогава вашето развитие не може да премине една определена граница и трябва, в съответствие с хода на цялата диалектична природа, да се завърне отново в изходната си точка.

Основните магнитни принципи, или точки, на вашето аурично същество, взети заедно, формират вашия жизнен план, вашата жизнена песен. Магнитните силови линии, които излизат от тези точки, са насочени към вашата личност и ви държат в здрава хватка. Вие не можете да направите и крачка извън тях. В ауричното ви небе говорят всички ваши предшественици, всички предшестваци изяви на вашия микрокосмос, т.е. цялото ви минало, цялата ви карма.

Затова трябва да приключите радикално с миналото. Затова всички магнитни силови линии, които сега излизат от извора на вашето аурично същество, трябва да бъдат прекъснати и угасени. Това е дълбокият смисъл на думите: „Прости ни греховете, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“ Божественият пламък, сияещ във втория змийски огън, действа разрушително, но възможността за това трябва да бъде създадена от самия кандидат.

Когато след това в ауричното небе бъдат запалени други светлини, поради което към личността се насочат други магнитни силови линии, личността трябва да реагира на тях. Тя не може иначе. Тя сякаш бива тласната в друга посока, защото се извява едно ново електромагнитно силово поле, защото прозвучава нова жизнена песен. Когато лъчите на светлината на новото утро ви докоснат, започва един нов ден – първият ден на процеса на голямата промяна. Сега, в светлината на този първи ден, се извява една логическа последователност от нови дарби и сили, упоменати в *Първото послание към коринтяните*. Ние възнамеряваме да ви обясним тези дарби и способности, но при това трябва да отбележим, че редът на разглежданията няма да отговаря на реда на извявите им в ученика, който върви по Пътя.

Най-напред бихме искали да говорим за дарбата за лечение. Ако нещо е възбуждало и все още възбужда фантазията на човечеството, това е най-вече тази дарба. По природа всеки човек е много болен. Повечето хора през целия си живот биват сполетявани от много болести и при повечето от тях смъртта най-често се предизвиква от някоя болест. Затова е ясно, че най-големият интерес на хората е насочен както към грижата за доброто здраве, така и към наличието на медицински институции с възможно най-добри лекари.

Тъй като лекарската помощ си остава незадоволителна и неефективна, а тя е такава, защото стои пред нерешима задача, съответно интересът на човечеството към многото видове шарлатанства и други чудати и предизвикващи интерес лечителски практики на безброй съмнителни лечители е много голям. Ако човек отдели време и си направи труда да потърси информация, той би могъл да събере богата колекция от литература за лечителски методи и рецепти от всички векове. От време на време човек посяга към стария сандък, поиздухва малко праха от него и някои, които са по-хитри, внасят съдържанието му като „новост“ в днешно време. С всичко е така. Има ли нещо ново под слънцето? Всичко вече е било в предишните столетия. Кабирите например предадоха лечението с билки на египетските жреци. А вие знаете, че методите за лечение с билки в наши дни отново имат голям успех.

Разбира се, лечителското изкуство винаги е имало и религиозен характер. Свещенослужителите винаги са искали да бъдат наричани и да бъдат лечители, както в миналото, така и днес! Вие сте чели за възвишени свещени личности, които са изцелявали болните по чудотворен начин. Не беше ли и Иисус лечител? Не лекуваха ли апостолите много бързо? Веднага след оздравяването техните пациенти бяха толкова силни, че дори

вземаха постелките си и сложили на гърба си всичко, което притежаваха, напускаха болницата. Подобни истории действат хипнотизиращо и вдъхновяващо върху следващите след тях религиозни поколения. А когато апостол Павел говори за „дарбата за лечение“, вече просто няма спиране. И до ден днешен религиозните лечители заливат света като буен планински поток. Когато успеят да привлекат вниманието върху себе си, веднага прииждат интересувачи се, а религиозната преса удостоява събитието с най-голямо уважение.

При изследване на религиозната лечителска практика се виждат три аспекта: един духовен, един морален и един телесен. Особено след големи катастрофи и войни за тези три аспекта се полагат ревностни грижи. Така например след Втората световна война в Германия се появи и все повече се разпространяваше молитвата за здраве – едно движение, което обхвана и други държави. По своята същност молитвата за здраве не е нещо по-различно от религиозното полагане на ръка. Полагането на ръка, за което се говори в Библията, естествено, винаги е занимавало фантазията на човечеството. В младежките си години видяхме както молители за здраве, така и религиозни ръкополагащи, които често имаха много голям успех.

Молитвата за здраве изхожда от мисълта, че болестите са последица от човешките грехове, което в действителност е вярно. Но се забравя, че цялото човешко съществуване е греховно. Човек си казва: „Понеже това е така, тези болести могат да бъдат премахнати или неутрализирани чрез смирение, молитва, помирение и опрощаване на греховете.“ Което не е съвсем глупаво, но ако поразмислите върху това какво разбират тези молители за здраве под помирение и изкупление на греховете, ще откриете, че те „наистина са чули камбаните, но не знаят къде висят“. Тогава ще разберете, че тяхната процедура за изкупление на греховете се осъществява на хоризонталната плоскост, че тяхното смирение се отнася само до конфликтите в диалектичната личност, предизвиквани от действието на двойствения закон¹ на доброто и злото. Молитвата има за цел само да намали и разсее хаоса, причинен от тези конфликти, в личността.

Тогава остава въпросът: „Как е възможно хората действително да могат да оздравяват чрез молитва за здраве?“ Ние ви питаме: „Как е възможно човек, който има главоболие, да премахне болката чрез употребата на таблетки?“

Съществува малка разлика между въздействията на продуктите на фармацевтичната индустрия и въздействията на молитвата за здраве и ръкополагането. Чрез медикамента в кръвта се потиска въздействието на дадено магнитно смущение във вашата система и главоболието ви изчезва. Но ако не приложите и други средства, например от диетичен или друг вид, болката ще се възвърне отново, защото истинската причина всъщност не е била отстранена!

Да вземем за пример един парализиран крак. Парализата е причинена от нефункционирането на частта от нервната система, която принадлежи към този крак. Магнитният флуид вече не може да се изявява в нея. Ако смущението не е много старо и нервните влакна не са съвсем дегенерирани, т.е. още не са атрофирани напълно, понякога е възможно да се помогне на такъв пациент с молитва за здраве, но той трябва да бъде доведен до състояние на природно-религиозен екстаз. В това състояние той ще се „сближи“, ще се „съгласува“, следователно ще бъде свързан с една определена вибрация от огледалната сфера. Тази вибрация е по-висока от вибрацията на пациента. В този случай молещият се за здраве играе ролята на медиум, или посредник, който се свързва с определена група от огледалната сфера, и по този начин – посредством медиума – парализираният крак се наелектризира, магнетизира. Ако съответният пациент може да продължи да поддържа своето екзалтирано религиозно състояние и с това и състоянието си на обсебеност, тогава парализираният крак оздравява напълно или отчасти, в резултат на което този човек отново може да ходи. Но цената, която трябва да заплати за това, е една непрестанна свързаност с отвъдния свят и неговите т.н. лечители. Той е станал жертва на природните сили на

¹ Б.пр. закона на противоположностите, на силите-близнаци, на доброто и злото

диалектиката и най-драматичното е, че един такъв човек ежедневно възхвалява Бога за оказаната му чудна милост. Той може да ходи, но на каква цена!

Който намира този метод за странен, трябва да се замисли върху методите на съвременните психиатри. В началото те също създават и насърчават връзка на симпатия между лекар и пациент, т.е. едно „сближаване“ и предразположение. Когато това „сближаване“, тази във висша степен нежелателна свързаност се осъществи, лекарят може да манипулира пациента както си иска.

Ние се надяваме, че сега вие сте дълбоко проникнати от факта, че дарбата за лечение, за която говори апостол Павел в глава 12 на *Първото послание към коринтяните*, не може да има нищо общо с такива практики. Тази дарба няма нищо общо с молитвите за здраве и ръкополагането. Тя няма нищо общо и с каквото и да е психологическо влияние на някой експериментиращ лекар или шарлатанин. Тя няма отношение към религиозното лечителство и неговите три аспекта. И затова през всичките години Духовната школа се дистанцираше от всички шарлатански лечителски методи и окултни лечебни практики, които се основават на гореспоменатите магнитни закони. И тя ще се дистанцира от тях и в бъдеще.

Тогава какво представлява дарбата за лечение, за която говори апостол Павел?

ДАРБАТА ЗА ЛЕЧЕНИЕ

В *Първото послание към коринтяните* апостол Павел споменава редица способности, които се дават на новия човек, а именно: многообразие от милостиви дарби, разнообразие от служби и разнообразие от силови въздействия, които се проявяват след докосването от Светия Дух. В 12-та глава той обяснява по-подробно тези способности: мъдростта, интелекта, вярата, изцелението, владееенето на силите, пророчеството, дарбата за различаване на духовете, за говоренето на други езици и накрая – за тълкуването на тези особени езици.

Освен това процесите на развитие на тези девет способности в кандидата и неговото жизнено състояние в тези процеси определят мястото му на служене във великото дело. Апостол Павел посочва три служби: първо – служба като апостол (апостолство), второ – служба като пророк (пророчество), трето – служба като учител (учителство). Между изпълняващите тези три служби се разпределят отделните задачи: изявата на силите, способността за лечение, способността за помагане, способността за водачество, говоренето на езици. Следователно според обяснението на апостол Павел има девет способности, три служби и пет задачи, като всички те са част от развитието, от сигнатурата на новия човек.

Преди да започнем разглеждането на тези способности, служби и задачи, искаме да ви обърнем внимание, че всички те имат смисъл и са напълно безопасни само когато вътрешно се стремите да вървите по Пътя и да изпълнявате изискванията му според степента на развитието си. Фактът, че тези неща трябва да бъдат публикувани сега, от една страна, ни прави много щастливи, защото това доказва, че действително се намираме в навечерието на велики и прекрасни събития; от друга страна обаче, тези обяснения стоварват върху плещите ни голяма отговорност.

Затова изрично повтаряме, че можете безнаказано да се посветите на тези неща само при условие, че вашата насоченост се основава на твърдото решение да вървите по Пътя, което зависи от вашето жизнено състояние. Ако се интересувате от всички тези акценти на новия човек, без същевременно да се стремите към тях и да ги търсите с най-съкровенията си вътрешна същност, вие ще ги превърнете във фалшиви акценти на вашия аз. Ако се интересувате само от акцентите, но отричате Пътя, който води до тях, ще създадете само една имитация, вследствие на което ще тръгнете по един окултен път, който, между другото, е от напълно негативен вид. Без съмнение, последицата би била силно обсебване от страна на огледалната сфера и от всичко това би произлязла една много дълбока природно-религиозна заблуда с цялото злощастие, което тя носи.

Затова, преди всичко трябва да разберете, че способностите, службите и задачите, които са акцентите, доказателствата за формирането на новия човек, никога и в никое отношение не биха могли да се използват в служба на диалектичния природен порядък и служещото му човечество. Това е разбираемо, защото в основата на развитието на акцентите на новия човек стои едно ново електромагнитно излъчване. За да се развият тези нови способности, те трябва да бъдат поддържани и движени от силата на божествената природа, от силата на Гносиса, т.е. от силите на едно недialeктично електромагнитно лъчево поле. И тъй като тези сили произхождат от една друга природа и не могат да са от полза на тази природа, е ясно, че те също така не могат да бъдат използвани в този свят, когато се изявяват в ученика като сили.

Когато Господ Иисус казва: „Моето царство не е от този свят“, все пак човек би могъл да си помисли, че това е само едно отричане и че ако една сестра или един брат на Гносиса положат по-големи усилия в тази насока, може би биха могли, въпреки това, да бъдат полезни с една или друга способност и на хоризонталната плоскост. Това обаче е изключено.

Думите „Моето царство не е от този свят“ не означават само нежелание, но и фундаментална невъзможност. Затова трябва да ви кажем още сега, че дарбата за изцеление, както се преподава от Духовната школа, по никакъв начин не би могла да бъде използвана в

нито една диалектична терапия. Ние обаче трябва да добавим, че въпреки това, тази дарба без съмнение може да се отрази добре на вашето телесно състояние, в случай че цялата ви личност се намира на Пътя. Ако вие благодарение на жизненото си състояние, намирайки се на Пътя, сте отворили съществото си за новото електромагнитно лъчение и вземате участие в това ново електромагнитно лъчево поле, тогава силите докосват вашата личност и за доброто на вашето материално тяло.

Възможно е да сте разочаровани от току-що направената уговорка. Но ако с отворено сърце изследвате и премислите акцентите на новия човек, ще онемееете от благодарност и вътрешна радост. Защото тогава вътрешно ще изпитате, че тук се потвърждават Христовите думи: „Ако вървите с мен една миля, аз ще вървя с вас две.“ Службите, способностите и задачите имат за цел да служат на всеки ученик от първата до последната му стъпка, да го носят, да му помагат и да го подкрепят. Тази най-актуална в практиката на Духовната школа помощ е толкова абсолютна, толкова динамична, толкова изобилна, че никой не трябва да изпитва и следа от страх. Всяко мъдруване относно вашия евентуален успех по Пътя е излишно. Който обаче, въпреки всичко, се спре на Пътя, е без съмнение егоцентричен и с това доказва, че все още е привързан към стария живот и е разстроен от факта, че не е в състояние едновременно със стария да притежава и новия живот.

Който желае новия живот, трябва да се откаже от стария. Всяко изкушение по Пътя, независимо от вида му, може да бъде преодоляно със славната помощ на братята и сестрите. Спомнете си например известните думи от Псалм 91:10-12:

*Зло никакво не ще те сполети,
нито бедствие шатрата ти ще доближи,
защото за теб на ангелите Си ще заповяда:
във всичките ти пътища да те закрилят,
на ръце да те носят,
да не би в камък крака си да удариш.*

Често се смята, че пътят на себеосъществяването е един тежък път в самота. Това обаче категорично не е вярно, защото това е само едната страна на нещата. Учители като Кришнамурти представят пътя по този начин, защото са разбрали от опит, че безброй хора се вкопчват по негативен начин в авторитети по хоризонталната плоскост, авторитети, които сами не изпълняват дори и най-елементарните изисквания на истинския живот.

Ако се намирате изцяло в процеса на себеосъществяването и вървите спонтанно по Пътя, без да обръщате внимание на резултатите, без да се безпокоите за последиците и трудностите, вие се отваряте изцяло за помощта на всички, приети в кръга на Гносиса. Тогава от тях към вас потичат силите на способностите, службите и задачите.

В един текст от Планинската проповед, който сигурно ви е познат, това се формулира така: „Търсете първо Божието царство и Неговата правда и всичко това ще ви се прибави.“ Който чрез вървенето си по Пътя доказва, че наистина търси Божието царство, ще получи целия светлинен сноп на Гносиса с всички негови излъчвания, първо трансформирани чрез други (както ще обясним по-нататък), а после директно и цялостно от първа ръка. Това, което се получава по този начин, е в полза на цялата микрокосмична система, следователно и на материалното тяло.

От гледна точка на тази природа вашият микрокосмос е болен. Затова трябва да следвате Пътя на освещаването. Освещаване означава да бъдете изцелени, да бъдете излекувани, да оздравеете. За това освещаване, за това изцеление и практическото му осъществяване искаме да говорим. Който върви по Пътя, стъпва на един кръстен път – пътя на вечното и абсолютно изцеление. И получава силата да го извърви докрай.

ЗАДАЧИТЕ: ПЕТ ПОТОКА НА ИЗЦЕЛЕНИЕТО

Вие трябва добре да разберете защо говорим за дарбата за лечение. Съществува едно седморно Световно братство и едно седем пъти по седем (т.е. 49-торно) лъчево поле, което се формира в кръг около седем световни фокуса. Нов небесен свод е разпрострян, формирано е напълно ново електромагнитно поле. За търсещото човечество се откри грандиозна нова възможност. Това е изявата на Светия Дух, на Универсалния Гносис, благодарение на което – както се казва в гл. 8 от *Посланието към римляните* – изявата на Божиите деца става възможна. То е осъществяването на това, за което се говори в книгата *Веруюто на Розенкройцерското братство*¹: „Затова, о, смъртни, трябва да ви обясним нещо, а именно че за да облекчи страданието на хората, Бог реши да върне обратно на света, който скоро след това ще загине, Истината, Светлината и Блясъка, които Той отне на Адам, когато той напусна рая.“

Това електромагнитно поле на Истината, Светлината и Величието се разпростира над нашите страни, но за съжаление не така, че всеки смъртен да може автоматично да вземе участие в него. Това е изключено, защото микрокосмичната система на диалектичния човек съответства на съвсем друго електромагнитно поле. Затова е необходимо човек да тръгне по един друг жизнен път и да направи така, че цялата му микрокосмична система да се отвори за докосването на седморното поле на Светия Дух. Ако успее да направи това, той става един особен човек, защото от този момент нататък в него говорят две природи: обикновената, диалектичната природа и нещо от новата природа, която започва да се изявява в него, при това с огромни последици.

Ако все още сте изцяло от старата природа, тогава между вас и електромагнитното поле на Светия Дух ще зее голяма пропаст. Когато обаче отделни хора влязат в състоянието, в което и двете природи говорят в тях, сякаш се прокарва един мост. Тогава чрез тези няколко души, които заедно образуват мост, полето на Светия Дух може да се свърже с всички по специален, макар и още не директен начин.

Веднага щом милостивите дарби на Светия Дух се влеят в един човек, защото е отворил съществото си, сърдечното си светилище за Гносиса, в този човек възниква определена активност на нови сили – „едно многообразие от силови въздействия“, както го нарича апостол Павел в гл. 12 от *Първото послание към коринтяните*. От този момент нататък такъв човек е годен за изпълнение на различни служби. Тогава той може да действа със силите, които не са от този свят. Защо може това? Защото още не е изцяло от новата природа, а само с една част от съществото си. Ако някой от нас беше изцяло от новата природа, тогава ние много скоро бихме загубили контакт с него, защото двата свята, двете природи не могат да преминават една в друга. Те не могат да действат заедно, защото едното царство не е от тази природа.

Но когато силата на Универсалното царство докосне съществото на един човек, тогава, макар и временно, възниква едно състояние, в което в него живеят двете природи. Чрез това особено състояние, което служи като мост, този човек може да изпита, да изживее нещо от свещената чистота на първоначалния живот. Един такъв човек е с една част от съществото си от новата природа, а с останалата – от нашата природа. Той може да каже какво го е докоснало вътрешно и с това, което е приел, да се доближи до нас в някаква степен. Макар че светлината, която му бива подарена по този начин, ни най-малко не може да бъде сравнена със самата действителност, тя все пак е една светлина в мрака на неговия живот. Ако сте истински търсач и копнеете за спасение от диалектичното страдание, тогава е сигурно, че посредством тази несравнима светлина, излъчваща се от човешки глави, човешки сърца и

¹ *Confessio Fraternitatis R.C.*

човешки ръце, може да ви се помогне в някаква степен. Дарбата за изцеление се отнася точно до това.

Свързаният с Гносиса ученик влиза в едно състояние на развитие, което води до изявата на определени сили. С тях може конкретно да се помогне на съществата, които все още се лутат в тъмнината, но копнеят за светлината. Чрез тази способност във фундаментално болния човек се влива сила с извънредно голямо и спасително значение – това е помощ, която докосва всички аспекти на микрокосмоса, така че наистина може да се говори за дарба за изцеление.

Тази дарба обаче има и друг аспект. Ако все повече хора притежават тази дарба и вземат участие в трите служби, а именно в апостолството, в пророчеството и в учителството, тогава ще се освобождава все повече гностична сила, която може да бъде използвана в диалектичното поле. В тази връзка си помислете за свойствата на една лупа. Ако в тъмнината на вашето съществуване заедно полирате една лупа и с нейна помощ уловите и концентрирате лъчите на Гносиса, можете да запалите огън. Следователно има съществена разлика дали само един човек развива и прилага дарбите или примерно стотици хора. Духовната школа се стреми именно към това – да формира група от хора, които действително да бъдат обхванати от процеса на обновлението и спонтанно, без всякакви илюзии и самохвалство, и без много шум, по силата на докоснатото си от Гносиса същество, да развият и излъчат толкова голяма сила, че да последват невероятни резултати.

В *Посланието си към римляните*, 8:19-20, апостол Павел нарича това „изявата на Божиите деца“. Там той казва: „Защото творението с голям копнеж очаква изявата на Божиите синове. Понеже творението“ – това са диалектичните хора и тяхното жизнено поле – “е подчинено на преходността“. И така, творението е пленено в тази природа и сега очаква изявата на Божиите синове, за да може отдолу, тук, в това покварено и безбожно съществуване в тази природа, да стане възможно запалването на Светия Дух.

От една такава група служители и служителки, които са станали Божи народ, в пет ясно доловими потока се излъчва трансформираният Свещен Дух. Това са петте задачи, които вече споменахме, посочени в гл.12 от *Първото послание към коринтяните*, а именно: изява на силите, способност за лечение, способност за помагане, способност за водачество и дарбата за говорене на езици.

Когато един човек се освободи чрез Гносиса, от него се излъчват сили; защото атомът на Духовната искра, скъпоценният камък, намиращ се на върха на дясната сърдечна камера, бива докоснат от лъча на Гностичното слънце и го отразява. Това отразяване на Гностичния лъч апостол Павел нарича „изява на силите“. От момента, в който един човек изживее споменатото докосване от Гносиса, силите започват да се излъчват от него спонтанно, независимо от неговата воля. Те се излъчват от него от само себе си. Тази сила не е от него, а е действието на Божественото слънце, което се отразява от сърдечния атом. Това е изявата на силите – спонтанното отразяване от праатома.

По-късно, когато процесът в ученика е напреднал, бива докоснато също и светилището на главата, в резултат от което диадемата зад челната кост също започва да излъчва, за което свидетелстват очите, и още по-късно, когато се изяви новият магнитен кръговрат, вторият змийски огън, тези силови излъчвания стават все по-интензивни, все по-могъщи.

Ако в Духовната школа има такива братя и сестри, тогава групата на истинските търсачи, които идват на събиранията на Школата и след това посещават информационния курс или службите в нашите храмове, ще изпитат силите, които се излъчват от съответните ученици. Тогава те ще бъдат приети в тази „очистваща вода от Силоам¹“ и трябва да реагират на това. Ако групата се състои от истински търсещи, които жадуват за Духа, тогава те ще почувстват въздействието на тези сили. Те ще започнат, би могло така да се каже, за първи път да дишат и да свидетелстват за това, казвайки например: „Тук е толкова приятно, толкова особено, на какво се дължи това?“ Те намират атмосферата в Духовната школа за необикновена и несравнима. Те са като омагьосани. Това е първото впечатление и изживяване на всички

¹ Б.пр. Силоам означава пратеник

ученици на Школата и мнозина от тях не могат да се въздържат да не го изразят и да не говорят за това помежду си. При тази опитност те се намират под въздействието на изявата на силите.

Ако пациентите (този израз е съвсем правилен, защото като микрокосмоси всички хора са увредени) наистина жадуват за Светия Дух, така че красивите думи на псалмиста: „Както еленът реве за прясна вода, така вика и моята душа към Теб, о, Боже!“ могат да се кажат и за тях, тогава изявата на силите ще се превърне в изява, водеща до изцеление. Тогава силата, която се трансформира и излъчва от сърдечното светилище на отделните ученици, ще докосне също така и сърдечния атом, Розата в търсещите.

В Духовната школа първоначалното, все още слабо концентрирано докосване на силите много скоро се уплътнява, при което облакът от светлинна сила, в който се намира търсачът, първо се концентрира в един фокус, след което от него се формира лъч. Този лъч, този пожар, този огън се насочва към Розата, към сърдечния атом, към математическия център на микрокосмоса. Ако Розата в сърдечното светилище е възприемчива за него, ако под въздействието на тази лъчевата сила пъпката на Розата започне да се разтваря, оздравяването започва. Защото в момента, в който пъпката на Розата във вас покаже възприемчивост към силата, това е доказателство, че вие асимилирате, че не само мистично се „греете на слънцето“ в изявата на силите и не се задоволявате само с вдишването, казвайки: „О, колко е прекрасно в храма на Розенкройц!“ Тогава силата прониква навътре, Розата се отваря и оживява. И от този момент започва да се осъществява един процес на оздравяване, който в началото е още от втора ръка, т.е. възниква чрез изявата на сили, трансформирани от други. Дарбата за лечение ви е докоснала, процесът на оздравяване при вас е започнал – това е един временен процес, който по-късно се поема от Гносиса.

Естествено, в това състояние между ученика и Школата се е създала една особена връзка. Тогава фазата на „О, колко е прекрасно!“ е отминала, защото този процес на изцеление, това вътрешно докосване често причинява болка. Това е огън, който често ще ви изгаря. Но благодарение на лечебното докосване вие ще напредвате по Пътя и може да бъде предприета третата задача – третата задача в полза на кандидата.

На ученика се дарява правилната помощ, съответстваща точно на неговото лично магнитно състояние. Тогава способността за помагане се доказва в кандидата като една реалност. Въпреки че, общо казано, пътищата на учениците са насочени към една и съща цел, опитностите на отделните ученици са много различни, ситуациите, трудностите и конфликтите при всеки един са различни. Но на вас сега ви се помага. Братството върви с вас по един път, който е изцяло съгласуван с вашето собствено състояние. Затова изживяванията на учениците често са коренно различни. На вас ви се помага в съответствие с вашите специфични електромагнитни условия. Не е ли микрокосмичното небе в ауричното същество различно при всички? Не пеят ли лъчите на ауричното същество, на магнитното небе, при всеки човек своя собствена житейска песен? Е, Братството се съобразява с това и така във вашата конкретна ситуация вие получавате точно тази помощ, от която се нуждаете.

Ако тази помощ ви е била дарена, тогава ще бъдете водени – това е четвъртата задача. В този момент не може да се говори за свобода. Наистина вие може да кажете: „Искам да съм свободен“, защото сте чули това от прастарото минало и то прозвучава към вас и от истински свободния живот, но в този момент от вашия път все още няма свобода. Защото какво знаете вие за Пътя? Накъде трябва да вървите? Знаете ли това? Какво означават всичките ви опитности по Пътя, знаете ли нещо за това? Вие не знаете нищо! Само спекулирате! Ако вървенето по Пътя действително е важно за вас и докажете своето постоянство в споменатия процес на развитие, тогава във вашия живот идва момент, в който вие бивате водени буквално и телесно. Вашето аз-същество, вашето обикновено природно съзнание не може да разбере този процес, не може да стои на кормилото, азът трябва да изчезне. И дори да поставите вашия аз на заден план, все още няма ново съзнание, което би могло да поеме управлението на вашата система.

Затова Братството се намесва със своята способност за водачество и се обръща към кандидата с думите: „Сега ние ще ви помогнем, само вървете към целта напърно през всичко, защото сте достойни за това, защото сега може да ви се помогне.“ Връзката с Братството, която се създава по този начин, можете да намерите в Псалм 139. Там водената душа казва:

*Господи, Ти ме изследваш и ме познаваш
и виждаш всичките ми пътища.
Ако възляза на небето, ето, Ти си там;
и ако слеза в ада,
и там Твоята ръка ще ме води.*

Тези думи се отнасят до четвъртата задача – до способността за водачество, и в Псалм 91 се казва:

*Защото ще заповяда на ангелите Си за теб
– да те пазят във всичките ти пътища.
На ръце ще те носят,
да не би да удариш в камък крака си.*

Абсолютно не е вярно, че когато вървите по Пътя, вашето аз-същество ще се сблъска с най-злите и дяволски неща. Ако поставите вашия аз на заден план и доверите цялото си същество на водачеството на Братството, тогава над вас изгрява четвъртото слънце и така вие ще бъдете водени през тъмните долини, все едно вървите по равен път.

Когато четвъртата задача е изпълнена и кандидатът е напреднал до една определена точка, той изпитва петата дарба – дарбата за говорене на езици. Тогава ще му бъде предадено Универсалното учение. Тогава в промененото му светилище на главата ще заговори Универсалната тайна и „люспи ще паднат от очите му“¹. В това състояние кандидатът вижда пред себе си за първи път в своя живот този единствен по рода си път. Светият Дух се спуска непосредствено върху него, Розата в сърдечното светилище разцъфтява и се отваря напълно за светлината на Божественото слънце.

Това, което до този момент кандидатът е чел и чувал за Универсалното учение, е само външната представа за мистериите. Тази представа, колкото и да му е помагала през цялото време, сега избледнява. Сега кандидатът влиза в кръга на помощниците, той бива приет във веригата на Божиите деца. Той е участник в новата раса.

¹ Б.пр. очите му ще се отворят за истината (както при ап. Павел след срещата му с Анания в Дамаск, Деяния на апостолите 9:18 „И веднага паднаха от очите му неща като люспи и той прогледна; и стана и се кръсти.“)

СПОСОБНОСТИТЕ (I)

Ние обяснихме как търсещият човек се превръща в ученик и как чрез петте задачи, или потока, които се извяват в Духовната школа, Розата разцъфтява. Нека сега да видим по какъв начин се развиват новите способности, след като Розата вече е разцъфнала, следователно как действително се постига дарбата за лечение и как приетите в Божия народ братя и сестри могат да действат с тази дарба.

Първо искаме още веднъж да повторим, че излекуване в гностичен смисъл означава възстановяване на увредения микрокосмос, възстановяване на неговото първоначално състояние. За оздравяване можем да говорим едва тогава, когато един увреден микрокосмос получи обратно първоначалния си блясък. Следователно излекуване означава освещаване, а дарбата за лечение е способността да се пусне в ход този процес при отделни хора. Тази дарба се основава, както казахме, на трансформираната сила на Светия Дух, на радиационната сила на Гносиса, която се излъчва трансформирана от съществото на учителя и се извява в пет ясно доловими потока. Това са петте магнитни потока на новото жизнено поле.

Освен това трябва още веднъж изрично да подчертаем, че използваната сила, която се освобождава при дарбата за лечение, наистина се получава от Гносиса, но не може да се означава просто като „Светия Дух“. Това е трансформиран магнитен флуид, т.е. отразена гностична сила, която, естествено, е отслабена и значително променена от отразяващата система. С това искаме да кажем, че дарбата за лечение никога не може да бъде свършена, във всеки случай не и дотогава, докато микрокосмосът не се издигне до съвършенството. Ето защо дарбата за лечение винаги стига само до една определена граница, при която учителят оставя ученика и го предава на самия Гносис. Тук учителят изпитва и спонтанно признава своята слабост, своята ограниченост и намира своята сила в общата работа с всички братя и сестри. Защото ако определен брой служители, разполагащи с дарбата за лечение, се обединят в една жива вибрираща общност, естествено, тогава силата, която иначе е ограничена, ще се увеличи многократно. И когато мнозина заедно приложат тази нова способност, те могат да запалят в тези тъмни области една прекрасна сила, една особено могъща светлина.

Истинските служители никога не търсят своята сила, изолирайки се от останалите. Те винаги обединяват силите си и не се стремят да доминират. Те знаят, че всичко, което могат да отразят и което има гностична стойност, се съхранява в силовото поле и е от полза за всички, които се нуждаят от него.

Както знаете, в *Първото послание към коринтяните* се посочват девет способности на новия човек. И дарбата за лечение е една от тях. Може да попитате дали сега, след разцъфването на Розата, всичките тези способности се появяват в ученика едновременно. Това не е така. Те се развиват и извяват в определен ред, който желаем сега да ви посочим.

Апостол Павел нарича първата способност силата на вярата, или способността за предаване на вярата. Това е способността, приетото в съществото на учителя гностично излъчване на вярата да може да бъде отразено и да се проектира в праатома на един търсещ човек, в резултат на което праатомът в него да бъде активиран. Ако тази способност може да бъде приложена, от този момент нататък един такъв търсач получава известна вяра. В началото това ще бъде вяра в съответния учител, вяра в това, което учителят говори. Естествено, тази първоначална вяра носи всички признаци за едно по-нататъшно развитие. Но самият търсещ, който по този начин бива воден към вярата, все още не притежава силата на вярата. Следователно той още не може да предава вярата на други.

Вярата винаги е свързана с едно определено излъчване на праатома и следователно е нещо свършено различно от това, което природно-религиозният човек разбира под вяра. Такъв човек вярва в авторитети и в повечето случаи бива дирижиран като автомат. Обаче

вярата, в смисъла, който Духовната школа влага, винаги е следствие от дейността на атома на Духовната искра. Праатомът, както знаете, има една привличаща и една отблъскваща способност. Вярата, първата способност на превръщащия се в учител ученик, е състояние, в което неговият праатом асимилира директно от Гносиса и излъчвайки, поражда в праатома на търсещия една активност.

Може да сравните това със светлинен лъч. Представете си мощна светлина, която сияе над един храм. Проникването на светлината обаче е възпрепятствано от покрива на храма. Един учител обаче стои на подиума, на едно много подходящо място, така че да може да приеме нещо от тази светлина и да я предаде на събралите се в храма, т.е. да я отрази към тях. Приблизително така можете да си представите действието на първата способност.

Вследствие на това отразяващо въздействие, търсещият вярва в учителя, вярва в това, което той излъчва към него, защото самият той го изпитва. Следователно това, което се излъчва от учителя, не е авторитет. Учителят не взема становище по отношение на ученика, не се поставя над него. Вярата в учителя е част от един процес, в който са приети и двамата – учителят и ученикът. Както учителят изпитва въздействието на светлината, така го изпитва и ученикът – той го усеща в сърдечното си святилище. Ако това въздействие не може да се осъществи, това показва, че съответният човек или не притежава праатом, или че той е твърде затворен, прекалено насочен към хоризонталната плоскост на живота, поради което въздействието на вярата, за което говорим, засега претърпява неуспех.

Но макар и търсещият да вярва в това, което учителят излъчва към него и му обяснява с думи, това състояние на ученика все още не се основава на Гносиса. Затова на първо време все още е необходим един вид посредник, един отразяващ апарат.

Но ако вярващият действително върви по Пътя, силата на неговата вяра непрекъснато се увеличава, докато накрая се стигне до осъществяване от първа ръка. Той бива воден към това състояние чрез петте потока – петте задачи, които произлизат от Духовната школа. Ако ученикът, който първоначално е стигнал до вярата, не върви по Пътя, създадената връзка бързо отслабва или се превръща в огорчение, в недоволство, дори може да доведе до съпротива и враждебност. Следователно можем да установим, че вярата като способност е първата дарба и се отнася до едно магично, творческо действие на праатома в сърдечното святилище.

Сега бъдещият учител продължава към втората способност, способността за мъдростта. Тази способност оказва въздействие върху огнения кръг на кундалини, който обгръща пинеалната жлеза в святилището на главата. Чрез това въздействие дясната мозъчна половина на кандидата се привежда в ново състояние. В структурата на мозъчното вещество, в различните гънки се намират стотици магнитни точки, свързани със съответстващите им магнитни точки в ауричното същество. Следователно магнитните точки на ауричното същество се свързват с двете мозъчни полукълба посредством силови линии.

Чрез една нова дейност на пинеалната жлеза втората способност предизвиква отделяне на дясната мозъчна половина и нейните магнитни точки от съответните връзки с ауричното същество. Тези връзки сякаш биват прекъснати и на тяхно място се появяват нови. По този начин гностичната сила, която докосва праатома и посредством дейността на тимусната жлеза и кръвния поток достига святилището на главата, постига известна свобода, независимо от многото диалектични ограничения на кандидата. Така в него се освобождава втората способност. С нейна помощ учителят при желание може, повече или по-малко интуитивно, да вземе една картина от действителността и да я проектира в съзнанието на вярващия в него или в учението ученик. Следователно втората способност дарява една способност за предаване на картини и образи. Тя е нещо от идващото Юпитерово съзнание, за което говори Макс Хайндел.

Ако между учителя и ученика не съществува връзка, основана на вярата, или тази връзка засега е все още слаба, проекцията на картината няма да бъде успешна. Ученикът няма да разбере нищо от нея или ще получи напълно погрешна представа за проектираната картина. Поради това в даден момент работата с този ученик може да стагнира. Тогава ученикът не

живее в своята вяра, връзката на основата на вярата е отслабена и ако посредством втората способност в ученика трябва да се осъществи проекцията на определена картина, тя ще бъде неуспешна. Ако проекцията има за цел например да обясни добре нещо на ученика, защото времето за това е дошло и за да бъде въодушевен и зарадван, тогава в този момент ученикът ще остане напълно безразличен. Нищо от това, което му се предава, не може да го подтикне към действие.

В позитивния случай обаче, когато ученикът реагира незабавно, той ще покаже, че приетата картина предизвиква в него една буря. Възникват многобройни въпроси и проблеми и той засипва с тях учителя. Затова в този момент учителят трябва да разполага с една трета способност, която апостол Павел нарича „способност за разбиране“. Чрез нея той може интуитивно да анализира картината на ситуацията и да разреши възникналите проблеми. Следователно с тази своя способност той може да „гравира“ в ученика резултата от анализа като концепция, като идея.

Седалището на тази трета способност е в челния дял на мозъчното вещество. Както вече казахме, чрез дейността на огнения кръг на кундалини се променя първо дясната половина на мозъка, в резултата на което се появява втората способност. След това челните дялове на мозъчното вещество се включват в процеса на промяната, чрез което се проявява третата способност. С тази способност, произхождаща от седалището на разбирането¹ зад челната кост, учителят е в състояние, както сега ще стане ясно, да бъде много полезен на ученика, защото чрез тази способност той може да му дава конкретни указания и насоки, ползите и необходимостта от които той, разбира се, може да демонстрира по всякакъв начин. Ако тази дейност има успех, ученикът има чувството, че разбира всички неща от само себе си. Тогава той казва с вътрешно убеждение: „Да, това не може да бъде иначе“, или: „Не го разбирам напълно, но знам, че е вярно и цялото ми същество изпитва това чувство.“ Това е резултатът от третата способност.

Следователно сега учителят разполага с три способности: първо, способността да събуди вярата в един подходящ за това човек; второ, способността за проектиране на картини и образи; и трето, способността да предаде техния духовен анализ като концепция и идея в съзнанието на ученика.

Тогава се развива четвъртата способност, наречена от апостол Павел „владееене на силите“. Тази способност води до достигане на една временна цел при осъществяване на процесите в светилището на главата. Тя дарява на учителя нова воля. В този момент учителят става също и свещеник, жрец². Новата волева способност се развива чрез промяна в констелацията³ в лявата половина на мозъка, чрез което за учителя става възможно напълно да владее и управлява всички сили, изявиени в него досега чрез Гносиса, и което е главното – да ги прилага за благо на ученика. Така в работата на Школата няма нито рутина, нито шаблони, нито монотонност, а според актуалното състояние на света, човечеството или Школата се въздейства с необходимата в този момент сила и се говори с необходимите за това думи. Така учениците биват подтикнати към действие, те биват пробуждани и поддържани будни.

Може би ще забележите, че тези обяснения много приличат на едно окултно-научно развитие. От това може да разберете колко много окултната наука иска да имитира този ход на развитие, който има за цел да освободи човечеството от падналото му състояние. Имитацията се състои в това, че при нея пораждането и поддържането на тези процеси става посредством аза. Естествено, човек може да опита, но ще постигне единствено една карикатура. Развитие, което ви обясняваме тук от името на Духовната школа, се ражда и ръководи от силата на Гносиса, от силата на Светия Дух, от състоянието, в което човекът Йоан казва: „Не аз, а той – Другият в мен, трябва да расте, а аз – да се смаявам.“

¹ Б.пр. центъра на способността за разсъждения, на ума

² Виж Ян ван Райкенборг, *Християнската мистерия на посвещение - Божията слава е неприкосновена*, Розекреус перс, Хаарлем, 2003, глава 6-III.

³ Б.пр. промяна в състоянието на тази част на мозъка (промяна в активните магнитни точки)

Ако това владее на силите е налице, тогава може да се изяви петата способност, като синтез на предишните четири. Това е дарбата за лечение. Това е синтезът на първите четири способности в малкия мозък с продълговатия мозък като център. Чрез тази способност учителят става маг, цар-жрец на Божия народ. Едва в този момент може с право да се каже, че учителят влиза в служба на Братството, в служба на Гносиса.

СПОСОБНОСТИТЕ (III)

Ние установихме, че първата способност на новия човек се отнася до дарбата за запалване на вярата в един подходящ за това човек. Втората способност, която се развива, се отнася до силата за предаване на образи и картини. Третата способност е способността да се направи разсъдъчен анализ на образа или картината и той да бъде запечатан в съзнанието на ученика. Четвърта е способността за владееене на силите, отнасяща се до новата воля, а петата способност е дарбата за лечение, която е синтез на първите четири. Едва чрез петата способност учителят става истински маг в гностичния смисъл. Сега искаме да установим защо.

Ние ви обяснихме, че самият учител е свързан директно с Гносиса и отразява гностичната сила в системата на търсещия. Наистина, с тези две способности – за отразяване и проектиране, той може да върши велики дела. Той събужда вярата в търсещия и чрез способността за предаване на картини проектира нещо от славата и величието на действителността. Той притежава способност за разбиране, за да анализира това, което предава, а също разполага до някаква степен и със способността за владееене на силите и затова може да се намеси по правилния начин. Но при тази четворна работа учителят все още не може да предизвика истинска, фундаментална промяна в системата, в микрокосмоса на ученика.

В началото ученикът на Школата на Розенкройц действително е изпълнен с един нов интерес, той е много отдаден и безсъмнено е склонен да приеме едно ново жизнено поведение. Той също така е с висок морал и може да бъде охарактеризиран като човек достоен за уважение. Но всичко това все още не е доказателство за промяна на типа, а единствено тази промяна би могла да докаже притежанието на ново съзнание. Ако хората си останат същите и например не се видят десет години, когато отново се срещнат по жизнения си път, биха могли да си кажат: „Вие сте поостарели, посивели, но иначе сте си останали съвсем същите, каквито си бяхте и преди.“ Стари приятели, които не са се виждали дълги години, могат да си кажат един-другиму такива думи. Но с това същевременно се казва, че не се е състояла дори и една-единствена вътрешна промяна.

Но ако в Духовната школа се осъществи докосването чрез Гносиса, веднага настъпва промяна на типа и тогава при една среща човек би казал: „Каква огромна промяна е станала с вас!“ Тази промяна се отнася преди всичко до характера, защото той е синтезът на цялостната магнитна система на човека. Докато не се е осъществила промяна в магнитната система и в характера, в основните черти на характера, човекът всъщност още не е встъпил в оздравителния процес. Тогава той наистина може да демонстрира едно чисто жизнено поведение, една етична промяна, но макар и да е човек с много висок морал, действителна фундаментална промяна, повтаряме това още веднъж, още не се е осъществила. Може най-много да се каже, че под ръководството на учителя ученикът се учи философски и хипотетично да изживява и разбира новия човек. Но изживяването на новия живот на биологично, структурно ниво още не е налице, затова и оздравяването не е настъпило. До този момент учителят още не притежава дарбата за лечение или пък, ако я притежава, още не може да я приложи, защото съответният ученик още не е годен или не е отворен за това.

Установихме, че оздравяване означава освещаване. Когато един човек е приет в такъв процес, това веднага може да се забележи по извънредно странните промени, които се случват в микрокосмоса. Те от своя страна, както казахме, са свързани с промените в характера, следователно с фундаменталната магнитна система. За да бъде приет един ученик в силата на оздравяването, не е достатъчно само учителят да използва своята трансформираща способност. Защото ако съществуваше такава възможност, това би бил един нов вид магнитен метод за лечение. Тогава предаването на силите, както много би им се

искало на някои кръгове, щеше да се осъществява например чрез полагане на ръка или чрез благославящи жестове¹, чрез магнитотерапия върху тялото или чрез мантри.

Не, дали един ученик е годен за влизането в процеса на освещаване зависи преди всичко от неговото жизнено състояние. Той трябва действително да е достигнал необходимото за това състояние. Той трябва да покаже, че е напълно готов да влезе в този процес и от него трябва да може да се очаква, че ще издържи докрай, каквото и да се случи. Учителят, който притежава петата способност, всъщност не прави нищо за един такъв ученик. Не се правят мудри, не се изговарят молитвени формули. Но какво се случва наистина – това искаме да ви обясним.

Представете си, че един ученик е годен за оздравяване, следователно вече участва в процеса на освещаване. Това означава, че той бива свързан със силата на Гносиса директно, без посредничеството на някаква личност, следователно и без учителя като посредник. Под ръководството на учителя той е преминал предварителния процес, започнал при влизането му в Духовната школа, и сега е стигнал до изцелението, до една непосредствена връзка с Гносиса. В Библията това се нарича „изливането на Светия Дух“ и се търси много усърдно в църквите.

За да се осъществи тази връзка, е необходимо едно, така да се каже, възпламеняване. „Възпламенени от Божия Дух“, както го наричаха старите розенкройцери, е действително едно възпламеняване. Това възпламеняване, това осъществяване на контакта се случва чрез учителя, който притежава петата способност. Да вземем един прост пример – електрически проводник. Той е положен, всичко е готово и обезопасено до най-малките подробности, всички лампи са поставени, остава само свързването с главния кабел. В момента, в който това стане, енергията протича в проводника и лампите светват.

В случая с ученика от нашия пример обаче възниква една съществена трудност, една много смущаваща вибрационна разлика, разлика в потенциала. Цялата микрокосмична система на ученика притежава много по-ниска вибрация, отколкото тази на гностичното жизнено поле и едно насилствено проникване на Гносиса в системата на кандидата би предизвикало тежко сътресение, което може да има като последица дори изгаряния и различни болестни възпаления.

Затова учителят се явява само като временен и безличен посредник. Той застава ментално между Гносиса и ученика, призовава за него силите на Гносиса, намалява за известно време тяхната вибрация, сякаш да поеме първия удар вместо него, и се отдръпва веднага щом контактът се осъществи. Следователно в този случай учителят е само работникът, който осъществява свързването по правилен начин на главния кабел и новия проводник. Това може да се случи само в един психологически момент, в който ученикът ни най-малко не е подготвен за него, изобщо не го очаква. Това може да се случи в момент, в който той е зает с ежедневната си работа, например с миене на съдове. Тогава учителят не присъства, така че всякаква екзалтация, диалектична демонстрация и парадирание са изключени. Този процес няма абсолютно никакъв личен характер. Когато това възпламеняване се осъществи, съответният ученик става брат или сестра в Кръга на апостолите.

В Духовната школа различаваме три фази – на инструкцията, на дейността и на растежа:

- първо, Школа за ориентиране и въвеждане, наричана също преддверие: Школата на Розенкройц²;
- второ, Школа за по-висше съзнание, в която предварителният процес продължава;
- и трето, Кръга на апостолите, в който ученикът бива свързан непосредствено със силата на Гносиса.

¹ Б.пр. т.нар. лечебни мудри

² Б.пр. Лекториум Розикруцианум

Следователно призоваването към Кръга на апостолите означава същевременно и една промяна. Призоваването и промяната стават по един безличен начин, без присъствието на учителя, без ритуал, служба, мантра, полагане на ръка, жест на благословия и други подобни.

Сега може да се попита: „Нима дарбата за лечение няма нищо общо с изцелението на физическото тяло? Ако например тялото е толкова болно, че възникват психически разстройства или делото се възпрепятства?“

На този въпрос трябва да се отговори следното: Когато ученикът е свързан директно с Гносиса, всичките му радости и скърби, т.е. цялата му съдба се намира в ръцете на Братството. Тогава той е свързан със седемте фокуса, със седемте Школи, със седем пъти по седем сили. На познавачите на Универсалното учение е известно, че числото седем (или законът на седморността) заема важно място в действието на всички магнитни вибрации на Универсалното братство.

Съществува един закон за седморното осъществяване. Когато чрез влизането си в Кръга на апостолите ученикът призовава за себе си този закон по спонтанен и естествен начин, той без съмнение получава в тази божествена хармония също и силите, от които се нуждае за изпълнението на своята задача. При това телесното му състояние бива поддържано в равновесие, докато е необходимо и полезно, дори и ако здравето му е много крехко.

Сега може би ще разберете и защо наричаме притежателя на петата способност маг, маг по Божия милост. Той е безличният възпламенител на божественото изцеление и спасение в служба на Универсалното братство.

Навярно разбирате, че за да осъществи по правилен начин делото, учителят трябва да разполага и с една шеста способност – способността за различаване на духовете, както я нарича апостол Павел. Съществуват закони за различаването, които служителят маг трябва да познава. Те определят кой може да получава помощ във всяка определена фаза. При това симпатията или антипатията не са от значение, защото учителят не се ръководи от тях. Дори и да намира даден кандидат за много антипатичен, „когато ученикът е готов, учителят не е далеч“. Затова ние поставяме ударението върху безличния характер на делото. Също така, дори и учителят да намира някого за много симпатичен и да е свързан с него чрез истинско приятелство, ако този човек не е достигнал определената фаза, в която може да му бъде оказана дадена помощ, то тя не може да му бъде предоставена.

Съществуват възвишени закони, които определят и регулират кой е годен за дадена фаза. Вие ще разберете, че познанието за въздействията и методите на тази способност не могат да се разпространяват извън Духовната школа.

СМЪРТТА Е ПОГЪЛНАТА В ПОБЕДАТА

Сега бихме искали да насочим вниманието ви към последната част на *Първото послание към коринтяните*, 15:50-58:

„А това казвам, братя, че плът и кръв не могат да наследят царството Божие, нито тленното ще наследи нетленното. Ето, казвам ви една тайна: Не всички ще умрем, но всички ще се изменим, изведнъж, в един миг, при последната тръба. Защото тръбата ще затръбни и мъртвите ще възкръснат нетленни. А ние ще се изменим, защото това, тленното, трябва да се облече в нетление, и това, смъртното – да се облече в безсмъртие.

Но ако това, тленното, се облече в нетление и това, смъртното, се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне написаното слово: Погълната бе смъртта в победата. О, смърт, къде ти е победата? О, смърт, къде ти е жилото? Но жилото на смъртта е грехът, а силата на греха е законът. Но благодарим на Бога, Който ни даде победата чрез нашия Господ Иисус Христос!

Затова, възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими, и преизобилствайте винаги в Господното дело, като знаете, че в Господа вашият труд не е напразен.“

Вие, разбира се, често сте чели това място от Библията и сте чували цитати от него, може би дори го знаете наизуст. Въпреки това ние смятаме, че трябва още веднъж най-настойчиво да насочим вниманието ви към него. В тази глава на всеки, който иска да го разбере, се дава буквално същото послание, което оповестява и съвременната Духовна школа. Духовната школа говори с голяма сила за същите неща, защото те се отнасят до посланието за края – класическото послание относно края на всеки диалектичен период, когато в един определен момент радиациите на новия живот се вливат във времето, за да обхванат всички, на които може да се помогне.

Апостол Павел казва: „Ето, казвам ви една тайна.“ Тези думи ни насочват към някаква мистерия, която при всички случаи трябва да се пази в тайна. Не, тук става дума за факти, за реалности, които ще останат скрити и забулени за онези, които остават закотвени в природата. За тях тази тайна ще си остане една абсолютна тайна, дори и когато човек направи всичко възможно напълно открито да им я обясни. Те не биха могли да я схванат. Те не биха разрешили тази загадка и така още веднъж се потвърждават думите: „Това, което скри от мъдрите и разумните, го разкри на невръстните.“

Тайната ще бъде разбулена за онези, които могат да разберат, че плът и кръв не могат да наследят Божието царство и че преходното не може да наследи непреходното. Вие самите трябва да се запитате дали разбирате това. Много хора в този свят, например по-голямата част от природно-религиозните и окултно-ориентирани хора, изхождат от предпоставката, че диалектиката е нещо нисше, а първоначалният живот – нещо по-висше и че вървейки по един път на посвещение човек се развива от нисшето към по-висшето¹, като прониква и стига дотам по спираловиден път; че изхождайки от тази природа, запазвайки тази природа, запазвайки това съзнание, човек би могъл да се развие и да бъде посветен в първоначалния живот. Защото това, което апостол Павел разбира под „наследяване“, е влизането в първоначалния живот. Сега някои ще се аргументират така: „Да притежавам наследство, означава, че аз, като наследник, в един определен момент ще получа това или онова; така че аз съм на път към това наследство; аз израствам, развивам се в посока към него.“

Вие обаче трябва да разберете, че „плът и кръв не могат да наследят Божието царство“; че преходното, диалектичното, смъртната природа не може да наследи непреходното. Диалектичното не може да премине или да се издигне в първоначалното.

Ако сте разбрали това ясно и недвусмислено, ако познавате същността на диалектиката и структурната ви свързаност с нея, ако знаете за съществуването на Небесното царство, тогава ще разберете, че всичко, което е от тази природа, трябва бъде оставено. Ако с едно такова

¹ Б.пр. т.е. еволюира

познание най-съкровено се надявате на освобождение и очаквате и знаете, че преходното не може да наследи непреходното, тогава вие също можете да кажете: „Наистина, аз не мога да го схвана, но знам, че пътят, който сочи Духовната школа, е истинен и верен; аз вече не мога да се върна обратно и искам да вървя по този път.“ Ако можете да се издигнете до това ниво на съществуване, тогава воалът на мистерията ще падне и всичко ще ви стане напълно ясно.

Когато един интересуващ се влезе в контакт с Школата, започне да изучава литературата и да посещава въвеждащия курс, една от първите задачи на водещия курса е да му обясни същността на двата природни порядъка: същността на природата на смъртта, от която произхожда човекът, и същността на Неподвижното царство, от което той не е. Ако разберете взаимоотношението между двете природи и голямата бездна, която ги разделя, тогава вече сте готови и съзрели да разберете свещената тайна, за която апостол Павел говори в 15-та глава на *Първото послание към коринтяните*. Ако престанете с опитите си да превъзмогнете този свят чрез еволюция, ако вече не се опитвате да постигнете освобождение в тази природа, тогава вие ще бъдете приети чрез силата на Гносиса в един процес на промяна, на трансформация. Казано е: „Изведнъж, в един миг, при последната тръба.“ Това означава, че в един ясно доловим момент ще прозвучи звукът на последната тръба.

Един добре настроен тромбон (тръба) има прекрасен тон с необикновено проникваща способност. Един добър тромбонист може да развълнува дълбоко душите на слушателите. Звукът на тромбона се използва като символ за една особена, неповторима вибрация, която ще добие голяма власт над света и човечеството: вибрацията на новото магнитно поле, което се е разпростряло над целия свят чрез седемте школи. Вибрацията на този тромбон се приема от апостолите, пророците и учителите, заемащи трите служби. Чрез способностите, които обсъдихме възможно най-подробно, тази вибрация се излъчва по различни начини в служба на всички, които искат да се смаяват според природата на своя аз.

Следователно, ако вече не очаквате нищо от този свят, и то не като догма, а като вътрешно знание, ако сте насочени изцяло към Другия във вас, вие ще бъдете докоснати от вибрацията на новото царство: тогава за вас ще прозвучи тромбонът. Тогава тази сила ще проникне в праатома, а след това и във вас и ще започне един процес във вашата система. В този обхващащ целия свят силов поток всички, които са приети в този процес, ще бъдат преобразени и буквално телесно променени.

„Как и в какво отношение?“ – ще попитате. Вие току-що чухте думите на апостол Павел: Преходното, смъртното, временното – това, което принадлежи към природата на смъртта, се облича с непреходното. Наистина, преходното не може да наследи непреходното, но може да се облече с него – това означава, че то се конфронтира с него, с ясно забележими последици, защото всичко, което е преходно в нашия микрокосмос, трябва да бъде нападнато и унищожено, трябва напълно да изчезне. Микрокосмосът трябва да се прочисти от него.

Апостол Павел казва, че мнозина ще умрат още по време на този процес – ще загубят тялото си чрез обикновената смърт. Но те отиват, свободни от всякаква природа, във вакуума, който ние наричаме *Вакуум на Шамбала*. Те ще бъдат свободни, защото който е влязъл в този процес, бива държан далеч от цялата огледална сфера.

Следователно, ако в тази ситуация, докато сте приети в процеса на преобразяване, ви застигне инцидентна смърт, обикновената природна смърт, тогава това ще има ли някакво значение? Там така наречените „мъртви“, казва апостол Павел, ще бъдат събудени, а тук така наречените „живи“ ще бъдат променени. В това пробуждане отгоре и в тази промяна отдолу двете групи сякаш растат една към друга. Тогава в един определен момент разделението ще отпадне, воалите ще се разкъсат и всички ще се озоват в една свобода и в едно братство. Тогава ще се сбъднат думите: „Погълната бе смъртта в победата. О, смърт, къде ти е жилото? Жилото на смъртта е грехът. Силата на греха е законът. Но благодарим на Бога, Който ни даде победата чрез нашия Господ Исус Христос!“

Който се намира в този процес, може ликуващо да възкликне: „Вече не ме е страх от смъртта.“ Ако се настроите към многократно прозвучаващия тръбен зов, ако сте в състояние да възприемете нещо от този чуден концерт, тогава какво може да ви отнеме смъртта? В

такова жизнено състояние бихте ли се страхували от смъртта? Не е ли глупаво все още да ви е страх от нея?

Ние не се утешаваме взаимно както природно-религиозната маса с едно: „Скоро отново ще се видим на небето.“ Не, ние си казваме един на друг: „Ще се срещнем в новото жизнено поле.“ От преходността, от сивите мъгли на нощта ние се издигаме обновени нагоре в светлината на новото утро. Ние сме уверени в това.

Затова разгледахме способностите на новия човек. Ето защо насочихме вниманието ви върху тези способности, за да знаете: времето е дошло, тръбата ще прозвучи и вие ще кажете: „Аз чувам нейния звук.“ И в сърцето си ще изпитате тази позитивна увереност, сигурността на знанието. Затова:

„Бъдете твърди, непоколебими, и преизобилствайте винаги в Господното дело. Защото знаете, че в Господа вашият труд не е напразен.“

Пробуждането и великата трансформация започнаха. Скоро завесите ще се разкъсат и ние ще бъдем заедно с всички други, с всички освободени, в новото жизнено поле. Братя и сестри, нощта скоро ще премине!

НОВОТО ЖИЗНЕНО ПОЛЕ

Един нов небесен свод е разпрострян! Или с други думи, създадено е едно ново електромагнитно поле, едно ново жизнено поле. Това ново магнитно поле не може да бъде обяснено с обикновената диалектична природа, защото не произхожда от нея. То не е формирано от тази природа и не притежава ни най-малък хармоничен контакт с нея. То обхваща цялата земя и в своето разпростиране няма никакви пролуки или прекъсвания. Може да се каже, че светът и човечеството сякаш са капсуловани в това ново жизнено поле. В Библията изявата на това ново поле се нарича „второто пришествие на Христос“¹.

Можете да го оприличите на равномерен атмосферен слой. Както при дъждовно време натежалите от водни пари облаци се разтоварват под формата на дъжд, така и натрупаните в новото жизнено поле напрежения се освобождават в седем фокуса. Те са свързани със седемте школи. От тези седем школи произлиза едно хоризонтално излъчване: в широки кръгове една вибрация на седемте школи прониква диалектичното жизнено поле. Вие трябва да разбирате това хоризонтално излъчване като зов, привличане, пробуждане и докосване. Ако си представим излъчванията на новото жизнено поле като вертикална линия, тогава тя ще образува кръст с хоризонталната активност на седемте Школи. Така откриваме, че един кръст е забит в земята с непреодолима сила.

Но вие не бива да си представяте това ново магнитно поле като някакво необичайно, появило се изведнъж явление. Не може да се каже, че преди петдесет или сто години то още не е съществувало и изведнъж се е изявило през последните години. Пророчествата през всички времена винаги са обръщали внимание на тази чудна изява. Те я известяваха като завръщането на Христос в облаци на небето, като изявата на Божиите синове. Те говореха за един нов жътвен ден, за нов небесен свод, който трябва да се разпъне, за отстъпването на нощта пред един нов утринен час. Безброй други картини и притчи също сочат това завръщане на Христос. Вие можете да откриете тези идеи навсякъде, също и в пожелателите свитъци от античността.

Но вие трябва да разберете, че всички тези пророци не говореха за съновидения или внушения от някой богоподобен. Те също така не използваха окултни методи, тъй като този вид пророчество се опира на пророческите дарби от диалектичния свят. Те са само заместител, имитация и никога не могат да се освободят от спекулативните елементи, които, както ни учи миналото, могат да причинят много нещастия и беди. Не, пророците за които говорим, които свидетелстваха за идващата изява на новото магнитно жизнено поле, знаеха това, което диалектичното човечество не можеше да знае. Те виждаха това, което обикновените очи на хората не можеха да съзрат. Тези пророци видяха една величествена постройка, един строеж в процес на изграждане. Те познаваха процеса на осъществяване. Знаеха същността и целта на този процес, на този строеж. И затова можеха да кажат с голяма увереност: „Един ден този строеж ще бъде завършен, тогава резултатите ще се покажат и Новото ще бъде осъществено.“ Ето защо в това пророчество няма никакъв спекулативен елемент.

Представете си, че наблюдавате как се строи една къща от невидима субстанция, че знаете с каква цел се строи, кои ще бъдат обитателите ѝ, докато за нас – поради нивото на жизненото ни състояние – всички тези факти са неизвестни. Вие ни разказвате за тази къща, докато в същото време екзистенциално ние не знаем нищо за нея, нито можем да я видим, нито да доловим нещо от нея. Тогава ще ви сметнем за глупак или фантазьор; или, ако ви уважаваме, ще ви окачествим като пророк от диалектичен тип. Това обаче, което ни възвестявате, не би било спекулативно диалектично пророчество, защото вие говорите и свидетелствате за една действителност. Вие виждате тези неща, изхождайки от вашата

¹ Б.пр. „завръщащият се Христос“

действителност, докато ние, изхождайки от нашата действителност, не ги виждаме. Така за нас е абсолютно невъзможно да видим това, което възприемате вие.

Един пророк, както го описваме тук, не спекулира с бъдещето. Той е свидетел на една действителност, на една реалност. Но коя действителност имаме предвид?

Ние имаме предвид следната действителност: Новото магнитно поле, за което толкова настоятелно говорим сега, беше построено преди хилядолетия, но всеки път в хода на еоните, когато се приближава времето за „жътва“, то трябва отново да бъде оживявано, за да осъществи своята работа, и когато времето за жътва приключи, то сякаш отново бива изтеглено нагоре. Всяка Духовна школа, която се извява във времето, подготвя чрез своята работа, усилия и жертва една част от това магнитно поле, така че то става все по-могъщо, по-великолепно и по-динамично.

За първото братство в този Ден на изява беше най-трудно, защото то действително трябваше да извърши пионерската работа. За осъществяването на това дело братството беше създадено от голям брой пратеници, които преди това вече бяха постигнали освобождението. Това е групата, която наричаме Братството от Шамбала. За второто братство беше вече много по-лесно, защото то можеше да продължи да строи върху основите, положени от първото братство и освен това можеше да разчита на неговата помощ. Така работата продължи по-нататък до по-новите времена, когато се появиха египетското, индийското и китайското братство, последвани от братствата на есеите, манихеите и другите гностици. Накрая се появиха друидите, катарите, класическите розенкройцери от XVII век и съвременните розенкройцери. Всяка една от тези групи даде своя принос за великото дело. Всяка една от тях изтъка част от безшевната одежда на Иисус Христос. Всяка група участва в подготовката на голямото магнитно поле и съдейства за осъществяването му.

Ако сега виждате нещо от тази действителност и започнете да разказвате за нея, тогава медиум ли сте, или астролог? Или това са ви внушили т.нар. „посветени“? Или сте пророк в негативния смисъл? Или свидетелствате от позицията на своята собствена научна убеденост? Ако виждате, че се тъче „дрехата без шев“, ако забелязвате, че една нова магнитна чистота все повече излъчва своето сияние над света и нейната динамична сила непрекъснато нараства, тогава негативно пророчество ли ще бъде, ако кажете: „Ще дойде ден, когато резултатите ще се покажат и докажат.“? „Кога ще дойде денят и часът, никой не знае“ – така пише в Библията, защото винаги има фактори, които тепърва ще възникват. Но виждащият, пророкът притежава тази убеденост: Този велик и славен ден ще дойде! И ако можете да направите тези заключения, тогава вие заставате на почвата на една научна действителност.

Затова не е пророческа спекулация, когато в началото на XVII век *Веруюто на Розенкройцерското братство*¹ известява: „Затова, о, смъртни, трябва да ви обясним нещо, а именно че за да облекчи страданието на хората, Бог реши да върне обратно на света, който скоро след това ще загине, Истината, Светлината и Блясъка, които Той отне на Адам, когато той напусна рая.“ И когато в началото на XIX век Карл фон Екартсхаузен говори за „новоизграждането на строежа“, това идва от едно много дълбоко вътрешно познание. Той свидетелства, изхождайки от изявата на Божиите синове, от изявата на Светия Дух. Той вижда магнитното поле, което е в процес на развитие, и знае, че това поле го докосва и че самият той принадлежи към него.

Ние говорим за тези неща, защото всеки може да постигне същото това познание. Лъчевото поле, за което древните пророци говореха, обгръща всички нас като една „дреха без шев“. Сега то е толкова могъщо, сиянието на новата ера е толкова интензивно, че всеки може непосредствено да изпита лъчевата сила, но само ако отвори микрокосмоса си за това докосване. В същия този миг вие навлизате в същността на двете природи. Тогава от този миг нататък за вас ще бъде записано началото на Священото евангелие, което касае взаимоотношението² между Йоан и Иисус: „Изправете пътя за Господа. Аз не съм Христос, а

¹ *Confessio Fraternitatis R.C.*

² Б.пр. „Кой е Йоан и кой е Иисус?“

Той е този, който идва след мен, на когото аз не съм достоен да развържа ремъка на обувката Му. Този, който иде подир мен, е по-голям от мен.“

Ако отворите съществуването си, микрокосмоса си за чудното ново жизнено поле, тогава неговата лъчева сила ще докосне сърдечния ви атом, ще възпламени цялото ви същество и ще ви въведе в един нов процес, в процеса на трансмутация и трансфигурация.

От този час нататък, както казахме, във вашето същество са налице две природи: едната, която загива заедно с Йоан Кръстител, и другата, която расте – природата на новия човек. Когато навлезете в този процес на двете природи, във вас непосредствено възниква „едно многообразие от въздействия“, както го нарича апостол Павел в *Първото послание към коринтяните*, а именно едно ново силово въздействие, което дава началото на новите способности: нови способности в диалектичния човек, който загива, и нови способности в човека, който се ражда.

Затова сега кандидатът взема участие също и в едно ново служене, в ред нови активности. Ако новата сила го докосне и в него започне процесът, тогава нейните въздействия ще станат видими във и чрез неговите действия. Чрез тези нови активности дрехата без шев става неразрушима. Вие ще приберете новата реколта.

Представете си, че една група хора бъде докосната позитивно от новото магнитно поле, следователно въздействията и дейностите в тях се развиват и стават външно забележими. В същия миг те сякаш образуват една гигантска трансформаторна станция за нови магнитни сили. Христовата сила ще се изяви чрез тях, ще се излъчи надалеч и ще започне да се върти около Земята. Чрез тази група ще бъдат достигнати много търсещи хора, на които ще може да се помогне; тази група ще събере една нова реколта и ще я прибере в новото жизнено поле.

Апостол Павел споменава девет различни активности, или служби, от които вече разгледахме шест. Всяка служба, всяка активност е същевременно сътрудничество в изграждането на новата божествена постройка, на новото магнитно поле. Ние ще повторим още веднъж, за да не го забравяте никога вече: Когато силата на новото магнитно поле ви докосне, чрез вас се изявяват различни активности. Тези активности не могат да се обяснят с някаква диалектична сила, човек не може да ги изучи чрез обучение в университет, чрез книги или чрез изследване. Не, когато се изявят, те идват директно от интеркосмичното, всеобхващащо ново магнитно поле. Тогава братството на Христос е, което свидетелства чрез вас.

Следователно веднага щом чрез вас се прояви дори и само една от деветте активности, вие ставате Божии сътрудници в абсолютния смисъл на думата. Тогава имате право да сътрудничите в изграждането на новата божествена постройка, на новото магнитно поле. В книгата *Зовът на Розенкройцерското братство*¹ старите розенкройцери нарекоха това „строенето на новия дом на Светия Дух“². Когато Християн Розенкройц спонтанно предложи всичките си дарби, всичко, което притежаваше, на мъдрите и умните в Европа и те позорно го отхвърлиха, макар че разбраха ценността на неговото предложение, но също и че ако искат да служат на Христовото братство, трябва да слязат от високите си тронове, той се оттегли – както пише в книгата *Зовът на Розенкройцерското братство* – и започна да строи със своите си дома на Светия Дух, дома Sancti Spiritus: Той започна едно ново дело на свободно зидарство. Тази работа е участието в проливането на Христовата кръв, в неговото умиране и в неговото възкресение.

Човекът, който живее, работи и действа, изразходва сила, кръвна сила. Така всеки човек ежедневно пролива кръвта си за себе си, за семейството си или за други. Докато този процес се осъществява вътре в тази природа и е изцяло от нея, едно такова проливане на кръвта, едно такова умиране, естествено, никога не действа освобождаващо. Но когато един човек навлезе в същността на двете природи и чрез това получи участие в другото магнитно поле, в Христовото братство, неговата активност има съвсем различно въздействие. Тъй като

¹ Fama Fraternitatis R. C.

² Б.пр. Домът Sancti Spiritus

неговата работа произлиза от новата природа, един такъв сътрудник ще пролива своята кръв по свършено различен начин. Проливането на кръвта на старата природа поддържа в движение колелото на диалектиката, то е едно непрекъснато умиране. Но проливането на кръвта на новата природа носи освобождение. Всичко, което правите, изхождайки от новата природа, колкото и незначително да е, има директно освобождаващо въздействие. Пет минути в служба на Универсалното братство, *със* и *във* неговата сила, струват колкото злато и са много по-значими от дългогодишни диалектични усилия.

Проливането на кръвта на старата природа засилва въртенето на колелото, проливането на кръвта на новата природа обаче дарява освобождение. Проливането на кръвта на старата природа държи и други завързани за колелото, пленени в природата на смъртта. Проливането на кръвта на новата природа тласка и други към освобождение, защото една такава работа, предприета, изхождайки от новата природа, винаги подпомага строенето на новото жизнено поле, на новия дом на Светия Дух, домът Sancti Spiritus. И един ден този дом ще стане толкова могъщ, зовът излъчван от него ще бъде толкова неустоим, че почти ще заставя и други да тръгнат по този път, за да се издигнат от смъртната природа. Затова проливането на кръвта на новата природа за един отделен човек се състои фактически само веднъж. Който бъде обхванат от тази сила и напълно ѝ се отдаде, ще влезе в освобождението.

ДАРБАТА ЗА ПРОРОЧЕСТВО

От обсъденото дотук следва, че понятието „служител“, или „служител на словото“, има съвсем друг смисъл. Казано по-точно, това понятие получава отново своя първоначален смисъл. Един служител или една служителка в този смисъл не е човек, който само заема някаква мистична служба или пък изпълнява определена задача в някоя Духовна школа; не е човек, който се подготвя интелектуално, мистично или като специалист за някое практическо дело, което да упражнява в служба на човечеството. Един служител или една служителка в първоначалния смисъл е само човекът, който е свързан с електромагнитното лъчево поле на Христовото братство, който е приет в процеса на голямата микрокосмична промяна и сега изпитва многообразието от въздействия, благодарение на което проявява тези качества спонтанно и естествено.

Следователно, едва когато сте свързани с лъчевото поле на Универсалното братство и изпитвате неговите въздействия във вашата система, вие сте истински служители в библейския смисъл. Тогава възниква едно многообразие от дарби, един постоянно растящ брой качества, необходими за практическото служене на света и човечеството.

Познатите глави 12, 13 и 14 от *Първото послание към коринтяните* бяха фалшифицирани. Там нещата са представени така, като че ли един човек получава дарба за лечение, друг – дарба да бъде учител, трети може да се нарече апостол, а четвърти – пророк. По този начин деветте качества, изброени от апостол Павел, се разделят едно от друго, за да не могат да оказват въздействие. Гностичният смисъл обаче е: едно след друго всички те постепенно да се изиявят в кандидата, докато в един определен момент започнат да се излъчват от него като съвършенство. При това, разбира се, е без значение какъв е самият човек в обществено, в икономическо или каквото и да било друго отношение на диалектично ниво: дали ще е теологът Йохан Валентин Андре, или обущарят Якоб Бьоме.

Първата дарба е способността да бъде запалена вярата в един подходящ за това човек. При това праатомът в служителя асимилира директно светлинната сила на Гносиса и излъчвайки, събужда определена дейност в праатома на търсещия, подобно на огледало, отразяващо слънчевата светлина. Така тази слънчева светлина може ясно да се види дори и в най-тъмните ъгли. Първата способност действа по следния начин: благодарение на директната си връзка с Гносиса един служител отразява гностичното излъчване и може да запали светлина в тъмнината на човешкото сърце, ако в това човешко сърце е налице праатом.

Втората дарба се отнася до способността за проектиране на картини. Търсещият човек може да изпита светлината, духовната светлина може да се отрази в неговата тъмна душа. Коя е тази светлина, откъде идва? Втората дарба прави служителя способен да помогне тук чрез способността, която притежава, за създаване на картини и образи. С нейна помощ учителят взема една картина от действителността и я проектира в съзнанието на един вярващ ученик. В резултат на това в ученика се появяват много въпроси: „Защо това е така, а другото иначе? И как да се справя с това или онова?“ Ако между учителя и ученика не съществува връзка на вяра, тогава втората способност – проектирането на картини, въобще няма да постигне целта си и ученикът ще си извади погрешни, спекулативни заключения.

Затова съществува и трета дарба – способността, чрез която умственият анализ на проектираната картина да бъде пренесен в съзнанието на ученика; след нейното прилагане ученикът започва да разбира и да схваща.

Четвъртата дарба е владееенето на силите. Тя се отнася до волята. Чрез нея притежателят ѝ става маг, но не чрез окултно развитие, а по Божията милост. Една окултна способност винаги се развива от някоя природна сила, докато тази нова способност – владееенето на силите – е резултат от регулярното докосване чрез Светия Дух.

От синтеза на тези четири способности сега в ученика се изявява една пета способност – дарбата за лечение. Едва тази дарба поставя служителя на древната служба на цар-свещеник. Човекът е болен, много болен, и излекуването му е освещаването. Затова „излекуване” означава отвеждането на човека обратно в неговата първоначална родина. Дарбата за петата способност прави възможно проникването на самия Гносис в микрокосмичната система на ученика. Досега светлината се проектираше в ученика чрез учителя, но сега самият ученик трябва да бъде свързан със светлината. Сега чрез възпламеняване учителят, служителят на петата способност, задейства процеса на директното свързване. Чрез този пламък съответният ученик бива свързан директно с Гносиса.

Петата дарба, от своя страна, е свързана с шестата способност – способността за различаване на духовете. Има закони за различаването, които магичният служител познава и с които трябва да си служи. Той не бива да ги нарушава. С тяхна помощ той може да се предпази от безполезно или неправилно прилагане на дарбите си. Едва когато ученикът е готов, може да възникне една нова възможност. Ако той още не е готов, ще трябва да чака, защото този процес не може да се форсира. Затова благодарение на прилагането на шестата способност в една истинска Духовна школа няма прахосване на енергия.

Сега да насочим вниманието си към способностите за пророчество и говорене на езици. Ние вече се опитахме да ви обясним философски, че при пророчеството, в смисъла на Универсалното учение, са изключени всякакви спекулации, медиумизъм, резултати от окултна наука или фантазия, защото пророкът говори и свидетелства за една видяна от него действителност – действителността на новото жизнено поле.

Не всеки виждащ, който говори от собствен, директен опит, може да бъде наречен пророк. Пророк е само този, който е във взаимодействие с двете природи, следователно този, който е свързан и с новото жизнено поле, вижда го в актуални моменти и от любов към Гносиса и хората свидетелства и предупреждава: „Времето е дошло“, тласкайки своите слушатели и последователи към себеосвобождаваща активност. Това е пророк. Един такъв пророк, както казахме, беше Йоан Кръстител. За него в хвалебствената песен на Захария се казва: „Ти ще се наречеш пророк на Всевишния, ще вървиш пред Господа, за да приготвиш пътя му.“

Вие може да кажете: „Всичко това може да е вярно, но как да се различи истинското пророчество от фалшивото? В този свят има толкова много пророци. Те свидетелстват от толкова различни сфери на влияние, с такава убедителна сила и толкова много се стараят, че човек почти е готов да им повярва. Затова е много трудно да се направи правилно заключение. Как човек да разбере дали да приеме или да отхвърли пророчествата на един пророк? Кои са критериите, по които може да се прецени това?“

На тези въпроси трябва да ви отговорим, че винаги ще разпознаете истинския пророк по това, че неговата пророческа сила се крепи на вече обяснените шест други способности. В истинската Духовна школа никой не може да бъде само и единствено пророк и само да говори и свидетелства от новото жизнено поле. Не, когато един истински пророк издигне своя глас, той ще бъде подкрепен от всичките сили на споменатите шест способности, действащи като едно цяло. Какъв смисъл би имало пророчеството, ако на онези, които го слушат и за които то е предназначено, не бъде дадена възможността да вървят по пътя, който пророкът им посочва?

Един друг въпрос относно пророческата дарба, който също би могъл да бъде поставен е: Дали от нея изобщо има някаква практическа полза, след като тя трябва да се разглежда само във връзка с другите шест способности? Би могло да се каже, че още в шестте предшествящи способности се намират толкова големи възможности, чрез които вече са създадени много връзки между ученика и Братството. Тогава каква е практическата полза от пророчеството? Може би е хубаво да се слуша за чудните перспективи и за прекрасното ново жизнено поле, но има ли в това поне един елемент с истинска практическа стойност? Та нали ученикът

благодарение на въздействието на другите дарби вече се е насочил към новото жизнено поле и се приближава до него по най-добрия начин?

Ако у вас възникнат такива въпроси, тогава обърнете внимание на целта на пророчеството и задачата на пророка. Целта е оповестяването на един нов период в хода на развитието на нещата или на един определен аспект. Но освен това и ние настойчиво насочваме вниманието ви върху това, пророческата дарба, заедно с петата способност, действа същевременно въодушевяващо, окуражаващо, динамизиращо, оживяващо, магично. Това, което картинната и обясняващата способност са проектирали и разяснили, се задейства, активира се чрез седмата способност, чрез пророческата дарба. Ето защо пророците дават началото¹ на дейността на Гносиса в преходното. Следователно те не само свидетелстват: „Аз видях това или онова“, спирайки дотук. Не, когато пророкуват, те същевременно пораждат въодушевление, вдъхновение, динамизиране на процеса, който известяват.

Това може да се сравни със запалването на вече поставен фитил. Фитилът е налице и е необходим само един пламък, който да го запали, за да последва експлозия. Друг пример: да си представим воден поток, който се задържа от някакво препятствие или бариера. Сега пророкът обяснява: „Новата вода съществува и е достатъчна за всички“, поставя бравата си върху бариерата, удря я и премахва препятствието, така че водният поток да може свободно да потече.

Следователно пророкът не казва само: „Времето е дошло, сега това ще се случи“, а същевременно се грижи събитието наистина да се случи, съобразявайки се с всички намерения и указания на Братството. Ето защо пророците са строители, зидари, които не само изричат словото, но и го осъществяват. Те го осъществяват чрез една революция без борба и без насилие.

Така *Hora est* (Време е!), за което се говори през тези години, означава интензивна подготовка и динамизиране на една нова възможност в нашето време. И намерението е, ако е възможно, – според гл. 2 от *Посланието към Ефесяните* – и вие също да станете Божии съжителни, съграждани на новото жизнено поле. Погледнете на тази възможност като на нещо, което е много близо до вас. Тук не става въпрос за процес, който се осъществява чрез божествени сили, чрез небесни същества. Не, чрез небесните сили, чрез първоначалните сили се даряват възможностите, но те трябва да бъдат използвани от вас. Вие трябва да ги осъществите, вие трябва да употребите строителните материали.

Вие сами трябва да се подготвите за това. Вие сте призвани да бъдете съжителни на Гносиса. Сякаш бивате приети в един нов дом и можете да живеете в него при условие, че и вие самите участвате в неговото построяване. До каква степен по този начин ще станете едно с този нов дом, става ясно отново в *Ефесяни*, гл. 2: Тогава вие бивате поставени като живи строителни камъни върху основата, върху фундамента на апостолите и пророците, където крайъгълният камък е самият Христос Иисус.

Разбирате ли това слово? Един пророк в служба на Универсалното братство никога няма да употреби неинтелигентно пророческата си дарба, подтиквайки например от емоции или от ентузиазъм, или поради лични интереси или хуманни съображения. Не, той само ще строи, на него му е позволено и може да строи само върху крайъгълния камък на Христовото магнитно поле. В тази сила той може да строи, но само дотолкова, доколкото тя подпомага прилагането на пророческата способност. Затова тук става въпрос за една могъща способност, чиито граници трудно бихме могли да си представим. Тя е толкова всеобхватна и носи със себе си такава огромна отговорност, че е необходимо да разгледаме подробно свързаните с нея проблеми.

¹ Б.пр. така да се каже, я пускат в ход

ДАРБАТА ЗА „ЕЗИЦИТЕ“

Глава 14 от *Първото послание към коринтяните* започва с думите: „Стремете се към Любовта. Занимавайте се усърдно с усвояването на духовните дарби, но особено с дарбата да пророкувате.“

Дарбата за пророкуване, както видяхме, е най-полезната и най-необходимата в хода на идващите събития, защото в гностичен смисъл пророците са строители и осъществители, които не само възвестяват, че времето е дошло, но и осъществяват това, което пророкуват. Тази способност произлиза директно от същността на двете природи. В продължение на един дълъг период съответните работници са участници в две различни магнитни полета. По силата на своето рождение те са участници в магнитното поле на диалектиката, а вследствие от докосването на Гносиса те вземат все по-голямо участие в електромагнитното поле на обновлението, в новото жизнено поле. Така те изявяват в своя микрокосмос две различни магнитни системи, а с това и две различни магнитни влияния.

Ако вземете под внимание, че тези хора притежават шестте вече обсъдени способности, навярно ще можете да прецените в някаква степен резултата от тяхната изява. Но, разбира се, тяхното ново усилие не може да бъде реализирано в старата природа. Това е изключено. Магнитните силови линии на новото жизнено поле не могат да постигнат никакъв градивен резултат в старото жизнено поле, тъй като имат съвсем различна магнитна структура и поради това са „безплодни“ за него. Пророкът обаче може да смущава магнитните полюси на старото жизнено поле. Ако сте изучавали малко естествознание, може би знаете, че магнитните полюси на едно определено жизнено поле могат да бъдат смущавани от влиянията на други магнитни полета. Тогава възниква едно постоянно движение. Следователно, когато един микрокосмос, съдържащ в себе си две магнитни системи, се изявява в този свят, той неминуемо смущава неговите магнитни полюси. Щом това се случи, нещо от Божиите синове се изявява. Магнитното смущение е изявата на Божиите синове. Затова пророкът е в състояние дори само с присъствието си да спре¹ трагичния ход на диалектичния свят.

Ако едно притежаващо праатом същество, обхванато от заблудата, все още се стреми с всичките си сили към нещата от тази природа, защото все още очаква нещо от нея, при появата на пророка нещата, към които то се стреми, ще изчезнат като дим; те сякаш ще бъдат изтръгнати от ръцете му, и то с голяма сила ще бъде подтикнато да се завърне в своята първоначална родина. Затова в Школата на Златния Розенкройц ние със сигурност знаем, че се приближава денят, когато все по-големи групи търсещи ще влязат в силовото поле на Школата. Колкото повече работници постигнат пророческата способност, преминавайки през степените на описаното развитие, толкова повече ще се ускори идването на този ден. Затова Библията казва относно осъществяването на нещата: „Защото не знаете нито деня, нито часа.“ Тук става въпрос за живи фактори, които тепърва трябва да се родят, които тепърва трябва да се реализират. И тези живи фактори се намират в учениците: Божиите деца трябва да се изявят.

Възможността за тази изява на Божието дете във вас се намира във вашите ръце. Вие трябва да се включите в редовете на Божиите деца, чрез свободно себеизграждане, чрез свободно зидарство. Ако съдбата на света и човечеството до болка ви вълнува, ако виждате, че поради незнание безброй хора тръгват по пътя на гибелта, ако откривате, че милиони сами се приковават към колелото на раждането и смъртта чрез своето лично и обществено поведение и ако силно желаете да помогнете на безбройните, които имат тази възможност, ако искате да ги спасите от сигурната гибел в този ден на изява, тогава вземете предвид това, че всички средства, прилагани от природната религия и природния хуманизъм, са негативни. Защото цялото диалектично творение е безплодно.

¹ Б.пр. букв. да извика едно заповедно „Стоп!“

Тогава ще разберете, че една група от сто четиридесет и четири пророци, които притежават споменатата способност, би могла за 14 дни да постигне безкрайно много повече, отколкото цялото човечество за столетие. Така както един човек, притежаващ първата способност, може да запали вярата в друг човек чрез способността на своя праатом за отражение, така група пророци може да парализира целия безбожен диалектичен живот, при това без никаква борба, единствено с присъствието си и с това, че насочват своя интерес към най-виталните и най-слабите точки. Това, което и най-хуманният окултизъм не може да постигне, се отдава на магията на трансфигуризма. Окултното развитие, в каквато и форма да е, остава винаги вътре в структурата на магнитните силови линии на диалектиката, на този световен порядък. Затова окултната магия винаги е в хармония със смъртната природа. Трансфигуристичната магия обаче директно смуцава магнитната жизнена база на диалектичния свят. Ако прозрете това, ще разберете също защо винаги се е водила и ще продължава да се води борба срещу трансфигуристичните школи в този свят и защо веднъж един проповедник писа за розенкройцерите, наричайки ги „най-позорната секта“.

Така както една единствена искрица светлина може да прогони тъмнината, така и един трансфигурист може да парализира магията на диалектичната природа. Затова в този свят всичко, което е трансфигуризм, бива мразено, от него се страхуват и срещу него, естествено, се води борба. Затова ние изпитваме удовлетворение, когато ни наричат „най-позорната секта на розенкройцерите“. Ако работата на розенкройцерите в този свят беше възхвалявана и намираще одобрение, това би било доказателство, че те напълно са се отклонили от правия път.

Никога досега не е говорено публично за могъщата сила на пророчеството. Сега обаче печатът на мълчанието бе разчупен, защото времето е дошло. И на всички, които могат да разберат, много настойчиво се казва: „Стремете се към Любовта. Занимавайте се усърдно с усвояването на духовните дарби, но особено с дарбата да пророкувате.“ Тъй като сега седемте фокуса на Универсалното братство вече функционират в света, всички, които носят в себе си възможността за спасение, трябва да бъдат събрани от всички краища на света и да бъдат насочени към пътя на освещаването.

Затова е необходимо полето на смъртната природа да бъде смуцавано магнитно. Хората са привързани към тази природа с многобройни връзки, поради което пред очите ни загиват прекрасни хора. Затова е необходима намеса и това може да стане само чрез смуцаване на магнитното поле на тази природа, т.е. като се забавя хода на нещата и така се парализира. По този начин всички същества, привързани към природата поради заблуда, ще получат възможност за свободен избор. И така ще се покаже, че Духовната школа е същевременно и пророческа Школа.

Казахме вече, че пророческата способност означава много голяма отговорност за този, който я прилага. Но ако осъзнаете как възниква тази способност, ще разберете защо тази отговорност може да бъде поета без притеснения. Защото дарбата за пророчество трябва да се разглежда във връзка с двете неспоменати досега способности, а именно тези на „езиците“. За да ви обясним какво се има предвид с тези две способности, първо ще насочим вниманието ви към това, че в Библията думата „езици“ се използва в две значения: първо, като обозначение на органа, с чиято помощ човек може да говори, както например се казва в *Посланието на Яков*: „Езикът е необузвано зло, изпълнено със смъртоносна отрова“, и второ, в смисъл на „огнени езици“. За тези „огнени езици“ става дума тук, за огнените езици на новата магнитна система в микрокосмоса. Това са новите езици, за които говори Марк в гл. 16. Възкръсналият Господ Иисус се явява на своите ученици и им казва: „Идете по целия свят и проповядвайте Евангелието на всички същества: който повярва и се кръсти, ще бъде спасен.“ Проповядвайте на всички същества Евангелието на новото жизнено поле; не само с думи, а също и най-вече с новата, излъчваща, проектираща себе си способност, която трябва да притежава всеки служител, за да може новата магнитна сила да потече в този свят. Който повярва в нея, който се остави да бъде кръстен в нея, който се свързва с нея, ще бъде блажен, спасен. И който по този начин стане блажен, който по този начин влезе във връзка с новото

жизнено поле, ще притежава тези качества: „В Мое име“ – т.е. с новата магнитна субстанция – „бесове ще изгонват и нови езици ще говорят.“

Помислете си също за изливането на Светия Дух по време на Петдесетница. Тогава над главите на апостолите се виждали огнени езици, благодарение на което те започнали да говорят на „езици“. Въздействието било такова, че всеки се чувствал така, сякаш му говорят на собствения му език. Това е, което най-точно характеризира двете способности за говорене на езици.

Представете си човешката личност, обгърната от полето на изява, което от своя страна е обхванато от седмортното аурично същество. Ауричното същество притежава магнитна система, едно магнитно небе. Ако вечерно време погледнете към ясното небе, ще видите безброй звезди. Небето е обсипано със сияещи точки. Ако можехте да погледнете отвътре своята личност, своето собствено микрокосмично небе, също щяхте да видите много светещи магнитни точки – вашето лично звездно небе.

Ясно е, че чрез това магнитно небе, извън ауричното същество, се формира едно магнитно поле. Посредством всички тези светещи магнитни точки в ауричното същество биват привличани сили, съответстващи на вида на това небе. Така е погледнато отвън. А отвътре – зареденото с определен брой сили магнитно небе предава тези сили на личността, особено на светилището на главата.

При всеки човек магнитната система на това аурично небе е свършено различна и има индивидуален характер. Всъщност вие трябва да разглеждате седмортното аурично същество с цялата система от сили на магнитното небе като едно същество, като една жизнена действителност. В литературата то се обозначава също и като „висшето себе“. Както се вижда от езотеричната литература, много хора се прекланят с обожание пред своето висше себе, защото си мислят, че то знае всичко, че е нашият бог, че играе една първостепенна роля в живота ни. И когато трансфигуристът говори за новото небесно същество, което трябва отново да се изяви, мнозина мислят, както често установяваме, че това небесно същество е висшето себе. Това обаче не е така. Висшето себе, ауричното същество няма нищо общо с действителността на по-висшето небесно същество. Много сензитивни личности получават впечатления от висшето себе. Те правят това съзнателно и мислят, че им говори небесното себе. Когато говорехме за новото същество, някои ученици идваха при нас, обявявайки: „Да, аз го познавам, вече често съм виждал това ново същество и вървя по моя път под ръководството на висшето себе.“ Клето човече, в Библията това висше себе се нарича Сатана, което означава противник. Природното висше себе е буквално и телесно нашият противник, нашият враг. Ние искаме да ви обясним това по-ясно.

Висшето себе съдържа, както обяснихме, една система от магнитни сили, които се предават на личността, като се проектират в светилището на главата, така че цялото небе, цялата система от магнитни точки на ауричното същество се намира в умалена и концентрирана форма също и в светилището на главата. Следователно висшето себе се отразява също и в светилището на главата, в нисшето себе. Висшето себе ви управлява, защото чрез споменатата свързаност се формират например вашето съзнание, вашето мислене, вашите желания, вашия характер и тип. Всичко, което съществува във вас като характер, съзнание, заложи, предразположения, интелект и волева дейност, го притежавате на базата на вашето висше себе. От висшето себе сякаш излизат магнитни силови линии към съответстващите им точки в светилището на главата и вие мислите, действате и живеете в съответствие с тях. С други думи, вие висите като кукла на конци в кукления театър на висшето себе и ако кукловодът, т.е. висшето себе, дръпне конците, посредством вашата личност вие бивате привеждани в движение и тласкани към действие. Следователно вие сте такива, каквито сте благодарение на качеството и вида на вашето висше себе.

Разбирате ли сега, че в момента, в който поискате да тръгнете по Пътя и да избягате от природата на смъртта, веднага влизате в конфликт с висшето си себе? Тогава магнитната система престава да функционира! По природа вашият характер и вашето съзнание произлизат от съществото на висшето себе. Следователно, ако се противопоставите на тази

природа и пожелаете да тръгнете по Пътя на Христовите йерофанти, веднага влизате в конфликт с висшето си себе. Тогава то става ваш враг, ваш противник, вашият Сатана. Затова, преди да започне своя Път, Господ Иисус трябва първо да се разплати с този Сатана, когото Той среща като изкусител в пустинята. Ние се надяваме, че ще можете да разберете логиката на тази природна закономерност.

Сега обърнете внимание на следното: споменатите силови линии се събират в светилището на главата. Съвкупността от всичките тези магнитни сили определя цялостното ви жизнено състояние, вашия тип и характер, всичките ви действия. Без висшето си себе вие сте нищо и нищо не можете.

Излизащите от небето на ауричното същество силови линии образуват един непрекъснат, жив и вибриращ силов поток. Те също светят. Затова главата ни е обгърната от огнени силови линии. Това са огнените езици, които видимо светят около главата на всеки човек. И сега Господ Иисус казва на апостолите си, а Духовната школа на своите ученици: „Вие ще говорите с нови езици.“, което означава: във вас трябва да се развие и да засияе една нова магнитна система.

Може би ще попитате: „Как става това? Как мога да започна да работя върху това, когато съм управляван от висшето си себе посредством цялостната ми личност, посредством моето съзнание, характер и тип? Как мога да променя това? Никога няма да успея да направя това! Защото винаги, когато пожелая нещо или реша да направя нещо, то не става ли точно по внушение от моето висше себе? Аз съм жертва, аз съм пленник, роб на моето висше себе. Как мога да променя това състояние?“

Вие можете да направите това, когато благодарение на тоталната промяна на жизненото си поведение вашият атом на Духовната искра, праатомът, намиращ се на върха на дясната сърдечна камера, бъде докоснат от светлината. Тогава Гносисът сякаш пробива отвор в центъра на вашия микрокосмос. Веднага щом този божествен прапринцип – Розата на сърцето, започне да свети във вас, вие сте закрепили Розата на Кръста. Тогава сте станали розенкройцер. От този момент нататък брадвата е поставена върху корена на дървото. Защото какво се случва сега? Когато Розата на сърцето се разтвори чрез светлината на Гносиса, във вас започва да се влива една сила, която не е от тази природа, която не е в хармония със съществуващата магнитна система и се отнася абсолютно дисхармонично към всички влияния, идващи от ауричното същество, които ви владеят и управляват.

И сега отдолу, от Розата на сърцето, започва един процес на разрушаване на старото и на енергично противопоставяне. Когато тази Роза засияе, висшето ви себе, вашият Сатана, вашият противник се опитва да неутрализира, да унищожи Новото, което започва да се изявява в микрокосмоса. И това поражда във вас борба.

Сега можете да отговорите: „Да, аз познавам това. Моят живот е една непрекъсната борба. Аз изживявам това още от своята младост.“ В този случай обаче вие имате предвид борбата, която принадлежи на диалектиката. Човекът живее в един природен порядък, в който се води постоянна борба, но тази природна борба не бива да се бърка с борбата, разпалена във вас от Гносиса. Щом Розата започне да излъчва, щом гностичният поток може да проникне във вас, във вас се развива една съвсем различна и много лична борба. За тази борба става дума, защото тя смущава съществуващата магнитна система и нейната главна цел е да разруши и промени цялата тази система, която от ауричното небе контролира светилището на главата. Следователно трябва да се появи едно ново небе.

Когато това ново небе се появи и в резултат на това от ауричното същество започнат да се вливат съвсем нови магнитни сили в светилището на главата, тогава също така започват да се изявяват и едно ново съзнание, един нов характер, един нов човешки тип, една съвсем нова личност. Тогава всичко това е логично обяснима последица от предизвиканата от вливането на гностичните сили борба.

Когато новата магнитна система се изяви около светилището на главата, се появяват и новите огнени силови линии, новите езици. И ученикът, при когото тази нова огнена колона стане видима, веднага започва „да говори на други езици“.

ДАРБАТА ЗА ТЪЛКУВАНЕ НА ЕЗИЦИТЕ

Както вече обяснихме, всеки човек притежава огнени езици. Те се виждат особено ясно около светилището на главата и се състоят от магнитните силови линии, осъществяващи връзката между централната магнитна система на ауричното същество и тази на личността.

Централната магнитна система на ауричното същество се нарича висшето себе, а централната магнитна система в светилището на главата се обозначава като нисшето себе. От силите, които по този начин достигат нисшето, или обикновеното себе, живее и съществува човекът. Неговото съзнание, неговият характер и цялостният му вид се обясняват с тези сили. По този начин всички хора се ръководят от висшето себе. Чрез тези огнени езици всеки човек говори свой собствен, индивидуален език. Следователно азът, нисшето себе, не е никакво автономно същество, а само едно отражение на висшето себе. От време на време това отражение умира и трябва да бъде заместено с ново. Само висшето себе – централната магнитна система на ауричното същество – остава и надживява гроба и смъртта. Единственото, което се извършва във висшето себе, е една периодична атмосферна промяна – всичко в небето на висшето себе се променя според резултатите на нисшето себе.

Ние показахме как тази свързаност с ауричното природно същество може да бъде прекъсната чрез една фундаментална жизнена промяна, в резултат на която от ученика започват да сияят нови езици. Сега ученикът трябва да говори чрез тях, те трябва да свидетелстват за него. Това означава ликвидиране и на двете стари магнитни системи – както на ауричното същество, така и на светилището на главата. Тогава възникват два нови магнитни центъра и ученикът трябва да се научи да реагира на тях и да им се подчинява. Неговият живот трябва да се промени така, че вече да не може да се говори за *едно* висше себе и *едно* нисше себе, не за *едно* висше себе, което дирижира и владее нисшето себе, а между тях двете трябва да има пълна хармония, те трябва да станат едно двуединство.

Следователно ученикът трябва да притежава две нови дарби. Първо, нова двойна система от езици, нова двойна магнитна система, а освен това и способността да може да действа от тази нова система. Това означава, че той трябва да я приложи на практика.

Сега да поставим въпроса: По какъв начин могат да се постигнат тези две дарби? Това е въпрос, който безброй много хора са си поставяли в хода на столетията и който е породил поток от медиумизъм и обсебване от огледалната сфера. Ако някога сте се срещали с т.н. „движение на Светия Дух“, тогава знаете какво имаме предвид с това. Всяко събиране на такива хора носи знака на негативния окултизъм. Всички събрани там са много екзалтирани. Във всеки случай това са хора, които изпадат в огромната заблуда да разглеждат своето диалектично жизнено състояние като достатъчна основа за докосване от Светия Дух. Всички те, без изключение, са жертва на буквалното тълкуване на Библията.

Трудно може да се прецени броят на тези, които чрез такова буквално тълкуване на Библията са били заблудени, отведени в погрешни пътища и така са били изключени от освободителния път за много инкарнации напред.

При такива събирания чрез буквалното тълкуване на Библията биват пожертвани хора. При тях неминуемо възниква спиритически експеримент. Чрез общо пеене, ритуали и музика събралите се хора сами се довеждат до състояние на екстаз и тъй като всички имат една и съща, точно определена настройка, възниква един магнитен кръг. В определен момент медиумите започват да бръщолевят, да говорят несвързано. Някои от тях се изправят от местата си и започват да се гърчат, една вибрация като шок преминава през змийския им огън. Лицата им се изкривяват в противни гримаси и е ужасно да ги гледаш. И тогава те изведнъж започват да говорят. Това, естествено, трябва да бъде напълно в стила на всичко случващо се. Затова те започват да говорят на чужди езици. Това, което говорят, наподобява латински, във всеки случай прилича на някой древен език. Това напълно отговаря на същността на театъра, който се разиграва там. Съдържанието на изреченото представя

обичайната банална картина на спиритическите сеанси. То е едно безспирно бръщолевене от огледалната сфера, гарнирано с текстове от Библията и свещени имена от „слънчевата страна“, която би трябвало да представлява Небето и т.н. Най-често там присъстват и някои, които след като медиумът приключи с бръщолевенето, демонстрират дарба за тълкуване на езици и обясняват казаното на чуждите езици. Това функционира по същия медиумичен начин.

Вие разбирате колко печално, колко безполезно е всичко това, колко дълбоко трагично, изопачено и фалшиво е. Ако можете да разберете в някаква степен дарбата на езиците в нейния истински вид и значение, така както ви я обяснихме, ще видите колко жалка и абсурдна е тази имитация, ще разберете нейната анормалност и ще разпознаете действащата в нея хватка на мрака. Дори и да можете да кажете най-възвишените неща на всички езици, съществуващи по света, също и на древните езици, които отдавна вече не се използват, но не притежавате новата магнитна система, във вас не е роден Исус и не притежавате нищо от новия човек, тогава вие или сте заблудени, или заблуждаващи, дори и ако казвате всички тези думи като резултат от дарбата за говорене на езици. И при всички случаи ще бъдете обсебени от огледалната сфера.

Ние бихме искали още веднъж настойчиво да ви предупредим, че един ученик на Духовната школа още в началото на своя път трябва съзнателно да се сбогува с всички влияния от отвъдната сфера, от огледалната сфера, и то с всички свързани с това последици. Ако например днес поради смърт загубите най-обичания член на семейството си, вашия най-любим и скъп приятел, тогава като ученици на Духовната школа трябва веднага напълно да го пуснете, т.е. по никакъв начин да не се свързвате с него. Между вас и този ваш най-скъп човек повече не трябва да съществува абсолютно никакъв контакт по хоризонталната плоскост. Ако вие все още не сте готови или не сте в състояние да направите това и въпреки предупреждението ни обърнете ухото си към отвъдния свят, с това вие ще прекъснете своето ученичество. Затова в Библията толкова настойчиво се казва: „Не питайте умрелите.“

Тук аз говоря от личен опит. Мнозина знаят, че преди няколко години загубих своя брат, който стоеше редом до мен в голямото дело. От момента, в който смъртта ни раздели, между нас не се е състоял по никакъв спиритически начин нито един-единствен контакт, въпреки че от много страни се правеха опити да бъде осъществен такъв. Не мога да ви изброя колко много послания получих чрез посредничеството на трети лица с твърдението, че уж са от моя брат. Всички те, без изключение, отидоха в кошчето за боклук, без да им обърна никакво внимание. И на всички, които ми предаваха такива послания, казвах: „Ако мой брат има да ми съобщи нещо, той знае средствата, с които да ми го предаде по друг начин.“

Приемете присърце този съвет: при абсолютно никакви обстоятелства не поддържайте какъвто и да е контакт със същества от огледалната сфера. И ако ще да ви се яви самият наш, т.нар. „скъп и обичан Господ“, обърнете се и си продължете по вашите пътища. Ако не направите това, скоро ще откриете, че така сте напуснали пътя на освобождението. Който поддържа способността за възприемане на влияния от отвъдния свят, блокира възможността за възприемане на новото жизнено поле, за отварянето на портата, водеща към Живота.

За чувствителните хора е много по-лесно, отколкото за другите, защото те директно разпознават огледалната сфера и затова могат да демаскират без всякакви трудности внушенията от отвъдното. Макар че тъкмо чувствителните хора често стават нейни жертви. Лесно е да се отгатне как става това. Един чувствителен човек може прекалено рано да си помисли, че вече е пристигнал в новото жизнено поле. А когато някой предположи твърде рано това за себе си, тогава той бива пожертван. Ако обаче не се допуска абсолютно никакъв контакт от този вид, тогава всяко влияние от огледалната сфера бързо изчезва. Ако напълно отхвърлите тези неща, дори и ако ви примамват с най-хубавото, което този свят може да предложи, тогава се стига до един момент, в който те са принудени да ви оставят на мира. Затова бъдете нащрек.

Портата на живота е символично обозначение за прехода между нашето диалектично магнитно поле и новото жизнено поле. Не е много далеч времето, когато през тази порта ще

проникне един поток от светлина и ще осъществи обединението между братята и сестрите, които все още се намират в това поле, и онези, които са в новото жизнено поле. Ако обаче това се разбира спиритично и се правят опити да се постигне такъв контакт по медиумичен път, биха възникнали най-големите опасности.

Сега да поставим въпроса: Как човек постига двете дарби за езиците? Нека видим какъв отговор ни дава Универсалното учение.

Процесът започва с докосването на атома на Духовната искра, на пъпката на Розата в сърдечното светилище. Посредством този атом Гносисът прониква в сърцето на смъртната природа. Карл фон Екартсхаузен пише, че Иисус Христос е проникнал „в сърцето на този свят“. Якоб Бьоме също пише за това как Духът на Господа, Христовият Дух, прониква в сърцето на смъртната природа. „Бог е нападнал сърцето на тази природа“, така казва той. Ако вашият атом на Духовната искра – пъпката на Розата във вашето сърце – стане възприемчив за докосването на Гносиса, тогава вашият микрокосмос е нападнал в сърцето от Господ Иисус. По този начин Гносисът навлиза в сърцето на микрокосмоса.

Веднага щом този път се отвори, започва описаният вече процес на развитие, чрез който гностичното докосване прониква също и в светилището на главата. Най-напред от това докосване биват обхванати сърцето и главата. Ако ученикът сътрудничи на този процес и изпълнен с вяра и отдаденост успешно го осъществява, чрез въздействието на тази вяра в двойната система, за която говорихме, възниква интензивно магнитно смущение. В резултат на това всички противопоставящи се на Гносиса сили биват, така да се каже, изтласкани в най-външните части на микрокосмоса. Тогава всичко, което ври и кипи в личността, опитвайки се да ви прикове към земята, сякаш бива прогонено до най-външната граница на микрокосмоса. Всички тези сили се събират в ауричното небе, в магнитната система на ауричното същество, и по този начин висшето себе непосредствено се превръща за вас в един истински противник, при това в много отношения.

Бихте могли да сравните случващото се със запалването на лампа в тъмнината. Излъчваната светлина има определен радиус на разпространение, който образува един кръг; извън този кръг царя мрак. Лампата се запалва, тъмнината се прогонва от едно определено пространство и се съгъстява извън кръга. Когато Господ Иисус, Братството, магнитното лъчево поле на Христос-Йерофант ви докосне в сърдечния атом и чрез това тъмнината бива изтласкана навън, тогава тя се съгъстява в ауричното същество, във висшето себе. В този момент пръстенът на мрака действително става ваш противник. Той се превръща за вас в един Сатана.

Ако този процес продължи, в първите години се установява известно равновесие. Светлинният вакуум в личността – в средата на микрокосмоса, и пръстенът на мрака се поддържат взаимно в равновесие. Ако лампата продължава да гори, ако в нея има достатъчно масло, както се изразява Евангелието, тогава светлината си остава същата, но и пръстенът на мрака – също. Тогава нисшето себе, личността, бива завладяна от новите магнитни сили, които навлизат през възникналите пролуки, но една голяма част от полето на изява на ауричното същество се завладява от висшето себе. Ученикът буквално е обкръжен от своя противник, който, естествено, му поставя клопки и капани.

Преди всичко не бива да придавате романтичен характер на тази ситуация и затова не трябва да проливате сълзи или да пишете стихове за нея. Ако ѝ придадете романтичен характер и я свързвате например с привързани към земята духове и извънредно зли сили, много се заблуждавате. Вие по-скоро трябва трезво да разберете, че висшето себе, тази аурична магнитна централа, трябва да действа по този начин по силата на своята същност. Тази магнитна система е едно с диалектичната природа. Когато една част от микрокосмичното сърце бъде докосната от новото магнитно поле, тогава от само себе си възниква разцепление и съпротива. Всичко това няма нищо общо с романтиката.

Ауричното същество трябва да действа по този начин, защото такава е неговата природа. Митът за Сатаната, култът към Сатаната, вярата в дявола и други подобни – всичко това е измислена от църквата романтика. Ауричното същество, противникът, Сатаната присъства

по природа във всеки човек, който иска да се освободи от диалектиката. В този случай по силата на своето природно състояние ауричното същество е ваш противник. Затова в Библията се казва, че Господ Иисус се среща в пустинята със Сатаната. Преминавайки през пустинята на живота, устремен към голямата цел, той неизбежно среща своя противник.

Същото се казва и за Буда. *Евангелието на Буда* също описва как той среща своя противник, Сатаната, който там се нарича Мара, което означава „горчивина“.

Ако обаче ученикът успее да се утвърди в светлината на лампата, т.е. в силата на Гносиса, и изправи пътищата за Господа, с всички свързани с това последици, в определен момент започва една нова фаза. Тогава хватката на неговия противник е преодоляна. Възникват пролуки и се вижда как различни магнитни точки, които по-рано са излъчвали интензивна светлина към личността, сега започват да угасват.

Тези „звезди“ падат от небето и нови светлини биват запалени – разстила се един нов небосвод, едно ново небе. Появява се, както многократно се казва в Библията, едно ново небе и ... една нова земя. Защото ако светилището на главата може да приема новите магнитни излъчвания, тогава и личността трябва да се промени, защото тя съответства на магнитната система. Промени ли се магнитната система, личността също трябва да се промени. Тази промяна започва в съзнанието. Така започва трансфигурацията. Следователно тук става въпрос за възникването на едно ново висше себе и на едно ново нисше себе. Накрая в ученика се появява едно ново небе и една нова земя: „Ето, виж, всичко старо премина.“

От момента, в който старата магнитна система бъде пробита и малко по малко започне да се изяснява новата магнитна система, започва да се проявява също и първата дарба за езиците. Нови езици започват да сияят. Други магнитни сили започват да се вливат, които вече не произлизат от полето на диалектиката, а от новото жизнено поле. Тези нови сили търсят точки за контакт в светилището на главата, което тогава също придобива една съвършено нова система от магнитни точки. В съответствие с това започва да се променя сивото мозъчно вещество. Образуват се други мозъчни гънки и постепенно започва да се изяснява нещо от едно напълно ново съзнание, от един напълно нов аз.

В началото този нов аз все още се намира в ембрионален стадий. Той още не може да действа, очертанията му все още са смътни и неясни като утринен здрач, който предхожда настъпването на деня. Докато ученикът още се намира в този стадий на сумрак преди разпукването на зората, старият аз, който, естествено, още притежава цялостно съзнание, трябва да сътрудничи. Тогава се стига до раздвоение – едновременно проявление на двете природи.

Старото съзнание обаче се подчинява напълно на Другия, който расте в него, на Другия, който идва, така както и Йоан се подчинява на растящия Иисус. Старото съзнание в ученика се предава на новото съзнание, което расте в него. Това е състоянието, в което ученикът вижда новия живот, започва все по-силно да реагира на него и чрез живота си все повече да се приближава към него. В този момент младият брат или младата сестра получават дарбата на езиците. Новите езици започват да действат и пораждат определени резултати в системата, в личността на микрокосмоса, който е подложен на трансфигурация. Това е дарбата на езиците, която започва да се изяснява.

Но тъй като новият аз все още се намира в ембрионален стадий, още не се е развил напълно, той все още не може да поеме изцяло ръководството на новия живот. Той още не може да изяви пълнотата на новия живот. Младият брат или младата сестра, макар че вече са в състояние да пророкуват и могат да се изявят като пророци, като ученици все още не притежават пълноценно апостолство. Когато обаче новото съзнание напълно се формира, когато новият аз е роден като съзнание и новото нисше себе е станало годно да се изяви като такова, тогава в един определен момент, в един миг, при звука на последната тръба дарбата за тълкуване на езиците си пробива път като огън. Тогава тази способност си пробива път, за да приложи новата сила – силата за използване на огнените езици. В този момент пророкът става същевременно и апостол на Иисус Христос.

Ето това е схемата на деветорната магия на трансфигуризма. Така както всички, които имат уши да чуват, биват призовани към службата на пророчеството, така те биват призовани и към службата на апостолството. И един ден те ще могат да излязат в този свят с гравираното в техните сърца послание-заръка: „Възвестявайте Евангелието на освобождението на цялото творение.“

Всички, които са водени от Божия Дух, са Божи деца. Те са освободени от колелото на раждането и смъртта.

Биография на автора

Ян ван Райкенборг е псевдоним на съвременния розенкройцер и херметичен гностик Ян Леене. Тези две определения напълно характеризират целия му живот.

Той е роден през 1896 г. в Харлем в християнско семейство. Още като младеж задълбочено изучава всичко свързано с религията, но преди всичко се интересува от истинското живо прилагане на вярата в живота, в обичайното ежедневие. Той се дистанцира от повърхностното християнство и менталната теология, на която и липсва всякаква задълбоченост. Силно изразеното му чувство за справедливост го превръща в симпатизант на появилото се през младостта му работническо движение. Това са размирни времена, в които проф. д-р А. Х. Де Хартог (1869-1938) изпълва църквите със своята *Реалистична теология*. Ян Леене също е един от неговите възторжени слушатели. От проф. Де Хартог той научава за дълбокия смисъл на думите от *Посланието към римляните*, гл. 12:1, в което се казва, че „новият живот е истинската жертва“.

За Ян Леене и неговия брат Zwiier Willem (Звиъ Вилем), и двамата пламенни търсачи, постепенно става ясна посоката, която трябва да поемат, за да задоволят своя копнеж към истината. На 24-ти август 1924 г. те полагат първата, все още скромна основа на *Дома Sancti Spiritus, Дома на Светия Дух*, истинския духовен дом на освобождението в новото време. В тази първа фаза те основават Мистерийната школа на Розенкройц, намирайки вдъхновение в *Манифестите* на розенкройцерите от Средновековието. Ян Леене заминава за Лондон, за да изучава оригиналните им текстове в Британската библиотека. „*Те се намираха в тази библиотека от няколко столетия, без някой да се интересува от тях*“. През януари 1937 г. излиза неговият холандски превод на *Fama Fraternitatis R.C. (Фама Фраатернитатис Р.К., или Зовът на Розенкройцерското братство)*, *Confessio Fraternitatis R.C. (Конфесию Фраатернитатис Р.К., или Манифестите на Розенкройцерското братство)* и *Алхимичната сватба на Християн Розенкройц, година 1459*, които са издадени в един общ том под заглавието *Духовният завет на Ордена на Розенкройц*. С това той иска да даде публичност на „целта, същността и зова на западната Мистерийна школа“, както можем да прочетем на заглавната страница на първото издание. Намерението му е осъществяването на една всеобхватна реформация, при която централният акцент в живота да бъде поставен върху развитието на душата, която чрез новораждане става способна да срещне Божия Дух.

За да формулира и опише колкото е възможно по-ясно и разбираемо тази най-висша цел на розенкройцерите, той използва освен това и творбите на „тевтонския философ“ Якоб Бьоме, на китайския мъдрец Лао Дзъ и на силезийския поет Йоханес Шефлер (1624-1677), който става известен под името Ангелус Силезиус. Най-вече епиграмите на Ангелус Силезиус, често цитиран от проф. Де Хартог, формират основата за развитието на едно напълно ново гностично-трансфигуристично учение за съвременната епоха. Преди Втората световна война Ян Леене прави свои публикации също и под псевдонима *John Twine*. По-късно той избира авторското име *Jan van Rijkenborgh (Ян ван Райкенборг)* като символ за гностичното богатство, което му е позволено да предаде на своите ученици и други интересувачи се. Във всички свои произведения той се занимава с гностичните аспекти в световната литература. Той насочва вниманието ни към многото допирни точки на гностицизма с херметизма, Библията и преди всичко с *Манифестите* на средновековните розенкройцери. Освен това той дава обяснения към прозренията и мислите на Парацелз, Комениус и Флът. Макар че не се интересува от историческия Христос на църквата, неговата Школа бе и е чисто христоцентрична, т.е. тя е изградена на основата на универсалната Христова сила и нейните всепроникващи въздействия.

Творчеството на Ян ван Райкенборг обхваща повече от хиляда слова, в които винаги се разглежда гностичното спасително учение. През 1935/36 г. той издава седмичника *Аквариус*, в който сваля от пиедесталите им много „свещени“ табути и прави предсказания за бъдещи събития. Когато Школата се разраства, издава месечното списание *Розенкройц*. Кръстът бива

забит в света. По-късно, в „езотеричното месечно печатно издание“ *Крайъгълният камък* той подробно обяснява основата, върху която трябва да започне работата по духовното, душевното и телесното обновяване. След смъртта му през 1968 г. с издаването на месечното списание *Последният камък* (1969-1987) започва периодът на жътвата. Много от неговите слова и обяснения могат да се прочетат в публикуваните под негово име около 40 книги. Те са издадени от RozeKruis Pers – Haarlem, а междувременно много от тях са преведени на 17 езика.

Мистерийната школа на Розенкойц се разраства в Международна духовна школа на Златния Розенкойц, която междувременно е действаща в целия западен свят и разполага с около 175 центъра в 36 страни.

Ян ван Райкенбург, който със своя реалистичен оптимизъм винаги предвиждаше бъдещето и бе насочен към него, в края на своя живот, през 1968 г., каза: „Надявам се, че животът ми успя да нанесе още един удар по нажеженото желязо на вечността.“

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

Братство, Универсално: Божествената йерархия на Неподвижното царство. Тя създава Универсалното тяло на Господа и се обозначава също така и с много други имена: Невидимата църква на Христос, Универсалната гностична верига, Христовата йерархия, Гносисът. В своята дейност в полза на падналото човечество то се изявява между другото като Тройният съюз на Светлината, като Братството от Шамбала, Мистерийната школа на Христос-Йерофант или като Йерофантната духовна школа и приема образ и в Младото гностично братство на Златния Розенкройц.

Шамбала, Вакуум на Шамбала: Това е една област, която се намира извън материалната и огледалната сфери. Тя е създадена от Братството на Шамбала (един определен аспект на Универсалното братство) за онези ученици, които са вървели сериозно, с всеотдайност и постоянство по пътя на завръщането, но не са могли да влязат в новото жизнено поле. Ако е налице една минимална работна база, на тези ученици се помага да продължат започнатото дело в това специално подготвено за тях работно поле, при хармонични условия, свободни от мъките, пречките, опасностите и неприятностите на диалектичната природа, така че да осъществят докрай своето освобождение от колелото на раждането и смъртта и да вземат участие в новия живот.

Гносис: а. Божието дихание, Логосът, изворът на всички неща, който се изявява като Дух, Любов, Светлина, Сила и Универсална мъдрост;

б. Универсалното братство, като носител и изява на Христовото лъчево поле;

в. Живото познание за Бог, което се разкрива на онези, които чрез душевно новораждане са влезли в процеса на раждането на Божествената светлина (на пимандричното състояние на съзнание).

Господарят на този свят: виж Еони.

Диалектика: Днешното жизнено поле на човечеството, в което всичко се изявява в двойки противоположности: ден и нощ, светлина и тъмнина, добро и зло, живот и смърт. Затова то се нарича „диалектично“. Тези противоположности са неразривно свързани една с друга, те винаги следват една след друга и взаимно се пораждат. Чрез този фундаментален закон всичко в човешкото жизнено поле е подложено на постоянна промяна и разрушение, на „възникване(раждане), разцвет и упадък(умиране)“. То се е превърнало в област на ограниченост, преходност, страдания, болести и смърт. В своето първоначално състояние обаче диалектичното жизнено поле имаше за задача, от една страна, чрез природозакономерно и хармонично разпадане на изявата и формата да предотврати кристализацията на човека в тази област на съществуване и вкопчването му във формата, а от друга страна – да му даде една нова възможност за изява. По този начин всеки път човекът трябваше отново и отново да получава възможността да осъзнае и разбере целта на своето съществуване и чрез трансфигурация да поеме по пътя на завръщането. Следователно замисълът беше, и продължава да е, това диалектично жизнено пространство да бъде само едно временно място за пребиваване, един авариден порядък. Ето защо в него могат да се различат две развития: едно регенеративно и едно дегенеративно. Те трябва да предизвикат накрая разделяне на човечеството, което обитава това жизнено поле. В този диалектичен порядък човек може или да регенерира, т.е. да се издигне към по-висши ценности, към едно по-висше жизнено поле – наречено в Библията „Царството небесно“, – или да дегенерира, което означава все повече да потъва в греховност и да влезе в едно по-нисше жизнено поле, което в Библията е описано като „най-голямата тъмнина“. Среден път няма.

Дихателно поле: Дихателното поле (ауричната сфера, или тялото на желанията) е силовото поле, в което се осъществява тройната диалектична изява на човека. Това силов поле свети и вибрира. То притежава индивидуална структура на силовите линии и силови центрове, които проявяват много динамично движение. В съответствие с неговото състояние (качество, вибрация, възможности) всички сили и вещества, които проникват в дихателното поле отвън, биват пропускани или отблъсквани, а действието им – възпрепятствано или усиляно. Дихателното поле принадлежи към тройната диалектична система на човека и е едно с нея.

Еони:

а. Чудовищни формирования от несвещени природни сили, извикани за живот в хода на времената от падналото човечество чрез неговия, отклонил се от Бога живот (мислене, воля, чувства и желания). Те се разделят на дванадесет основни групи. Като творения на човечеството, които обаче са напълно извън неговия контрол, те държат хората здраво пленени в своята хватка. Те формират непреодолимите себеутвърждаващи сили и власти, които принуждават човечеството да продължава да върви по проправените от самото него гибелни пътища. По този начин те още повече приковават хората към непрекъснато въртящото се колело на диалектиката.

б. С името „еони“ се обозначава също и йерархичната група на господарите на времето и пространството, „диалектичната йерархия“, или „господарите на този свят“. Тя се състои от най-висшата, метафизична силова и властимаща формация, произлязла от падналото човечество. По своята същност тя е едно с описаните в подточка **(а)** природни еони. С тази луциферична власт над падналия диалектичен свят тя злоупотребява с всичките сили на природата и на човечеството в полза на своите зловещи цели. Тези същества са постигнали освобождението си от колелото на диалектиката за сметка на ужасните страдания на човечеството. Тази свобода те могат да запазят само чрез своето себеутвърждаване, като поддържат и увеличават безгранично световното страдание. (Вижте в тази връзка част I, глава 10). За да бъдем напълно изчерпателни по тази тема, трябва да отбележим още, че всички активности на падналото човечество – мисли, чувства, воля и желания, създават също и т.н. „добри еони“, които също владеят човека и го държат в плен на смъртната природа. Освен тези несвещени природни влияния, съществуват още и природните сили на Божествения седмореен земен космос, които се изявяват враждебно спрямо човека, тъй като чрез своето паднало състояние той нарушава хармонията на земния космос и постоянно престъпва неговите природни закони.

Еклезия, новата: *Una Sancta*, новият Божи народ като член на невидимата Христова църква.

Ендура: Пътят на сломяването на аза, пътят на последната, златната смърт чрез пълното себеотдаване на аза на Другия, на истинския безсмъртен човек, на Христос в човека. Това е пътят на човека Йоан, който „изправя пътищата за своя Господ“. Това е практиката на: „Той, Другият, Небесният, трябва да расте, а аз да се سماлявам, аз трябва да умира, за да може Другият, Небесният, да живее в мен“. Пътят на Ендура е класическият път на всички времена, по който чрез пречистващия пожар на една пълна жизнена промяна падналият, потъналият в тъмнина, страдания и смърт човек се слива със своето истинско безсмъртно същество и се завръща обратно при Отец. Жизненият ход на човека през света на диалектиката е един живот, водещ към смъртта. Ендура е доброволната смърт, водеща към истинския живот. Това е жизненият път на истински търсещия Бога човек, по който той доброволно умира според своето аз-същество, за да живее вечно в Другия. „Който загуби живота си заради мен, ще го намери.“

Ефесянин: Търсещият човек, който чрез своя стремеж към истинско извисяване и пречистване на живота върви по пътя на доброто в тази плоскост на съществуване. Рано или късно той ще открие, че този път достига връхната си точка, една граница, която човекът от

този свят не може да прекрачи. В Библията търсещият, който е достигнал до тази гранична област, се нарича ефесянин. Един такъв човек се намира пред избора: или да се освободи от ограниченията на диалектиката чрез пълна промяна на живота си, или да остане прикован към въртящото се колело и да изпитва болката и страданието от неизбежната природозакономерна смърт.

Змийски огън: Змийският огън, или системата на змийския огън, седалището на душевния огън, или на огъня на съзнанието, е творческата волева сила на биологичното съзнание. Това е сила, която циркулира през системата на гръбначния мозък и чрез тази система, посредством нервите, контролира цялата диалектична изява.

Колело на раждането и смъртта: Наричано също и „колелото на диалектиката“: В съответствие със закона на диалектиката това е един непрекъснато повтарящ се процес на раждане, живот и смърт на една личност, след който следва оживяването на микрокосмоса с една нова личност, която отново извървява същия път към смъртта.

Кръвообращение, малко: Както е известно, в материалния смисъл под това понятие се разбира циркулацията на кръвния поток от дясната сърдечна камера през белодробната артерия към белите дробове (където се осъществява въглеродно-кислородният обмен) и оттам през белодробната вена до лявата сърдечна камера. В духовния смисъл обаче под „малко кръвообращение“ се разбира потокът от светлинна сила, който се издига от Розата на сърцето и преминавайки като светкавица през стернума (гръдната кост), достига светилището на главата. Това духовно „кръвообращение“, което свързва сърцето директно с главата, се обозначава също и като „реката Йордан“, защото Иисус се превърна в Христос чрез кръщаването в тази река, в този поток. Защото, когато монадичният Христов дух проникне в мозъчната част, където се намира пинеалната жлеза, той среща там – в този душевен светлинен поток, обединяващ сърцето и главата – идващото срещу него душевно същество, върху което слиза „гълъбът“, Светият Дух. Следователно в духовен смисъл това „малко кръвообращение“, сравнено с цялостното разпространение на духовната кръв, която обхваща и изпълва цялото същество, е най-кратко.

Кундалини: Един разположен около пинеалната жлеза (епифизата) пръстен, състоящ се от безброй подобни на грахови зърна микроскопични частици. Когато новият електромагнитен поток, преминавайки през атома на Духовната искра, тимуса и кръвта, докосне светилището на главата, тези частици, всяка от които има собствена задача, собствена способност и собствена дейност, започват да излъчват многоцветна светлина – огнения кръг на Кундалини. Колкото повече пинеалистът се отваря за директното вливане на гностичната светлина, толкова повече лъчевата сила и дейността на Кундалини нарастват по интензивност и великолепиe.

Липика: Ауричното същество, или Липиката, представлява съвкупността от силите, качествата и привързаностите като резултат от животите на различните личности в полето на изява. Всички тези сили заедно формират светлините, звездите на микрокосмичното небе. Тези светлини са магнитни фокуси и в съответствие със своя вид определят състоянието и свойствата на магнитното духовно поле, т.е. вида на силите и веществата, които ще бъдат привлечени от атмосферата и ще бъдат приети вътре в микрокосмичната система, следователно и от личността. Така личността съответства на вида на тези светлини. Ето защо една същностна промяна на личността трябва да бъде предшествана от една същностна промяна на микрокосмичното небе, а това е възможно само чрез саможертвата на аз-съществуото, чрез тоталното сломяване на аза.

Лунно мозъчно съзнание: Примитивно съзнание, което е локализирано в слънчевия сплит и се поддържа само от някои центрове в светилището на главата, управлявани от Луната. Това съзнание е било присъщо на атлантското човечество до средата на атлантската епоха. То се е характеризирало с примитивна хитрост и лукавство, които още се срещат в много от живеещите сега хора.

Луцифер: Несвещеният душевен огън, небожественият водороден газ, който гори както в нисшето себе като диалектична душа в изява, така и във висшето себе, в ауричния огнен Бог, който отново и отново влъчва този несвещен огън като душа в една нова смъртна личност.

Мантра: В този случай това е поредица от думи, които изречени или изпети в определено състояние на съзнание и с определена настройка на съзнанието, могат да извикат големи сили. Мантрите имат освобождаващо въздействие само тогава, когато се използват в служба на великото Дело от един свързан с Гносиса човек. Всяка друга употреба призовава само природни сили, създава карма и следователно по този начин прави още по-здраво приковаването към колелото на диалектиката.

Микрокосмос: Човекът като *minutus mundus*, като малък свят, представлява сложно съставена кълбовидна жизнена система, в която отвътре навън се различават: личността, полето на изява, ауричното същество, седмортното магнитно духовно поле. Истинският човек е един микрокосмос. Това, което в този свят се разбира под „човек“, е само осакатената личност на един дегенерирал микрокосмос. Днешното съзнание е само едно личностно съзнание и поради това то осъзнава само полето на съществуване, към което принадлежи.

Мозъчни полукълба (хемисфери): Микрокосмично погледнато, светилището на главата се състои от две хемисфери, или полукълба. Дясната мозъчна половина е най-важният фокус на мисловната способност, а лявата мозъчна половина е най-важният фокус на волята.

Образ, менталният образ на Безсмъртния: Мисловна дейност, чрез която този образ възниква в дихателното поле. Това не е дейността на обикновената мисловна способност, а т.н. Юпитерово съзнание – съзнанието на истинския човек. Тази дейност се поражда, развива и подхранва в степента, в която ученикът с постоянно растящо проникновение и разбиране изправя пътищата за своя вътрешен Господ, т.е. върви по пътя на разрушаването на аза. Това е постоянното напредване по пътя на фундаменталната жизнена промяна, изпълняването на изискването на новия вътрешен живот, което извиква за живот менталния образ на Безсмъртния човек и го оставя да расте в чистота.

Огледална сфера/Материална сфера: Двете сфери на съществуване, двете половини на диалектичния природен порядък. Материалната сфера е областта, в която човекът живее в своята материална изява. Огледалната сфера е областта, в която между другото протича процесът между смъртта на старата личност и оживяването на една нова личност и реинкарнацията. Огледалната сфера се състои освен от адските области и чистилището (сферата на пречистването), също и от сферата, която в природната религия и окултизма се обозначава като „небе“ или „вечен живот“. Тези „небесни сфери“ и животът в тях, също както и животът в материалната сфера, са ограничени и преходни, временни. Ето защо огледалната сфера е мястото за временно пребиваване на мъртвите, което обаче не означава, че умрялата личност получава нов живот, защото за тази личност няма по-нататъшно съществуване. Само най-съкровенията същност на съзнанието, духовната светкавица, или диалектичната искра, временно се връща обратно в ауричното същество и формира основата за съзнанието на една нова личност, която се изгражда от ауричното същество в сътрудничество с действащите в майката сили.

Отрицание: Това, което апостол Павел нарича „ежедневното умиране“. Това означава да се откажем да насочваме, независимо по какъв начин, своя интерес към всичко, което е от този свят, включително към своето собствено аз-същество. Това на практика е едно постоянно отрицание на целия природен живот в кръвта ни. Такова отношение към живота обаче има смисъл само тогава, когато е логична последица от едно пробудено разбиране (на базата на едно истинско себепознание) за истинския вид и действителното състояние на днешното човешко съществуване в този природен порядък. Чрез съзнателното и последователно „всекидневно умиране“ в човека се освобождава пътят за двойната дейност на освобождаващата светлина на Гносиса, която тогава ще разруши това, което той вътрешно отхвърля, и ще съгради онова, което прави възможна новата изява на човека. Така старият човек буквално умира в сломяващата сила на Христос. Така целият стар природен живот ще затихне, благодарение на което новата природа, новият човек ще може да се изяви.

Пинеалис, Пинеална жлеза: Епифиза. Когато посредством атома на Духовната искра, тимусната жлеза и Христовия хормон пинеалната жлеза бъде възпламенена в светлината на Гносиса, тя, заедно с реагиращата само на истинската духовна светлина кундалини, става седалището на Христовия лъч, на вътрешното просветление. Тя е отворената порта, през която Божията мъдрост се предава директно на човека.

Природни царства, подчовешки: Животинското царство е възникнало от силите, които произлизат от хората и се освобождават чрез живота на неговите нисши желания. Така например пойните птички са се появили от копнежа на човека към по-висш и красив живот. Растителното царство например възпламенява в дърветата нашето желание за освобождение, в цветята – често стремежът към чистота и светлина. Царството на насекомите и микробите възпламенява лошите чувства и инстинкти на човека: омраза, ревност, гняв и т.н. Минералното царство се е появило от чувствата на неизмерима самотност, която характеризира вътрешното същество на отделения от Бога човек в този свят. Царството на елементалите е възникнало като последица от нашия необуздан мисловен живот. В резултат на себеутвърждаващия живот на аз-човека всички подчовешки царства се характеризират с една и съща сигнатура: всяка форма и всеки инстинкт за живот са насочени към самозащита и себеподдържане, всичко живее за сметка на другите.

Разкаяние - смирение: Разкаяние е състояние на съзнанието, в което чрез растящото себепознание ученикът разбира и изживява колко много е паднал, че в очите на Бога е нищо, че нищо не знае, нищо не може и не притежава нищо, което би могло да има някаква стойност пред Бога, и затова твърдо решава да върви по пътя на разрушаването на аза като единствено възможния път, водещ до помирение с Бога и изкупление на греховете. От това състояние на съзнание и от взетото решение да се върви по този път на разрушаването на аза възниква това, което наричаме смирение – едно различно вътрешно отношение към ближния, чието състояние в скръб и тъмнина се разбира и разпознава като негово собствено. Поради това ученикът се чувства задължен към него и освобождението на ближния се разглежда и изживява от него в неразривна връзка със собственото му освобождение.

Сангха, Пътят на Сангха: Пътят на освещаването (според едно слово на Буда).

Симпатикус: Част от нервната система, която при диалектичния човек не се намира под контрола на волята, а функционира автоматично; по-специално – двете нервни влакна от лявата и от дясната страна на канала на гръбначния мозък. Тези две влакна се срещат в горния край на гръбначния мозък, при пинеалната жлеза.

Смирение: виж разкаяние.

Уна Санкта: виж Еклезия.

Христово сърце, космическо: Електромагнитното лъчево поле на Универсалното Христово братство, чиято основна същност-ядро се намира в сърцето на седморната земна планета.

Христос-Йерофант: виж Универсално братство.